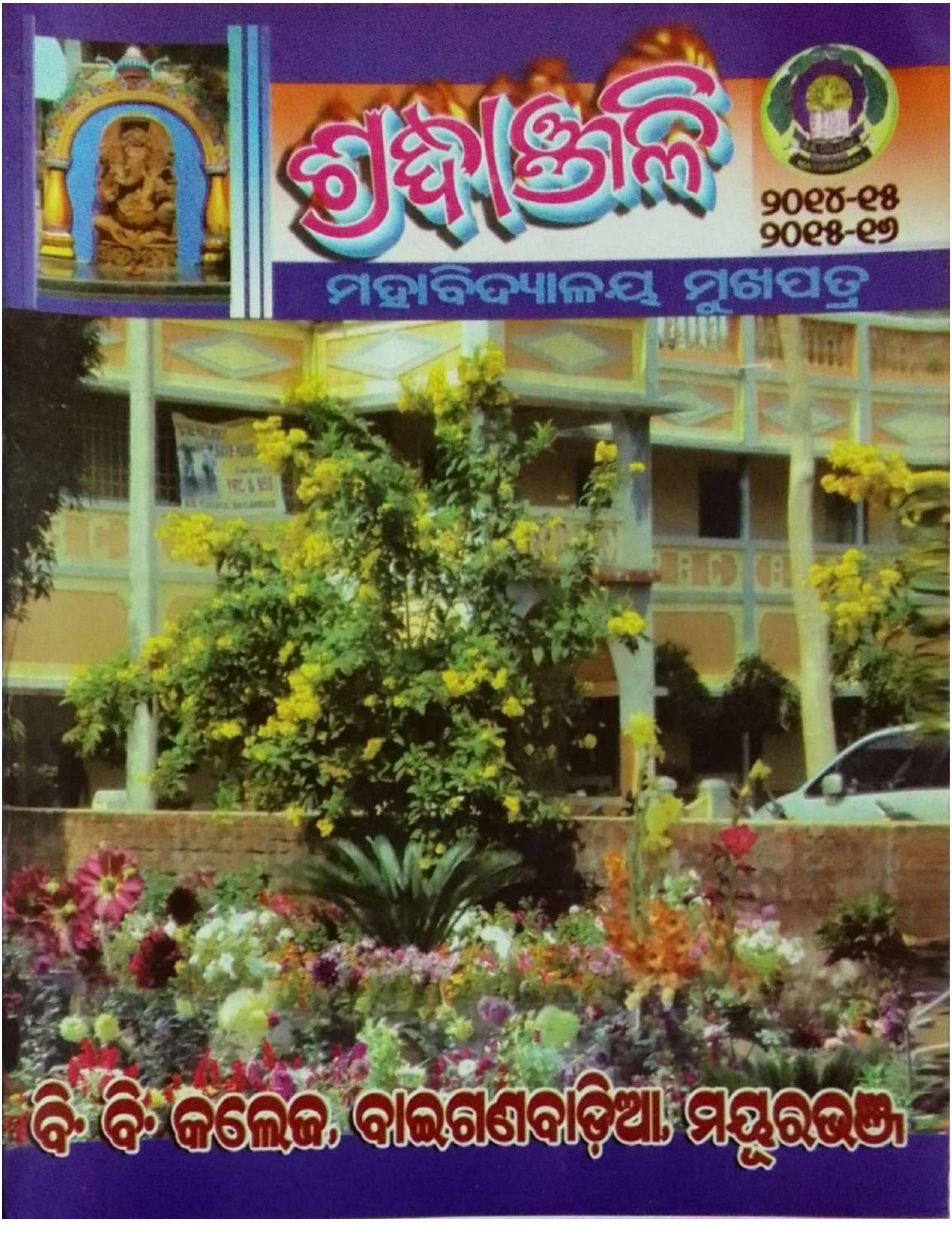

ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି
୨୦୧୪-୧୫
୨୦୧୫-୧୬
ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ମୁଖପତ୍ର
ବି. ବି. କଲେଜ, ବାଇଗଣବାଡ଼ିଆ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି

୨୦୧୪ - ୧୫

୨୦୧୫ - ୧୬

ଅସତୋ ମା ସଦ୍‌ଗମୟ
ତମସୋ ମା ଜ୍ୟୋତିର୍ଗମୟ
ମୃତ୍ୟୋର୍ମା ଅମୃତମ୍ ଗମୟ
ଓଁ ଶାନ୍ତିଃ, ଶାନ୍ତିଃ, ଶାନ୍ତିଃ

B B COLLEGE
BAIGANBADIA
MAYURBHANJ

ବି. ବି. ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ

ବାଇଗଣବାଡିଆ, ମୟୂରଭଞ୍ଜ

ପ୍ରକାଶକ

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗଙ୍ଗାଧର ବେହେରା, ଅଧକ୍ଷ

ସମ୍ପାଦନା

ଅଧାପିକା ମଞ୍ଜୁଲତା ଦାଶ, ମୁଖ୍ୟା, ସଂସ୍କୃତ ବିଭାଗ

ସମ୍ପାଦନାସହାୟତା

ଶ୍ରୀ ନଟବର ଗିରି,ଅଧାପକ ଇଂରାଜୀ ବିଭାଗ,

ଶ୍ରୀମତୀ ଭାରତୀ ପଣ୍ଡା, ସଂସ୍କୃତ ବିଭାଗ

ଶ୍ରୀ ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ, ବାଣିଜ୍ୟ ବିଭାଗ

ଶ୍ରୀ ହରିଶଙ୍କର ମହାକୁଡ, ଇଂରାଜୀ ବିଭାଗ

ଶ୍ରୀମତୀ ଜୟଶ୍ରୀ ଦାଶ

ଶ୍ରୀ ଆଶିଷ କୁମାର ବେହେରା,

ଡି.ଟି.ପି.

ବିଶ୍ଵନାଥ

ମୁଦ୍ରଣ

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ପ୍ରେସ ଓ ଅଫ୍‌ସେଟ

କଲେଜ ରୋଡ, ବାରିପଦା

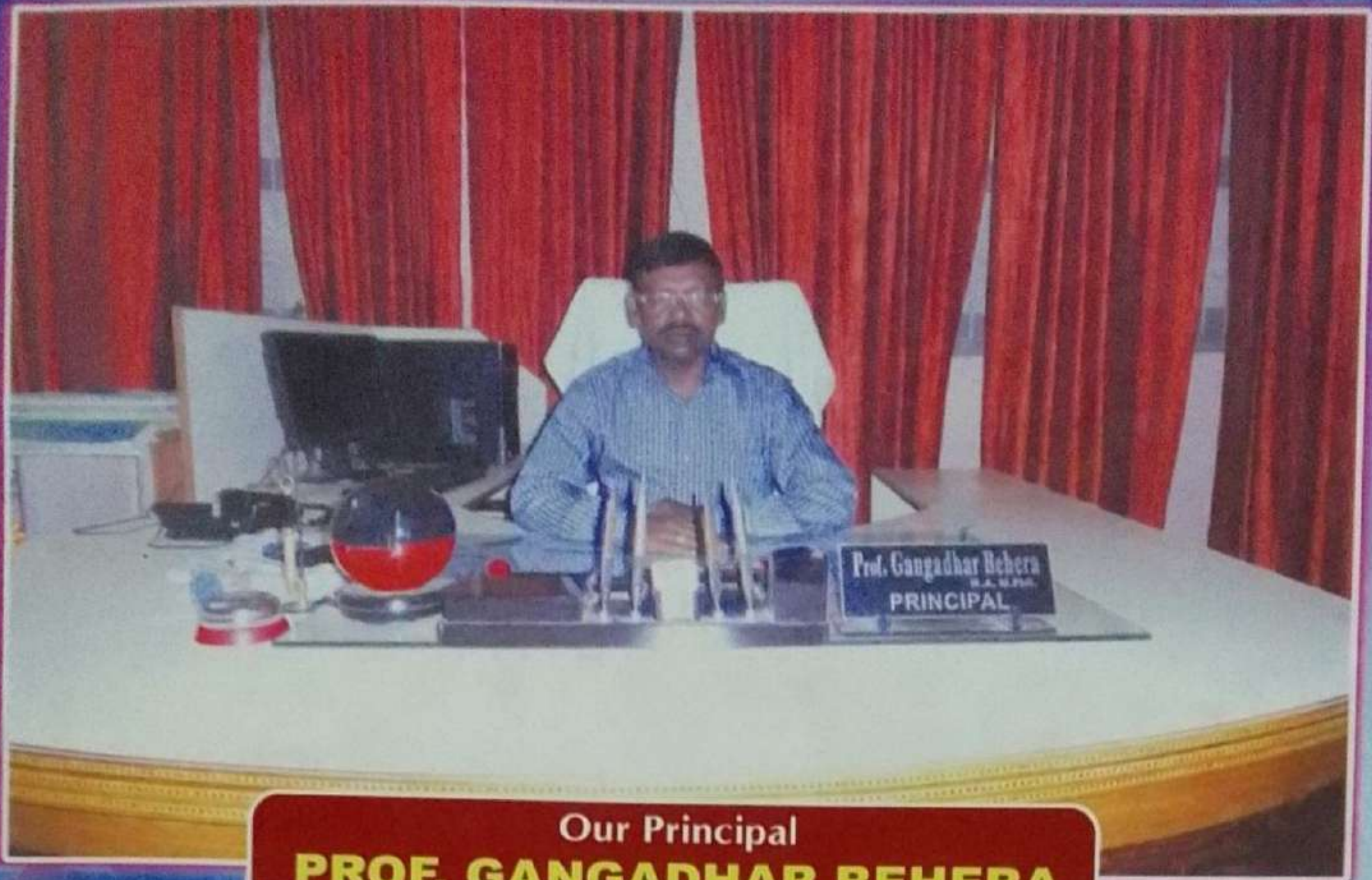

Our Principal
PROF. GANGADHAR BEHERA

The Staff of B.B. College, Baiganbadia

ACTIVITIES OF OUR COLLEGE

STUDENTS' UNION, +2 CULTURAL ASSOCIATION & OTHER ALLIED SOCIETIES
2014-15
President
General Secretary
Asst. General Secretary
Dramatic Secy
Asst. Dramatic Secy.
Cultural Secy
Asst. Cultural Secy.
Athletic Secy.
Asst. Athletic Secy.
DSA Secy
Asst. DSA Secy.
Boys Comm RooM Secy.
Girls Comm Room Secy
Asst. Boys Room Secy.
Asst. Girls Comm. Secy
Sports
Sports
RDC NSS
Sports

STUDENTS UNION, CULTURAL ASSOCIATION & OTHER ALLIED SOCIETIES 2015-16

PRESIDENT
BHARAT KASHYAP

VICE- PRESIDENT
MAMATA BEHERA

GEN. SECRETARY
JEETENDRA MARNDI

ASST. GEN. SECRETARY
SUJAY KUMAR SING

CULTURAL SECRETARY
BIHARI MARNDI

ASST. CULTURAL SECRETARY
MAHENDRA MURMU

SECRETARY DSA
PRADEEP NAYAK

ASST. SECRETARY DSA
BALIMANI MARNDI

DRAMATIC SECRETARY
TUSHAR PALBABU

ATHLETIC SECRETARY
DHARANIDHAR BEHERA

SECY. GIRLS COMMON ROOM
ROHIMA NISHA

ASST. SECY GIRLS COMMON ROOM
KAPURA SOREN

SECRETARY BOYS COMMON ROOM
CHANDAN KUMAR BEHERA

ASST. DRAMATIC SECRETARY
SUKULAL CHAPEYAR

ASST. ATHELETIC SECRETARY
SHIBA MURMU

ASST. SECRETARY BOYS COMMON ROOM
KRUSHNA CHANDRA BEHERA

ସମ୍ପାଦକୀୟ ....

ଗ୍ରାମ୍ୟଜୀବନର ନିରାଡମ୍ବର ଜୀବନଶୈଳୀ ଭିତରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବା ବି.ବି.ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ମୁଖପତ୍ରର ପରିଚୟ ନେଇ ଜନ୍ମ ନେଇଛି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି । ଏହା ଭିତରେ ଅନେକ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ମଧ୍ୟରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ମୁଖପତ୍ରଟି ଆଗେଇ ଚାଲିଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଏକ ନବକଳେବରକୁ ସାଥି କରି । ବୈଷୟିକ ଜ୍ଞାନ କୌଶଳ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଯୁଗରେ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟକୁ ବଞ୍ଚାଇ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ଲୁକ୍କାୟିତ ପ୍ରତିଭାର ପରିଚୟ ଦେବାର ପ୍ରୟାସ ଜାରି ରଖିଛି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ।

ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ପାଥେୟ କରି ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ନିଜକୁ ମିଶାଇ ଦେଇ ଆଜିର ଏକ ବୃହତ ଯୁବ ଗୋଷ୍ଠୀ ପୁସ୍ତକ ପଠନର ପୀପାସାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ନରଖିବାର ବିକଳ୍ପ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛି ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଏହି ବାର୍ଷିକ ମୁଖପତ୍ର । କମ୍ପ୍ୟୁଟର, ଟେଲିଭିଜନ, ମୋବାଇଲ ହୋଇଯାଇଛି ଭାବପ୍ରକାଶ, ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ ତଥା ମନୋରଞ୍ଜନର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମାଧ୍ୟମ । ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ ଦିଗଟିକୁ ଛାଡି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦିଗପ୍ରତି ଯୁବବର୍ଗ କିପରି ଆକୃଷ୍ଟ ତାହା ଉଣା ଅଧିକେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଜଣା । ତେବେ ପୁସ୍ତକ ପଠନର ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡି ଯନ୍ତ୍ରଠାରୁ ଆହରଣ କରିବାର ପ୍ରୟାସ ମଣିଷର ଜ୍ଞାନର ପରିସୀମାକୁ ସଂକୁଚିତ କରିଦେଉଛି । ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀମାନେ ବାଧ୍ୟବାଧକତାରେ ପଡି ଚାକିରୀ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ରଖି ପାଠ୍ୟପୁସ୍ତକ ପଢୁଛନ୍ତି । ତାହାମଧ୍ୟ ଅନେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଗାଇଡ୍ ବହି, ଟିଉସନ ଅବା ନୋଟ ଖାତାରେ ସୀମିତ, ଯାହାଫଳରେ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମୌଳିକ ସର୍ଜନାର ଚେତନା (Creativity) ଆସୁନାହିଁ । ଏଣୁ ପୁସ୍ତକ ପଠନ ଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ନରଖି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପତ୍ରପତ୍ରିକା, ଖବରକାଗଜଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗଳ୍ପ, ଉପନ୍ୟାସ, ଭ୍ରମଣକାହାଣୀ, ପ୍ରବନ୍ଧ, ସମାଲୋଚନାମୂଳକ ରଚନାକୁ ପଢି ଜ୍ଞାନର ପରିସୀମାକୁ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ କରିବା ସଙ୍ଗେସଙ୍ଗେ ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ସୃଜନାତ୍ମକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଗାମୀ ପିଢୀ ପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ଦେଖାଇବା ହିଁ ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ପ୍ରକାଶନର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ।

ଭାଷାର ବିକାଶ ପାଇଁ ପରିକଳ୍ପନା କରି ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ଯେଉଁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରିଚାଲିଛି ତା ଭିତରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଛି ଏବଂ ଦେଖାଯାଇଛି ଛାତ୍ର ଛାତ୍ରୀ ମାନଙ୍କ ବୌଦ୍ଧିକ ବିକାଶ ସହିତ ମାନସିକ ବିକାଶ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି ନିଜ ନିଜର ଲେଖନୀ ମାଧ୍ୟମରେ । ସୁପ୍ତ ଚେତନା ଶକ୍ତିର ବିକାଶ ଘଟିବାର ମାଧ୍ୟମରେ ହିଁ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ସୃଜନଶକ୍ତିର ପରିଚୟ ଦେବାପାଇଁ ଯେଉଁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିହେବ ନାହିଁ । ବେଳେବେଳେ ମନୋରଞ୍ଜନର ମାଧ୍ୟମ ହିଁ ମନର ଭାଷା ଯାହା ରଚନା ସୃଷ୍ଟିର ପରିଭାଷା । ପିଲାମାନଙ୍କର ମାନସିକ ପରିକଳ୍ପନାକୁ ଜୀବନ୍ତ ରୂପଦେବାକୁ ପ୍ରତିଟି ବର୍ଷର କଳେବର ନୂତନ ସ୍ୱାଦ ବହନ କରିପାରିଛି ।

୨୦୧୪-୧୫, ୨୦୧୫-୧୬ ବର୍ଷକୁ ନେଇ ଏଥର ଶ୍ରଦ୍ଧାଞ୍ଜଳି ତା' ପରିସୀମାର ଶ୍ରୀ ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ଆଶା ସ୍ୱଳ୍ପ କଳେବର ଭିତରେ ମହାସମୁଦ୍ରର ଅଥଳ ଜଳପରି ବହିଚାଲିଥିବା ଚିନ୍ତା ଓ ଚେତନା ସମସ୍ତ ପାଠକ ପ୍ରାଣକୁ ଛୁଇଁବ ଏତିକି ସ୍ୱପ୍ନ ଓ ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ର ।

ସଂପାଦନା ମଣ୍ଡଳୀ

ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର.ନଂ.	ସୃଷ୍ଟି	ସ୍ରଷ୍ଟା	ପୃଷ୍ଠା
	ପଦ୍ୟ ବିଭାଗ		
୧.	ଆମେ ପୁରା ମାତ୍ରାରେ ଓଡିଆ	ବିରଜା ଦେବୀ	୧
୨.	କୋଳକୁ ମୋ ଆସିବା ଆଗରୁ	ମଂଜୁଲତା ଦାଶ	୧
୩.	ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଗଲାପରେ	ଡ: ସଂଯୁକ୍ତା ମହାନ୍ତି	୩
୪.	ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ	ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ	୪
୫.	ଶୁଣ ମୋ ଗୁହାରୀ	ଦୀପକ କୁମାର ରଥ	୪
୬.	ମୋ କଲେଜ	ଉଷାମଣୀ ବେହେରା	୫
୭.	ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ	ରାକେଶ ନନ୍ଦି	୫
୮.	ବର୍ଷା	ଅବିନାଶ ରଣା	୬
୯.	ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଧୂଳି	ଅନିତା ରଣା	୬
୧୦.	ମାଗୁଣି ମୋହର	ସସ୍ମିତା ପାତ୍ର	୭
୧୧.	ସଂଘର୍ଷ	ମାନସୀ ବାସୁରୀ	୭
୧୨.	ଶୀତ ରାଣୀ	ମମତା ବେହେରା	୮
୧୩.	ଆମ ପରିବେଶ	ସୁଚିତ୍ରା ସିଂ	୮
୧୪.	ମୋ କଳ୍ପନାରେ ହୃଦୟର ସାଇଁ	ଜୟସ୍ମିତା ଜେନା	୯
୧୫.	ପ୍ରେମ ଅତୁଳନୀୟ	ତପସିନୀ ନାଏକ	୯
୧୬.	ମୋ କଳା ଠାକୁର	ସୁଜାତାନନ୍ଦିନୀ ବାରିକ	୧୦
୧୭.	ପ୍ରଥମ ସପନ ତୁ	ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର	୧୦
୧୮.	ଋତୁକଥା	ସ୍ନେହଲତା ପରିଡା	୧୧
୧୯.	ମା	ସୁଦିପ୍ତା ବାସୁରୀ	୧୧
୨୦.	ଆମ ରଥ ଯାତରା	ସୁଚିତ୍ରା ମହାପାତ୍ର	୧୨
୨୧.	ଜୀବନର ପରୀକ୍ଷା	ମାମୁନ୍ ଜିତ୍	୧୨
୨୨.	ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମୋର ଗୁହାରୀ	ଚିନ୍ମୟ ଦାଶ	୧୩
୨୩.	ଜହ୍ନ ରାତି	ସପ୍ନା ଦାସ୍	୧୩
୨୪.	ତୁମ ପାଇଁ	ରାଜେଶ କର	୧୪
୨୫.	ବୋରା ଚଇତି	ଶୁଭ୍ରତା ମିଶ୍ର	୧୪
୨୬.	ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ	ସତ୍ୟନାରାୟଣ କର	୧୫
୨୭.	ମୋବାଇଲ ବଇଁଶୀ ହେଲା	ରୁଦ୍ରପ୍ରକାଶ ଦତ୍ତ	୧୫
୨୮.	ତୁମରି ପାଇଁ	ଅଜିତ୍ କୁମାର ପାତ୍ର	୧୫

କ୍ର.ନଂ.	ସୃଷ୍ଟି	ସ୍ରଷ୍ଟା	ପୃଷ୍ଠା
୨୯.	ତୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ	ଦୀପିକା ନାଥ	୧୬
୩୦.	ମୋ ଗାଁ	ଗାୟତ୍ରୀ ନାଥ	୧୬
୩୧.	ମାଆର ପଣତ	ପ୍ରମିଳା ନାଥ	୧୭
୩୨.	ବିଦାୟ ବାବା ବଳିଆ କଲେଜ	ସ୍ନେହେଶ୍ୱର ବାରିକ	୧୭
୩୩.	ଏଇ ବୋଧେ ପ୍ରେମ	ସୁବାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର	୧୮
୩୪.	କବିତା ମୋ ସପନ ରାଣୀ	ରାଶ୍ମିରେଖା ପରିଡା	୧୮
୩୫.	ଅଛି ଗୋଟେ ଝିଅ	ତପନ କୁମାର ପରିଡା	୧୯
୩୬.	ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମ	ଜିତ୍ରାୟ ମାଣ୍ଡି	୧୯
୩୭.	ଏମାନଙ୍କଠୁ ଶିଖ	ଲତିକା ନାଏକ	୨୦
୩୮.	ଭଲ ପାଇବା	ଅଜୟ କୁମାର ପରିଡା	୨୦
୩୯.	ସମର୍ପଣ	ତପନ କୁମାର ନାୟକ	୨୧
୪୦.	ବରଷା ରାଣୀ	ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ସାହୁ	୨୧
୪୧.	ବିଦାୟ ବସନ୍ତ	ଶୁଭମ୍ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ	୨୨
୪୨.	କାନ୍ଦେ କାରଗିଲ କାନ୍ଦେ ତା ମାତା	ଭାଗିରଥି ହାଁସଦାଃ	୨୨
୪୩.	ନୀତି	ତପନ କୁମାର ପରିଡା	୨୩
୪୪.	ମୋ ପ୍ରିୟା ଆସିଲେ	ସପନ କୁମାର ସିଂହ	୨୩
୪୫.	ହେବାକୁ ଚାହେଁ	ପ୍ରେମଲତା ପରିଡା	୨୪

ଗଦ୍ୟ ବିଭାଗ

୧.	ସାହିତ୍ୟର ନୀତି ବୋଧ	ଅଧ୍ୟାପିକା ସଂଘମିତ୍ରା ନାଏକ	୨୫
୨.	ଅଜ୍ଞାନ ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଉପଦେଶ	ମଂଜୁଲତା ଦାଶ	୨୮
୩.	ତିଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ଏବଂ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଜଣେ ଦିବଂଗତ କର୍ମଚାରୀ	ନଟବର ଗିରି	୩୩
୪.	ଅସହାୟତା	ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ	୩୬
୫.	ମାଉଁସ ଖେଳୁଛି ପାଉଁଶ ଦୋଳି	ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ବସା	୩୮
୬.	ଆଧୁନିକ ନାରୀର ପୋଷାକ ଓ ଶାଳିନତା	ଜୟଶ୍ରୀ ଦାଶ	୪୩
୭.	ମୂର୍ଖ ଓ ମୂର୍ଖତାର ନାଶ	ଅର୍ଣ୍ଣଦାଶଙ୍କର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ	୪୬
୮.	ବାବା ଖଣ୍ଡେଶ୍ୱର	ପ୍ରଜ୍ଞାପାରମିତା ବେହେରା	୪୮
୯.	ବିଶ୍ୱାସ	ସସ୍ମିତା ବାରିକ	୫୦

କ୍ର.ନଂ.	ସୃଷ୍ଟି	ସ୍ରଷ୍ଟା	ପୃଷ୍ଠା
୧୦.	ପକ୍ଷୀ ଓ ଧଳା ଗୋଲାପ	ଶ୍ରୁତିରେଖା ଗିରି	୫୧
୧୧.	ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ	ସିମରନ ମଲ	୫୨
୧୨.	କପି ଚାଷ	ସୁଷମା ମହାନ୍ତ	୫୪
୧୩.	ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା	ରଶ୍ମିତା ଗିରି	୫୬
୧୪.	ସେବାହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ	ସରସ୍ଵତୀ ଦାସ	୫୮
୧୫.	ସ୍ୱପ୍ନ	ପଦ୍ମିନୀ	୫୯
୧୬.	ଏପଟେ ଟିକେ ଶୁଣନ୍ତୁ ନା	ରଶ୍ମିତା ଗିରି	୬୦
୧୭.	ଚାଣକ୍ୟଙ୍କ ମାତୃଭକ୍ତି	ସମୀକ୍ଷା ସେଠୀ	୬୨
୧୮.	ଧନ ବଡ ନୁହେଁ ମନ ବଡ	ସଂଯୁକ୍ତା ନାଏକ	୬୩
୧୯.	ମଣିଷର ଆୟୁଷ ଏତେ କମ୍ କାହିଁକି	ସୁଚିତ୍ରା ମହାପାତ୍ର	୬୫
୨୦.	ଗଧ ହେଲା ମଣିଷ	ନମିତା ମହାନ୍ତ	୬୫
୨୧.	ହସକଥା	ଅଜୟ କୁମାର ପରିଡା	୬୬
୨୨.	ଡାହାଣୀ	ଜୟନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତ	୬୭
୨୩.	ସ୍ମାଇଲ୍ ପ୍ଲିଜ୍	ତପନ କୁମାର ପରିଡା	୬୯
୨୪.	ଆହୁରି ହସିବା	ପଦ୍ମାବତୀ ଦାସ	୭୦
୨୫.	ଭଲପାଇବା ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁଭୂତି	ଦୁଲାରାମ କିସ୍କୁ	୭୧
୨୬.	ଗୋପାଳର ଛୋଟ କାହାଣୀ	ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ହାଁସଦା	୭୪
୨୭.	ଦୁନିଆଁର ବାସ୍ତବଚିତ୍ର	ଦିପ୍ତୀରେଖା ସାହୁ	୭୫

ENGLISH SECTION

1.	A Historical sketch of Mayurbhanj	Dr. Jatindranath Singhdeb Sachan	77
2.	Birthday and the number game	Dr. Alakamanjari Bhuyan	81
3.	Threats to potential Medicinal plant of Mayurbhanj and their conservation strategy	Dr. A.K. Sharma	84
4.	Eating Artificial Ripended Fruits is Harmful	Dr. Annapurna Dhal	86
5.	Bermuda, The death Triangle	Mamata Majhi	89
6.	Love	Samirananda Deb Goswami	90
7.	Oh My Lovely Rose	Manasmita Mal	90

ଆମେ ପୂରା ମାତ୍ରାରେ ଓଡିଆ

ବିରଜା ଦେବୀ

ଆମେ ପୂରା ମାତ୍ରାରେ ଓଡିଆ
ଆମେ ପାନ ଭିତରେ ତ ବିଡିଆ
ବଙ୍ଗାଳୀ ଗୁଆରେ ଇଂରାଜୀ ଲବଙ୍ଗ
କେରଳର ଭଜା ନଡିଆ
ଆମେ ଓଡିଆରେ ଭାଇ ଓଡିଆ ।୧।

ଆମେ ପୂରା ମାତ୍ରାରେ ଓଡିଆ
ଆମ ପାଇଁ କାମ ଭାରି ଅଡୁଆ
ଚେନ୍ନାଇ ର ଅଣ୍ଡା, କଦଳୀ ପରିବା
ମାଛ ଆମଦାନୀ ବଢିଆ
ଆମେ ପୂରାମାତ୍ରାରେ ଓଡିଆ ।୨।

ଆମେ ଓଡିଆ କେବଳ ଓଡିଆ
ଆମେ ଓଡିଶାରେ ଭୁଲୁ ଓଡିଆ
ଆମ ଭାରତରେ ତାଙ୍କ ଭାଷା କହୁ
ଭାବୁ ଆମେ ଭାରି ପଢୁଆ
ଆମେ ଓଡିଆ ପରାରେ ଓଡିଆ ।୩।

ଆମେ ଆଜିକା ଦିନର ଓଡିଆ
ଟେକୁ ଅତୀତ କୁ ଅଣଆଡୁଆ
ଆପଣା ଆୟତ୍ତ ପର ହାତେ ଟେକି
ନିଜ ଘର କରୁ ପଡିଆ
ଆମେ ଆଜିକା ଦିନର ଓଡିଆ ।୪।

ଆମେ ସତ ସତରେ ତ ଓଡିଆ
ଆମେ ଅନୁକରଣରେ ବଢିଆ
ନିଜ ସଂସ୍କାର କୁ ପାଦରେ ଆଡେଇ
ହେଉ ଆମେ ପର ଗୋଡିଆ
ଆମେ ସତ ସତରେ ତ ଓଡିଆ ।୫।

ଅଧ୍ୟକ୍ଷା
ଓଡିଶା କ୍ଷେତ ମଜଦୂର କିଶାନ ପରିଷଦ
ସର୍ବୋଦୟ ଆଶ୍ରମ, ବାରିପଦା - ୨

କୋଳକୁ ମୋ ଆସିବା ଆଗରୁ

ଅଧ୍ୟାପିକା ମଞ୍ଜୁଲତା ଦାଶ
ସଂସ୍କୃତ ବିଭାଗ

ଛାଇ ନିଦ ଭରା ସପ୍ନରେ ମୋର
ବାର ବାର ତୁ ଆସୁଥିଲୁ,
କାନ୍ଧରେ ମୋ ଝୁଲିପଡୁଥିଲୁ
ଲୁଗାକାନି କାମୁଡି କାମୁଡି ଖିଲି ଖିଲି ହସୁଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ ....
ଗହଳିଆ କେଶଗୁଛ
ଆଉଳା ବାଉଳା କରି,
ଭୂଇଁରେ ତୁ ଲୋଟି ଯାଉଥିଲୁ
ଜୋର୍ ପାଟିରେ "ମାମା"...."ମାମା" ରଡି ଛାଡି
ଜିଦି କରି ଗେଲ ହେଉଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ । .....
ଆଉ କେବେ କେବେ
ପଲଙ୍କରେ ମୋ ବାଁପଟ ଜାଗା
ତୋର କହି ମାଡି ବସୁଥିଲୁ,
ମନ ଭରି କାନ୍ଦୁଥିଲୁ
ମନ ଖୋଲି ହସୁଥିଲୁ
ପୁଅ ଝିଅ ଫରକ୍‌କୁ କେବେ
ପ୍ରଶ୍ରୟତୁ ଜମାବିତ ଦେଉନଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ ......
ମାମା କୋଳ ତୋ ଖେଳଘର
ମନ ତୋର ମାନିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ତୁହିଁ ତ ଜବରଦଖଲ କଲାପରି
ସେଇଟା ଏକା ତୋ ପାଇଁ
ବୋଲି କହିଦେଉଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ ......

ଠୁକୁ ଠୁକୁ ଚାଲିରେ ତୋର
ଆଲମିରା ପାଖକୁ ଦଉଡି
ଶାଢୀ ସାଥେ ବ୍ଲାଉଜ୍‌କୁ ବି ବାଛି ଧରୁଥିଲୁ
ଏଇଟା ପିନ୍ଧିଲେ ତୁମେ
ସୁନ୍ଦରୀ ଦିଶିବ ମାମା
ଜିଦି କରି ପିନ୍ଧିବାକୁ ବାଧ କରୁଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ ......
ଖରା ହେଉ ଅବା ବର୍ଷା
ଛତା ଖଣ୍ଡିଏ ଧରି ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆରେ
ବାପାଙ୍କ ଫେରିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ବସୁଥିଲୁ
ହାୟ ...... ହାୟ ......
କେତେ ଖରା
କେତେ ବର୍ଷା
ବାପାଙ୍କୁ ମୋର କେତେ କଷ୍ଟ ହେବ
ଥଙ୍ଗେଇ ଥଙ୍ଗେଇ ତୁ କହିଦେଉଥିଲୁ ।
ତୁ ଆସୁଥିଲୁ ......
ପାଟିଲଗା ଭାଷାରେ ତୋର
ଦରଦୀଆ କଥା ସବେ,
କେତେ ମନଛୁଆଁ
ତୋ ଦେହର ରଂଗ ସାଥେ
ନାଲି ଜାମା ଭାରି ମାନୁଥିଲା ।
ତୋ ରୂପ, ତୋଗୁଣ - ତୋ ଦରଦୀ କଥା ସବୁ
ଅନ୍ତରରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରେ
ଗୁହାରୀ କରିବାକୁ
ମୋତେ ସତେ ବାଧ କରିଦେଲା -
ହେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ । ଠିକ୍ ଏମିତିକା ଝିଅଟିଏ
କୋଳକୁ ମୋ ଆସୁ ।

ଏତିକି ଗୁହାରୀ ପରେ
ଦୁନିଆଁକୁ ତୁ ଆସିଗଲୁ ।
ତୋ ରୂପ, ତୋ ଢଂଗରେ
ପରିବାରକୁ ବି ମହକାଇ ଦେଲୁ ।
ଆଜି ତୋର ଏ ଘରଛାଡି
ସେ ଘରକୁ ଯିବାର ବେଳରେ,
ମନ ହୁଏ ଅମାନିଆଁ
ଦୁଇ ଆଖିର ନିଗିଡା ଲୁହବୁନ୍ଦା
ପାଟିରେ ମୋ ମିଶିଯାଏ,
ଛାଡିଯାଏ ତୋ ପାଇଁ,
କେତେ କେତେ ଆଶିଷ ଓ କାମନା
ପୁଣି ଆଗକୁ ବି
ସେଇ କର୍ତ୍ତା ସେଇ ଧର୍ତ୍ତା ଭାଗ୍ୟ ବିଧାତା ।
ଯେ ତୋତେ ହାତ ଧରି
ଆଗକୁ ଆଗେଇ ନେବେ
ମୋ ଠାରୁ ଦୂରରେ ଥାଇବି
ମୋ ବାସ୍ନାରେ ତୁ ମୋତେ
ମନେ ପକାଇବୁ ।
ତୁ ମୋତେ ମନେପକାଇବୁ ।

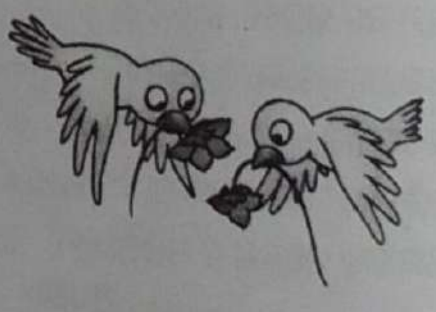

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଗଲା ପରେ

ଅଧାପିକା ସଂଯୁକ୍ତା ମହାନ୍ତି
ପ୍ରାଣୀ ବିଜ୍ଞାନ ବିଭାଗ

ସଞ୍ଜ ନଇଁ ଗଲାପରେ
ଗୋଧୂଳିରେ
ନୀଳ ଆକାଶରେ
ଅଧା ଛାଇ ଆଲୁଅରେ
ଘନ ଆଉ ଚପଳାର
ଲୁଚକାଳି ଖେଳ
ନୀଳ ନୀଳ ସାଗରର ନୀଳ ଢେଉ କୋଳେ
ଆକାଶର ପ୍ରେମ ନିବେଦନ
ସତେ ଅବା ସୃଷ୍ଟିକରେ
ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ
ଅସରନ୍ତି ଶିହରଣ ... ।
ଘଞ୍ଚ ସାରୁ ଗଛ ମୂଳେ
ବେଙ୍ଗୁଲୀର ଅଭିସାର
ମିଛ ଅଭିମାନ
ଅତୀତକୁ ଉଜ୍ଜୀବିତ କରେ
ସରସୀରେ ପଦ୍ମ କଢି
ଆଖି ମେଲି ଚାହେଁ
ମୀନ ଆଶେ ମାଛରଙ୍କା ମିଛେ ମିଛେ
ଜଳକ୍ରୀଡା କରେ
ଦୂର ଦିଗବଳୟରେ
ବିସ୍ତାରିତ ଆକାଶର ବିଶାଳ ହୃଦୟେ
ନିର୍ଯ୍ୟାତିତା ପୃଥିବୀଟା
ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜି ଅଭିଯୋଗ କରେ ।

ପାହାଡର ସେ ପାରିରୁ
ପ୍ରାଣ ପ୍ରିୟା ପଦ୍ମକୁ ନିରେଖି
ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟ
ସାଗର ପଦ୍ମେ ଯାଏ ଛୁଇଁ
ମେଘର ଓଢଣୀ ତଳୁ ଅଧା ଅଧା ହସିଦିଏ
ଇସାରାରେ କହିଯାଏ
ତା ପ୍ରେମର ଦ୍ୱାହି ଦେଇ
କାଲି ପୁଣି ଦେଖାହେବ
ରଖିଥା ତୁ ସପ୍ନକୁ ସଜେଇ
ମିଳନର ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଇ....... ।
ଟିମ୍ ଟିମ୍ ତାରା ମେଳେ
ଜହ୍ନ ହସେ ଲୁଚି ଲୁଚି
ନୀଳ କଇଁ ଚିବୁକକୁ ଛୁଇଁ
ସତେ କି'ବା କହିଯାଏ
ଜୀବନଟା ଏଇମିତି
କିଛିସ୍ମୃତି ଅନୁଭୂତି
ସବୁକିଛି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ
ରୀତି ଏଇ ସ୍ରଷ୍ଟାଙ୍କର
ଆଉ ଏତେ ଦୁଃଖ କାହିଁ ପାଇଁ ?

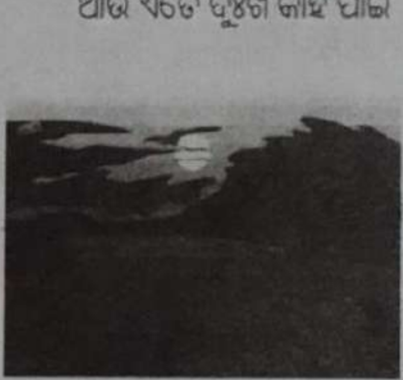

ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ

ଅଧ୍ୟାପକ ସୁଶାନ୍ତ କୁମାର ସାହୁ
ବାଣିଜ୍ୟ ବିଭାଗ

ଆଜି ନିରବ ଏ ମନ, ଏ ଆତ୍ମା
ଆଖିର ଲୋତକ କହିଦିଏ
ମନର ଏ ଭାଷା
ସତେ କେତେ ନିଷ୍ଠୁର ରକ୍ତର ବନ୍ଧନ
ଜାଳିଦିଏ ସବୁକିଛି
ଦେଇ ନିଜତ୍ୱର ମୁରବୀପଣ
ବିପଦେ ଦେଖା ନ ଦିଅ
ଅହଂକାରେ କେତେ କଣ କହିଦିଅ
ମାପିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନ କର
ମନର ଭାଷା
ଆଉ ଜାହିର କର
ଜେଷ୍ଠତ୍ୱର ଅଧିକାର
ଭଗବାନଙ୍କର ନାମରେ
ନିଜକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର
ଆଉ ତୁଚ୍ଛ ଭାବି
କନିଷ୍ଠକୁ ଆଡେଇ ଦିଅ ।
ଦେଖ ନାହିଁ ତୁମ କନିଷ୍ଠର
ହୃଦୟ ଓ ପାଇଥିବା ଦୁଃଖର ପାହାଡ
ତାପରେ କି ତୁମେ
ଲଗାଇଥାଅ ଅଗ୍ନିର ଜ୍ୱାଳା
ଜାଳିଦେବାକୁ ମୋ
ଆତ୍ମ ସମ୍ମାନ ଓ ଗୁରୁଣ୍ଡିକି
ଉଠିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିବା ମୋ ଜୀବନ ... ?

ଶୁଣ ମୋ ଗୁହାରୀ

ଦୀପକ କୁମାର ରଥ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ ବାଣିଜ୍ୟ

ପାପ ଭରା ଏଇ ଦୁନିଆଁ ଭିତରେ
ଖୋଜି ପାଉନି ମୁଁ ବାଟ
ଭକ୍ତି ଦେନ ପ୍ରଭୁ ଏ ଗରିବ ଦୁଃଖିଠୁ
ଚଲାଅ ଧରି ମୋ ହାତ ।
ଲୋଡା ନାହିଁ ମୋର ଧନ ଜନ କିଛି
ତୁମ କରୁଣା ହିଁ ଥାଉ
କଟିଯାଉ ମୋର ଦିନରାତି ସବୁ
ତୁମ ନାମ ଗାଉଗାଉ ।
ତୁମେ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ, ତୁମେ ପଦ୍ମନାଭ
ତୁମେ ହିଁ ତ ଚକ୍ରଧର
ତୁମେ ପରା ବ୍ରହ୍ମା ତୁମେ ପରା ବିଷ୍ଣୁ
ତୁମେ ହିଁ ତ ମହେଶ୍ୱର ।
ନ୍ୟାୟ ବାଟରେ ଚାଲେ ମୁହିଁ ସଦା
ଦିଅ ମୋତେ ଏହି ଶକ୍ତି
ତୁମରି ଚରଣେ ଥାଉ ମୋର ପ୍ରଭୁ
ସଦା ସର୍ବଦା ଭକତି ।

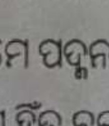

ମୋ କଲେଜ

ଉଷାମଣୀ ବେହେରା
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଗୁରୁଜୀ ଗୁରୁମା ମୋତେ କରନ୍ତି ଆଦର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ପ୍ରିନ୍ସିପାଲ ସାର୍ ଆମ ଅତି ଆପଣାର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଭାଇ ଭଉଣୀ ସମସ୍ତେ ମୋର ଅତି ନିଜର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ପ୍ରତିବର୍ଷ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହୁଏ ରକ୍ତଦାନ ଶିବିର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଏନ.ଏସ୍.ଏସ୍‌ରେ ଭାଗ ନେବାରେ ସଭିଏଁ ତତ୍ପର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ବାର୍ଷିକ ଉତ୍ସବରେ ନାଚ ଗୀତର ଆସର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
କଲେଜ୍ ପାଖରେ ଦୋକାନ ଦହିବରା,ଆଳୁଚପ୍‌ର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
କଲେଜ ବଗିଚାରେ ଫୁଲ ଫୁଟେ ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ଏସବୁ ଅବଦାନ ବାବା ବଳିଆଙ୍କର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବି ମହିମା ତାହାର ॥
ମୋ କଲେଜ ସତେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
ତ୍ରୁଟିଥିଲେ ଦୋଷ ଧରିବ ନାହିଁ ମୋହର ॥

ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ

ରାକେଶ ନନ୍ଦି
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ

ଭଲ ପାଇବାର ମିଛ ଖେଳରେ ମୁଁ
ହାରିତ ଯାଇଚି ଥରେ ।
ଭୁଲି ମୁଁ ପାରୁନି ଅଭୁଲା ଦିନକୁ
ଏ ମନ ଖାଲି ତୋତେ ଝୁରେ ॥
ପହିଲା ଦିନର ମହକ ଅତୀତ
ଫୁଲ ପରି ବାସେ ଆଜି ।
ସାଜିଛି ମୁଁ ଆଜି ଏକେଲା ପ୍ରେମିକ
ଲେଖେ ଦୁଃଖ ଚିଠି ବସି ॥
ଚାଲିବା ପଥରେ ଥରେ ମୁଁ
ଉଛୁଳି ପଡଇ ଦୁଃଖ ସବୁ ମୋର
ଛାତିରେ ଧରିନି କୋହ ॥
ହଜେଇ ଦେଇଛି ପାଇ ଥରେ ତୋତେ
ଘଟଣାକୁ କରିସ୍ମୃତି ।
ମିଠା ଦୁର୍ଘଟଣା ଡର ଲାଗେ ମୋତେ
ଥରେ ଖାଲି ମୋର ଛାତି ।
ଜାଣିବୁ କାହିଁ ତୁ ମୋ ଭଲ ପାଇବା
ମୋ ପ୍ରେମର ଗଭୀରତା
ଜାଣି ମୁଁ ପାରୁନି କେବେ ତୁ ବୁଝିବୁ
ମନ ତଳ ଅସ୍ଥିରତା ॥
ଦେହର ମଣିଷ ମିଳେ ସବୁବେଳେ
ମନର ମଣିଷ ମିଳେନା ।
ଜୀବନଟା ସିନା ବୁଝିଯାଉଥାଏ
ମନ କେବେ ଥରେ ବୁଝେନା ॥

ବର୍ଷା

ଅବିନାଶ ଭଣା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ

ଆସିଲା ଆସିଲା ଦେଖ ବରଷା କାଳ
ପୃଥିବୀ ଦିଶୁଛି ଯେସନେ ସୁନ୍ଦର କୋମଳ ।
ଗ୍ରୀଷ୍ମର ପରେ ପରେ ଆସଇ ବରଷା
ସେ ବର୍ଷାରେ ମେଣ୍ଟି ଯାଏ ସମସ୍ତଙ୍କ ତୃଷ୍ଣା ।
ମୁଷଳ ଧାରା ପ୍ରାୟ ଆସିଲେ ବରଷା
ପ୍ରାଣୀ ମୁଖେ ଫୁଟି ଉଠେ ଅସରନ୍ତି ଆଶା ।
ବରଷା ଆସିଲେ ମେଘ କଳା ପ୍ରାୟ ହୁଏ
ତାଦେଖି ମୟୁର ବନେ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚିଯାଏ ।
ବରଷା ଯେ ମେଣ୍ଟାଏ ତୃଷ୍ଣା କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟେ ନାହିଁ
କ୍ଷୁଧା ମେଣ୍ଟାଇବା ପାଇଁ ସେ ଅମୃତ ଛିଞ୍ଚଇ ।
ବର୍ଷା ବିନା କୃଷକଯେ ଚିନ୍ତାକରି ବସେ
ଆମ ସୁଖ ପାଇଁ ସିଏ ଆକାଶରୁ ଖସେ ।
ବର୍ଷା ଗଲା ପରେ ମେଘ ଧବଳ ଦିଶଇ
ତା ଧବଳ ଆଲୋକରେ ମହୀ ଝଲସଇ ।
ବର୍ଷା ଆସିବାର ନାହିଁ ସମୟ ନା ବେଗ
କେତେ ବେଳେ ଆସି ଘୋଟେ ଆକାଶରେ ମେଘ ।
ଅମୃତ ଯେସନ ପ୍ରାୟ ଲାଗେ ତା ପରଶ
ସର୍ବ ପ୍ରାଣୀ ମନେ ଚିନ୍ତା ଥାଏ କେବେ ହେବ ନିଦାଘର ଶେଷ ।

ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ଧୂଳି

ଅନିତା ଭଣା
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଯେତେବେଳେ ଟେବୁଲ ଉପରୁ
ପରସ୍ତ ଜମାଧୂଳି ଉଡେ ।
ଉପହାର ସବୁବିନା ଧକ୍କାରେ
ଛିନିଛତ୍ର ହବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି
ତମମାନ ଆକାଶରେ ବଢିଥିବା ଫୁଲ ଗଛରୁ
ଝରିପଡେ ପତ୍ର ଖଣ୍ଡେ / ମୋତେ ଘେରିଥିବା
ନିରବ ମାୟାବୀ ରାତିର କଳା ଘୁମଟାରେ ଛିଣ୍ଡେ ।....(୧)
ପୃଥିବୀ ସାରା ଏବେ ପ୍ରେମ ହୀନତା
ବଙ୍କା ଗୋଡରେ ଚାଲେ ମଣିଷ.
ତମେ ଉଡଉଥିବା ଚକଚକ ରିବନ
ପଡିରହେ ଅସନା ଗଦାରେ ।....(୨)
ଏଇସବୁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ମୋର ଏଥିପାଇଁ ବ୍ୟକ୍ତ ହେଇନିଯେ
ମୁଁ ଏ ଯାଏଁ ବି କ୍ରୀତଦାସ
ତମ ମହୁମାଛି ପରି ଗୁଣୁ ଗୁଣିଆ ପ୍ରେମରେ ।
ମୁଁ ତ ଏବେ ମୁକ୍ତ ତମ ପୁରୁଣା ପ୍ରେମରୁ ।....(୩)
ତମେ ତ ନିଜେ ଏବେ ପ୍ରତାରିତା,
ବିକ୍ରି ହୋଇସାରିବ ବଜାର ସାମଗ୍ରୀ ପରି
ତମକୁ ମୁଁ ବୁଝିବା ଆଗରୁ
ଟେବୁଲ ଉପରେ ଉଡି ଜମାଇଥିବା ଧୂଳି ପରି
ତମ ସ୍ମୃତି ଛନ୍ଦି ହୁଏ ବୁଢିଆଣୀ ଜାଲପରି ।....(୪)

2022/09/21 06:03

ମାଗୁଣି ମୋହର୍

ସସ୍ମିତା ପାତ୍ର
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଡାକି ଡାକି ମୁହିଁ ଥକି ପଡିଲିଣି
ଏଥର ତ ଶୁଣ ଡାକ ମୋର ।
ବିପଦ୍ଦୁ ଉଦ୍ଧାର କର ହେ ଅନନ୍ତ
ଆକୁଳେ ମାଗୁଛି ବର ।
କେଉଁ ଜନମରେ କିପାପ କରିଛି
କହି ଦିଅ ଏକ ବାର ।
ଏହି ଜନମରେ ଏ ଦୁଃଖ ଭୋଗୁଛି
କ'ଣ ଦୋଷ ଅଛି ମୋର ।
ମୁଁ ଏକା ଦୁଃଖିନୀ ହାନି କର ଦୁଃଖ
ଆକୁଳେ ମାଗୁଛି ବର ।
ଶଙ୍କଟୁ ଉଦ୍ଧାର କର ହେ ଠାକୁର
ମୁଁ ଯେ ଭକତ ତୁମର ।
ଲୋଡା ନାହିଁ ମୋର ଧନ, ଯୌବନ
ଦିଅ ମୋତେ ବୁଦ୍ଧି ଜ୍ଞାନ ।
ସତେ ଯଦି ତୁମେ ଅଟ ଭଗବାନ
କରିଦିଅ ଦୁଃଖ ଦୂର ।
ମୁଁ ଜଣେ ସାମାନ୍ୟ ମଣିଷ ମାତର
ଜାଣେନା ମହିମା ତୁମର ।
ଗରିବ ବୋଲି ମୁଁ ଘୃଣା କରୁଛକି
ଶୁଣନାହଁ ଡାକ ମୋର ।
ତୁମେ ପରା ଅଟ ଦୟାର ସାଗର
ଗରିବ ଧନୀ ବୋଲି ନ ଥାଏ ଭେଦ ।
ତଥାପି କାହିଁକି ଗରିବ ମନର
ଦୁଃଖ ବୁଝୁ ନାହିଁ କୁହ ।
ଗରିବ ହେଲେବି ମଣିଷଟ ମୁହିଁ
ଅଛି ମଣିଷ ପଣିଆ ।
ଗରିବ ମାନଙ୍କ ଦୁଃଖ ହରକର
କର ପ୍ରଭୁ ଥରେ ଦୟା ।

ସଂଘର୍ଷ

ମାନସୀ ବାମୁଣ୍ଡି
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଜନ୍ମଠାରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ
ନିଜଠାରୁ ପର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ପ୍ରତିକ୍ଷଣରେ
ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ମଣିଷର କାର୍ଯ୍ୟକୁ
ଯଦି ହୁଏ ଏକ ଶବ୍ଦରେ ପରିପ୍ରକାଶ
ତାହା ହୁଏ ସଂଘର୍ଷ !!!
ଏକ ଦୁର୍ବାର ବାସନା
ଏକ ଅନିଶ୍ଚିତ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ
ମନୁଷ୍ୟ ଗତିଶୀଳ
ବାୟୁର ବେଗକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି
ମନର ଗତି ସହ ତାଳ ଦେଇ
ସମୟକୁ ପ୍ରତିରୋଧ କରିବାକୁ
ସେ ଉତ୍ତାଳ
ଆକାଶର ବିସ୍ତୃତିକୁ
ନିଜ ବାହୁରେ ଧରି ରଖିବାର ଆଶା
ସାଗର ଗଭୀରତାରେ
ନିଜର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଜାରି ରଖିବାର ନିଶା, ପ୍ରତିମୁହୂର୍ତ୍ତରେ,
ସେ ଗଢିଚାଲେ ସପ୍ନର ମୀନାର
ସବୁ ଆଶାକୁ ସଫଳ କରିବା ପାଇଁ
ସବୁ ସପ୍ନକୁ ବାସ୍ତବତାର ରୂପ ଦେବା ପାଇଁ
ସେ ସଂଗ୍ରାମ ରତ ।
କାହାର ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ
କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ସଂଘର୍ଷ
କିଏ ଦୁଇ ମୁଠା ଖାଇବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ
କିଏ ଧନ ପାଇଁ ଆକୁଳ

ଜିତିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟଗ୍ର
ମଣିଷ ସାକାର କରିବା ପାଇଁ ସର୍ବଦା କୁଣ୍ଠିତ !
କିଏ ହାରେ କିଏ ଜିତେ
କାହା ପାଖେ କାହାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ
ସତେ ତ ସଂଘର୍ଷ ବିନା
କ'ଣ ସ୍ଥିତି ମଣିଷର !
ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମ
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଯୁଦ୍ଧ,
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସ୍ଥିତି ପାଇଁ ସଂଘର୍ଷ
ଏହା ହିଁ ତ ମଣିଷ ର ଲକ୍ଷ୍ୟ
ଏହାହିଁ ଜୀବନ ର ସତ୍ୟ ।

ଶୀତ ରାଣୀ

ମମତା ବେହେରା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଶୀତ ରାଣୀ ଯେବେ ଆସେ ଆମ ଗାଁ ଗୋହିରି ବୁଲି ବୁଲି
ନେଇ ଆସେ କେତେ ଖୁସିର ଉତ୍ସବ
କାର୍ତ୍ତିକ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଡଙ୍ଗା ଭସାଣି
ପରେ ପରେ ଆସେ ପ୍ରଥମା ଅଷ୍ଟମୀ ।
ମାର୍ଗଶୀର ଗୁରୁବାର ହୁଏ ଲକ୍ଷ୍ମୀପୂଜା
ପରେ ପରେ ବଣ ଭୋଜି ହୋଇଥାଏ ମଜା ।
ପିଲାମାନଙ୍କର ଖୁସିର ଦିନ
ନୂଆବର୍ଷ ଆସିଥାଏ ନୂତନ ଆଶାରେ
ମନ ଭରି ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ଆମ ପିଲା ମାନେ ।

ଆମ ପରିବେଶ

ସୁଚିତ୍ରା ସିଂ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଆମପରିବେଶ ମଣି ରତନ
ସାଇତି ରଖିବୁ କରି ଯତନ ॥
ପରିବେଶ ଥିଲେ ଚିର ସବୁଜ
ସୂରୁଜ ବୋଳିବ ସୁନାମୁରୁଜ ॥
ମାଟି ପାଣି ବାୟୁ ଆମ ଜୀବନ
ଜଳନା ନାହିଁରେ ତାଙ୍କରି ଦାନ ॥
ଗଛ ଛାଡିଦିଏ ଅମ୍ଳଜାନ
ତାକୁ ନେଇ ଚାଲେ ଆମସ୍ପନ୍ଦନ ॥
ବାୟୁ ବିନା ଆମେ ଗୋଟିଏ କ୍ଷଣି
ରହି ପାରିବାନି ଯିବରେ ପ୍ରାଣ ॥
ଜଳସେହିପରି ଜୀବନ ଆମ
ଆମ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଅନେକ କାମ ॥
ମାଟି ଆମର 'ମା' ବସୁଧା
ତା'ବିନା ଆମର ପୁରା ଅସୁବିଧା ॥
ପରିବେଶେ ଅଛନ୍ତି କେତେ ପ୍ରାଣୀ
ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଜୀବନ ସ୍ଥଳୀ ॥
ଆମ ପରିବେଶେ ହୋଇଲେ ନଷ୍ଟ
ସହିବାକୁ ହେବ ବହୁତକଷ୍ଟ ॥
ଆମ ପରିବେଶ ଆମ ସଂପଦ
ସୁରକ୍ଷା କଲେ ନହେବ ନଷ୍ଟ ॥

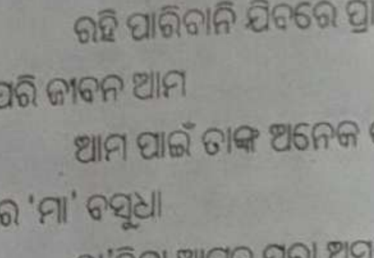

ମୋ କଳ୍ପନାରେ ହୃଦୟର ସାଇଁ

ଜୟସ୍ମିତା ଜେନା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ମୋ କଳ୍ପନା ସାଗରରେ
ବସିଅଛ ସାଇ ।
ତବ ଦରଶନ ବିନା
ମୋ ଜୀବନେ କିଛି ନାହିଁ ॥
ବାସ୍ତବରେ ଅଟେ ଏକଥା ସତ
ନୁହଁଇ ଯେ ଅବାସ୍ତବ ॥
ମୋ ପ୍ରାଣ ପଣେ ତୁମକୁ ଖୋଜୁଥାଇ
ତମ ବିନା ଜୀବନରେ ନାହିଁ କିଛି ଗତି ॥
ମୋ ପୂଜା ଘେନ ହେ ସାଇ
ତବ ଚରଣରେ ରଖି କର ହେ ଆଶିଷ ॥
ମୋ ମରମର ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ
ତୁମେ ବୈଦ୍ୟନାଥ
ପ୍ରାଣ ସାଇଁ ଅଟ ତୁମ୍ଭେ
ତୁମେ ଜଗନ୍ନାଥ ॥
ମୁଁ ବିପଦରେ ପଡୁ ପଡୁ
ତୁମ୍ଭକୁ ଖୋଜୁଥାଏ ସାଇ ॥
ତୁମ୍ଭେ କାହୁଁ ଆସି
ବିପଦରୁ କରିଥାଅ ପାରି ॥
ମୋ ଚଲା ପଥେ ପଥେ
ସାଇ ତୁମେ ଥାଅ ପଛେ ପଛେ ।
ଚଲାପଥ ହେଉ ସରସ ସୁନ୍ଦର
କଣ୍ଟା ପୂର୍ଣ୍ଣ ରାସ୍ତା ହଉ ଫୁଲ ଓ ଚନ୍ଦନ ॥

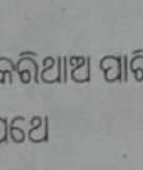

ପ୍ରେମ ଅତୁଳନୀୟ

ତପସ୍ୱିନୀ ନାଏକ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ପ୍ରେମ ଏକ ବାରମାସୀ ବଗିଚାଟିଏ
କେବେ ଆଣିଦିଏ ଜୀବନରେ ଫୁଲ
କେବେ ପୁଣି ଭରିଦିଏ କଣ୍ଟା
ପ୍ରେମ ଏକ କୁଳୁକୁଳୁ ଝରଣାଟିଏ
କେବେ ନିବାରଇ ପିପାସୁର ତୃଷ୍ଣା
କେବେ ପୁଣି ଉଡାଇ ସେ ହଂସା
ପ୍ରେମ ଏକ ଜୀବନର ଚଲା ପଥଟିଏ
କେବେ ସାଥୀ କେବେ ମରୁଚିକା
କେବେ ପୁଣି ଚାଲିବାକୁ ହୁଏ ଏକା ଏକା
ପ୍ରେମ ଏକ ଭସା ଭସା ମେଘଟିଏ
କେବେ କଳା ବାଦଲର ରାଗ ରୁଷା
କେବେ ପୁଣି ଅଭିମାନର ମିଠା ବର୍ଷା ।
ପ୍ରେମ ଏକ ବସନ୍ତର କୋଇଲିଟିଏ
କେବେ ଗୀତରେ ସେ ମୋହେ ମନ
କେବେ ପୁଣି ହୃଦୟରେ ବାନ୍ଧେ ବସା
ପ୍ରେମ ଏକ ଅବୁଝା ସାଗରଟିଏ
କେବେ ନେଇ ଆସେ ଖୁସିର ଜୁଆର
କେବେ ଦେଇଯାଏ ଦୁଃଖର ଭଙ୍ଗା
ପ୍ରେମ ଏକ ଏମିତିକା ନାଆଁଟିଏ
ନାହିଁ ଯାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା ।

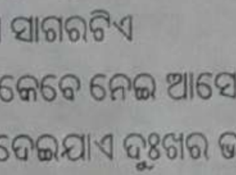

ମୋ କଳା ଠାକୁର

ସୁଜାତା ନନ୍ଦିନୀ ବାରିକ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ତୁମେ ପରା ଜଗତର କଳା ଠାକୁର
ତୁମ ପାଦେ ହାତଯୋଡି କୋଟି ନମସ୍କାର ।
ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ମୋ ପାଇଁ ବଡ ଠାକୁର
ତୁମ ଛଡା ଦୁନିଆଁରେ ନୁହେଁ କେହି ନିଜର ।
ତୁମ ପାଶେ ଯେତେବେଳେ କରେ ମୁଁ ଗୁହାରୀ
ସାହା ହୁଅ ସେତେବେଳେ ମୋ ବାପା, ମା'ଙ୍କ ପରି ।
ତୁମେ ମୋର ଅନ୍ଧାରର ଆଲୁଅ ଦିପଟେ
ତୁମ ନାମ ଜପି ଜପି ମୋ ରାତି ଦିନ କଟେ ।
ମୋ ଜୀବନ ଚଲାପଥେ ତୁମେ ମୋର ସାଥି
ତୁମ ବିନା ପ୍ରଭୁ ମୋର ନାହିଁ ଅନ୍ୟ ଗତି ।
ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ଏ ଦୁନିଆଁର ସତ୍ୟ ସୁନ୍ଦର
ତୁମ ପାଖେ ଥାଏ ପ୍ରଭୁ ସବୁରି ଖବର ।
ବାପା, ମା ମୋ କେହି ନାହିଁ ଅନାଥଟେ ମୁହିଁ
ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯାଏ ତୋ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ।
ମୋ ଜୀବନେ ଦୁଃଖ ଯଦି ଆସେ ହେ ଠାକୁର
ସେସମୟେ ତୁମେ ପ୍ରଭୁ ହେବନି ଗୋ ଦୂର ।
ଶେଷରେ ପ୍ରଭୁ ତୁମକୁ ଏତିକି ଶୁଣାଣି
ଥିବ ପ୍ରଭୁ ମୋର ପାଶେ ଯିବି ଯେବେ ମଶାଣି ॥

ପ୍ରଥମ ସପନ ତୁ

ସୁବାସ ଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ କରିଲ ନିଜର ଆଖିରେ ମିଶିଲା ଆଖି
ସେହି ଦିନ ଠାରୁ ତୁମ ସାଥିରେ ମୋ ସମ୍ପର୍କ ରହିଲା ଲାଖି ॥
ତୁମକୁ ପାଇ ମୁଁ ସବୁ ପାଇ ଗଲି ନାହିଁ ମୋର କିଛି ଊଣା
ମୋତେ ପାଇ ଆଜି ତୁମେ ବି କହିଲ ତୁମେ ମୋ ଅତି ଆପଣା ॥
ଅତି ଯତନରେ ଗଢିଛି ମୋ ପ୍ରେମ ନେଇ ଟିକି ମନ ତୁମ
ମରିବନି କେବେ ସେଇ ପ୍ରେମ ଆମ ରହିବ ଶହେ ଜନମ ॥
ଏ ଜୀବନ ତରୁ ଡାଳେ ତୁମେ ମୋର ପ୍ରେମ ପକ୍ଷୀ
କଟି ଯାଉ ଏ ଜୀବନ ତୁମକୁ ମୋ ପାଖେ ରଖି ॥
ତୁମ ପାଇଁ ପ୍ରିୟା ଛାତିତଳେ ଗୋଟେ ଗଢିଛି ପ୍ରେମର ଘର
ଭାଙ୍ଗିବନି ହାଏ ସେଇ ଘର କେବେ ପଡୁ ଯେତେ କୁଆ ପଥର ॥
ଟିକି ମିକି ଉଡିବୁଲେ ଯେ ସେ ଥିଲା ପରଜାପତି
ସେ ପରଜାପତି ଧିରେ କାନେ କହେ ପ୍ରିୟା ମୋ ଜୀବନ ସାଥି ॥
ଏ ଜୀବନ ଥିଲା ଅଧୁରା ଅଧୁରା ଥିଲା ଏକ ମରୁଭୂମି
ହାତ ଠାରି ଯେବେ ଡାକି ଦେଲ ପ୍ରିୟା ମୋ ଦୁଃଖ ଗଲା କମି ॥
ମୋ ହାତ ପାପୁଲି ରେଖାରେ ତୁମ ନାଁ ଯେବେ ହେଲା ଲେଖା
ଆପଣା କରି ନେଲ ସାଥି ତୁମେ ନ କରି ମୋତେ ଏକା ॥
ତୁମେ ମୋ ଜୀବନ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରାଣ ତୁମେ ମୋ ପ୍ରିୟତମା
ତୁମ ବିନା ଆଉ କାହା କଥା ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ଜମା ॥
ଦିନେ ନ' ଦେଖିଲେ ଦିନେ ନ' ଗପିଲେ ଲାଗେ କାହିଁ ଏମିତିକା
ଯାହା କୁହ ସାଥି ତୁମଠୁ ଦୂରେଇ ରହି ମୁଁ ପାରେନା ଏକା ॥

ଋତୁ କଥା

ସ୍ନେହଲତା ପରିଡା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଖରା, ବର୍ଷା, ବସନ୍ତ, ଶୀତ
ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି ଆମରି ମିତ,
ଜନମିଲେ ସର୍ବେ ଗୋଟେ ଗାଁରେ
ଖେଳିଲେ ବୁଲିଲେ ଏକା ସାଙ୍ଗରେ । (୧)
ବଡ ହେଲେ ସବୁ ହେଲେ ଚତୁର
ମନରେ ଆସିଲା ଅହଂକାର,
ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କଲେ ଆଗମନ
ଥରିଲା ପୃଥିବୀ ପୁଣି ପର୍ବତ କାନନ । (୨)
କିଏ କହେ ମୁଁ ଆଗ ତୁ ମୋ ପଛରେ
ଅନ୍ୟ ଋତୁ କହେ ମୁଁ ବୋକା ଜମା ନୁହଁରେ,
ଆଗେ ମୁଁ ପଛେ ତୁ ତା'ପରେ ଯିଏ ଯିବ ଯାଉ
ଏହି ପରି ଭାବେ ଦିନେ କଲେ ସର୍ବେ କଳିରେ । (୩)
ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ବୁଝାମଣା କରି
ଆସିଲେ ପୃଥିବୀକୁ ପାଳିଧରି କରି,
ପ୍ରଥମରେ ଆସେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ତା'ପରେ ବରଷା
ଚାଷୀଙ୍କର ମନେ ଭରେ ଅନେକ ଭରଷା । (୪)
ଶରତ, ହେମନ୍ତ ଦୁହେଁ ଆଗ ପଛ ହୋଇ
ଆସନ୍ତି ଧରଣୀ ବୁକେ ସୁଖ ଦେବାପାଇଁ,
ଶୀତରେ ଆସଇ ପୌଷ ଆଉ ମାଘ ମାସ
ଅନୁଭୂତି ହୁଏ କେତେ କାକର ଓ ଶୀତ । (୫)
ଋତୁ ରାଜ ସାଜି ଆସେ ଧରାକୁ ବସନ୍ତ
ଏହା ଠାରେ ହୋଇ ଯାଏ ବର୍ଷଟିର ଅନ୍ତ । (୬)

ମା

ସୁଦିପ୍ତା ବାସୁରୀ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ମା'
ମଧୁଠୁ ମିଠା ତୋ ନାଁ
ଡାକିଦେଲେ ଥରେ ତୋତେ
ମିଠା ଲାଗେ ଏ ଦୁନିଆଁ ।
ମା'
ଜଳଠୁ ନିର୍ମଳ ତୋର ମନ
ମନ ତଳେ ତୋର ସନ୍ତାନ ପାଇଁ
ମିଠା ମିଠା କେତେ ସପନ ।
ମା'
ଆକାଶଠୁ ବିଶାଳ ତୋ ହୃଦୟ
ହୃଦୟ ଅଟଇ ତୋହର
ସ୍ନେହ ଆଉ ପ୍ରେମର ଆଳୟ ।
ମା'
ସରଗଠୁ ବଡ ତୁ
ସନ୍ତାନର ସୁଖ ପାଇଁ
ହସି ହସି ସହିଯାଉ ଦୁଃଖ ।
ମା'
ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର ନେତଠୁ ବଡ ତୋ ପଣତ
ସୁଖରେ, ଦୁଃଖରେ ତୋ ସନ୍ତାନକୁ ସଦା,
ପଣତରେ କରୁ ଆଶ୍ରିତ ।

ଆମ ରଥ ଯାତରା

ସୁଚିତ୍ରା ମହାପାତ୍ର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଆସ ବୁଲିଯିବା ରଥ ଯାତରା
ବାରିପଦାର ଏତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପରା ।
ବଡ ଠାକୁର ଆଗ ହେଲେଣି ବାୟା
ବୁଲିଯିବାକୁ ସହର ସାରା ।
ବରଷକେ ଥରେ ଯାତରା ଆମ
ମହାପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ ଉଛନ୍ନ ।
ଆଉଥରେ କେବେ ଆସିବ ଏଦିନ
ଚେଇଁ ବସିଥାନ୍ତି ଆମ ତିନି ଭାଇ ଭଉଣୀ ।
ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିରରୁ ବାହାରି ରଥରେ ବସି
ବୁଲିଯାଆନ୍ତି ମାଉସୀ ମାଆଙ୍କ ବାଡି ।
ଆଗରେ ଭାଇ ମଝିରେ ଭଉଣୀ ପଛରେ ଚକାଡୋଳା
ଚାଲିଥାନ୍ତି ପଛକୁ ପଛ ନଥାଏ ତାଙ୍କର ହେଳା ॥
ସାତଦିନ ଯାଏଁ ଥାଆନ୍ତି ମାଉସୀ ଘରେ
ବେଶ ବଦଳାନ୍ତି ସେଠି ଦିନକୁ ଥରେ ।
ମାଉସୀ ବାଡିରେ ଶାଗ ଖେଚୁଡି ଖାଇ
ଶ୍ରୀମନ୍ଦିରକୁ ବାହୁଡନ୍ତି ତିନି ଭଉଣୀ ଭାଇ
ଭକ୍ତର ଶଙ୍ଖ ଆଉ ଘଣ୍ଟି ଧ୍ୱନିର ତାଳେ
ପ୍ରଭୁ ବାହୁଡନ୍ତି ରଥରେ ଭଲେ ।
ଆସ ବୁଲିଯିବା ରଥ ଯାତରା
ବାରିପଦାର ଏତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପରା ॥

ଜୀବନର୍ ପରୀକ୍ଷା

ମାମୁନ୍ ଜିତ୍
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଭଗବାନ ଜଣେ ବଡ ପରୀକ୍ଷକ
ଆମେ ସବୁ ତାଙ୍କ ଛାତ୍ରୀ
ପୃଥିବୀଟା ଗୋଟେ ପରୀକ୍ଷାର ଘର
ଆମେ ସେଇଥିରେ ପ୍ରାର୍ଥୀ ।
ଠିକ୍ ପୁଣି ଭୁଲ କରି ଉତ୍ତର ତ ଲେଖୁ
ପଢି ତାଙ୍କ ପୋଥି ପତର ।
ଭୁଲ୍ ଭାଲ ଯଦି ଲେଖିଦେବୁ କିଛି
ଭୋଗିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଆମର ।
ତିନିଘଣ୍ଟା ସମୟ ମାତ୍ର ପରୀକ୍ଷା
ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଯାଏ ବିତି ।
ଜଣାପଡେ ନାହିଁ ମୁଣ୍ଡ ଘୁରୁଥାଏ
ବିତେ ଖାଲି ଦିନ ରାତି ।
ପ୍ରଥମ ଘଣ୍ଟାଟି କଟିଛି ଆମର
ଯୁବାବସ୍ଥା ସମୟରେ ।
ତୃତୀୟ ଘଣ୍ଟାଟି ବାଜିବ ଶେଷରେ
ଜୀବନ ଯିବା ସମୟରେ ।
ପରୀକ୍ଷା ସରିଲେ ଖାତା ନିଆଯିବ
ଯମଦୂତ ଆସି ନେଇଯିବେ
ଠିକ୍ କେତେ ପୁଣି ଭୁଲ୍ ଥିଲା କେତେ
ସେଇଠି ହିସାବ କରିବେ ।
ଠିକ୍ ଠିକ୍ କରି ଉତ୍ତର ଲେଖିଲେ
ନମ୍ବର ମିଳିବ ବେଶି
ପାଶ କରିଲେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦୟାରୁ
ମନରେ ମିଳିବ ଖୁସି ।

ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ମୋର ଗୁହାରି

ଚିନ୍ମୟ ଦାଶ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ମଣିଷ ଜୀବନ ଦେଲ ମୋତେ
ଶ୍ରୀ କରିବାକୁ ହରବର
ପାଇଲିନି ଟିକେ ଜପିବାକୁ ତୁମ
ନାମ ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ରଧର ।
କନା ଖଣ୍ଡେ କରିଥାନ୍ତ ଯଦି ପ୍ରଭୁ
ଉଡୁଥାନ୍ତି ନେତ ହୋଇ
ଦୂରରୁ ଦେଖନ୍ତି ତୁମ ଶ୍ରୀ ମୁଖକୁ
ମନ୍ଦିର ଉପରେ ରହି ।
ଚନ୍ଦନ କାଠ ଯଦି କରିଥାନ୍ତ
ଲାଗିଥାନ୍ତି ତୁମ ମଥାରେ
ଚଇଁଶିଟିଏ ହୋଇଥାନ୍ତି ଯଦି
ଲାଗି ରହିଥାନ୍ତି ତୁମ ଓଠେ ।
ଫୁଲଟିଏ ଯଦି କରିଥାନ୍ତ ପ୍ରଭୁ
ନିଜେ ମଣୁଥାନ୍ତି ଭାଗ୍ୟବତୀ
ମାଳଟିଏ ହୋଇ ଝୁଲୁଥାନ୍ତି ମୁହିଁ
. ତୁମ ଗଳାଧାରେ ନିତି ।
ମାଗୁନାହିଁ କିଛି ଧନ ଦଉଲତ
ଗୁହାରି କରୁଛି ଏତିକି
ସୁଖରେ ମଣିଷ ବଞ୍ଚିଥାଉ ସଦା
ଏତିକି କରେ ମୁଁ ମିନତି ।
ମାନବ ଧର୍ମ ବଞ୍ଚି ରହୁ ସତ୍ୟ
ମନ ମିଳୁଥାଉ ସଭିଙ୍କର
ସବୁ ଦୋଷାଦୋଷ କର ପ୍ରଭୁ କ୍ଷମା
ହସି ଉଠୁଥାଉ ଘର ଦ୍ୱାର ।

ଜହ୍ନରାତି

ସପ୍ନା ଦାସ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ରାତି ଆସିଲେ
ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ
ତାରାଙ୍କ ମେଳରେ
ଜହ୍ନଟିଏ ଥିଲେ ।
ପାହାଡ ବଣ
ସୁନ୍ଦର ଦିଶଇ
ଜହ୍ନ ବିଞ୍ଚି ଦେଲେ
ରୂପା କିରଣ ।
ପୁନେଇଁ ରାତି
ଗୋଲ୍ ଗାଲ୍ ଜହ୍ନଟି ଦିଶେ
ସୁନ୍ଦର ଅତି ।
ଫୁଲେଇ କଇଁ
ଖୋଜେ ମୋ ଜହ୍ନଟି କାହିଁ
ଆସିଲେ ସଞ୍ଜ
ଆକାଶଟା ଲାଗେ
ପରୀ ରାଇଜ
ସେ ଜହ୍ନ ରାଇଜେ
ଚାଲିବାକୁ ଭଲ ଲାଗେ
ସାଙ୍ଗରେ ସାଥିଟିଏ ଥିଲେ ।
ଜୀବନ ଚଲା ପଥରେ
ସାଥିଟିଏ ହେଲେ ଜଣା
ଘଟିଥାଏ କେତେ
ମିଠା ମିଠା ଦୁର୍ଘଟଣା ॥

ତୁମ ପାଇଁ

ରାଜେଶ କର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ତୁମେ ଯେତେ କଥା ହେଲେବି
ବୁଝିପାରେ ମୁଁ ତୁମ ମନର ନୀରବତା,
ତୁମେ ଯେତେ ବେଶି ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି
ଦେଖିପାରେ ମୁଁ ତୁମ ମନର କରୁଣତା ।
ତୁମେ ଯେତେ ଭିଡରେ ରହିଲେ ବି
ଦେଖିପାରେ ମୁଁ ତୁମ ନିର୍ଜନତା ।
ତୁମେ ଉପରେ ଯେତେ ସହଜ ହେଲେ ବି
ଜାଣି ପାରେ ମୁଁ ତୁମ କଠୋରତା ।
ତୁମେ ଯେତେ ଦୂରରେ ରହିଲେ ବି
ଅନୁଭବ କରେ ମୁଁ ତୁମ ନିକଟତା ।
ତୁମେ ଉପରେ ଯେତେ ରାଗିଲେ
ତୁମ ଭିତରେ ଥାଏ ସବୁବେଳେ ମମତା ।
ତୁମେ ଉପରେ ଯେତେ ଲାଗିଲେ ଅସୁନ୍ଦର
ତୁମ ଭିତରେ ଥାଏ ସୁନ୍ଦରତା
ତୁମେ ଯେତେ ଅଭିନୟ କଲେ ବି
ତୁମଠି ପାଏ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ପବିତ୍ରତା ॥

ଚୋରା ଚଇତି

ଶୁଭ୍ରତା ମିଶ୍ର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଫଗୁଣକୁ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗେଇ ଦେଇ,
ଚଇତି ଆସେ କାଳ ବୈଶାଖୀ ନେଇ ॥
ହିନ୍ଦୁ ପରମ୍ପରା ଓଡିଆ ମାସେ,
ନବ ବରଷର ରଙ୍ଗ ଝଲସେ ॥
ମଳୟ ପବନ ଅଧିରେ ବହି,
ଚୋରା ଚଇତିକୁ ନିଏ ଚୋରାଇ ॥
ଆଖିରେ ଅନେକ ସପ୍ନକୁ ନେଇ
ଦୋଳ ପୂର୍ଣ୍ଣିମାରେ ଏକାଠି ହୋଇ
ତା ସଙ୍ଗରେ ଆସେ ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରା,
ସୁନ୍ଦର ତୃପ୍ତିରେ ଦିଶଇ ଛଟା
ବଡ ଠାକୁରଙ୍କୁ ସ୍ନାନ କରାଇ,
ଚୋରା ଚଇତି ହୁଏ ଫୁଲେଇ ।
ପ୍ରଚଣ୍ଡ କିରଣେ ଉତପ୍ତ ହୋଇ
ପଣା ସଂକ୍ରାନ୍ତିକୁ ସଙ୍ଗରେ ନେଇ,
ଆମ୍ବ ରସରେ ମିଠାସ ହୋଇ,
ସଭିଙ୍କ ଓଠରେ ହସ ଫୁଟାଇ ॥
ବିଦାୟ କାଳରେ ଚୋରା ଚଇତି,
ଲାଜରେ କହୁଛି କାଳବୈଶାଖୀ
ବରଷରେ ଥରେ ଆସିବୁ ନିତି ॥
କାଳ ବୈଶାଖୀ କହେ ଫେରିବି ନିଶ୍ଚେ,
ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ଦେଲି ଆଜି ତୋ ପାଖେ ॥

ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ

ସତ୍ୟନାରାୟଣ କର
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଆଜି ବି ଭୁଲି ନାହିଁ ମୁଁ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତ
ରଙ୍ଗୀନ ପ୍ରଜାପତିଟିଏ ପରି ତମେ ଆସିଥିଲ ମୋ ଜୀବନକୁ ।
ବୁଣି ଦେଇଥିଲ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ମୋ ଓଠରେ
ପାଗଳ ହୋଇଯାଇଥିଲି ତୁମର ସେହି ଯାଦୁ ସ୍ପର୍ଶରେ ।
ତୁମର ସେହି ତୁନି ତୁନି କଥା
ମନେ ମୋର ଭରୁଥିଲା ଅପୂର୍ବ ମାଦକତା ।
ପ୍ରେମର ମନ୍ଦିର ଗଢିଲା ପରେ ଜାଣିଲା ଦୁନିଆଁ
କରିଦେଲା ଆମ ସପନକୁ ଚୁନା ।
ତୁମେ ଚାଲିଗଲ ପ୍ରିୟା ତମରି ବାଟରେ
ରହିଗଲି ମୁଁ ଯେ ଅଧାବାଟରେ ।
ଆମ ପ୍ରେମ କାହାଣୀ ଅଧାରେ ରହିଲା
ତାହାର ପୂର୍ଣ୍ଣତା କେବେ ନ ଆସିଲା
ତଥାପି ଭୁଲିନାହିଁ ଭୁଲି ପାରିବି ନାହିଁ ସ୍ମୃତିକୁ
ମୋର ଶେଷ ନିଃଶ୍ୱାସ ଥିବା ଯାଏ ଭଲ ପାଉଥିବି ତୁମକୁ ।

ମୋବାଇଲ୍ ବଇଁଶୀ ହେଲା

ରୁଦ୍ରପ୍ରକାଶ ଦତ୍ତ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ

ଦେଖ ମୋବାଇଲ ବଇଁଶୀ ହେଲା
ଝିଅ ପୁଅ ପ୍ରେମ ଯୋଡିତ ଦେଲା ।
ଯୁଗ ଏତ କଳି ଯୁଗ
ରାଧାକୃଷ୍ଣ ଠାରୁ ବଳିତ ଗଲା
ବାଟରେ ଘାଟରେ ଯେଉଁଠି ଦେଖରେ
ପକେଟ ଭିତରୁ ଡାକିତ ଦେଲା ।
ଏତେ ବଡ ଧରା କରିଦେଲା ସରା
ଏକ ପରିବାର କରାଇ ଦେଲା
ବିଶ୍ୱ ଜନ ମନ କରୁଛି ବହନ
ସବୁ ରାଧା କୃଷ୍ଣ କରି ତ ଦେଲା ।
ପୁଅ ବଂଶୀ ଧରି ଭାବେ କୃଷ୍ଣ ପରି
ଝିଅ ବଂଶୀ ସରେ ରାଧିକା ହେଲା
ଦୁଃଖ ସୁଖ ତାର ହୃଦୟ ଭିତରୁ
ଟିକି ବଂଶୀ ହୋଇ କହିତ ଦେଲା ॥

ତୁମରି ପାଇଁ

ଅଜିତ୍ କୁମାର ପାତ୍ର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ତୁମରି ପାଇଁ ସିନା
ରାତିକୁ କରିଲି ରୂପବତୀ
ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାକୁ ଦେଲି ନବ ଯୌବନ
ତୁମର ପାଇଁ ଏ ଜୀବନ କରିଛି ମୁଁ ଅଜ୍ଞାନ
କେବେ ଧରା ଦେବ ମୋ ମନେ
ମୋ ପାଇଁ ରଖିବ କି ସ୍ଥାନ ତୁମ ହୃଦୟରେ
ତୁମ ବିନା ଏ ଦୁନିଆ ଲାଗେ ମୋତେ ଫିକା
ତୁମରି ପାଇଁ ମୁଁ ଆସିଛି
ତୁମର ଉତ୍ତରକୁ ମୁଁ ଚାହିଁ ବସିଛି ॥

ତୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ

ଦୀପିକା ନାଥ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

କେତେ ଆଶା କରି ବସିଥାଏ, ତୁମକୁ
କେବେ ଦେଖା ହେବ ବୋଲି
ପ୍ରତୀକ୍ଷା ମୋର ଶେଷ ହେଉନାହିଁ
ପାରୁନି ତୁମକୁ ଭୁଲି ॥
ସରୁଛି ଅତୀତ କେତେ ଯେ ବସନ୍ତ
କେତେ ଯେ ଶରତ ହିମ ।
ରଖୁବ ସାଇତି ସେ ଶୋଭା ସମ୍ପଦ
ସତେକ ପାଖୁଡ଼ା ପ୍ରେମ ॥
ତୁମେ ତ ସୁନ୍ଦର ମାନସ ଚନ୍ଦ୍ରମା
ସୁଷମାର ହସ ହୋଇ
ପାରିବ କି ସତେ ମୋ ମନର ତାପ
ଜୋଛନାରେ ଧୋଇ ଦେଇ ?
ତାପସ ବିନାଶେ ତପନକୁ ଚାହିଁ
ନୀହାର ମାଗେ ପଦ୍ମିନୀ
ସେହି ରୂପେ ତୁମେ ହରିବ କି ମୋର
ମନର ବେଦନା ରାଗିଣୀ ।
ଜାଣିଛି ମୁଁ, ତୁମେ ନିଶ୍ଚେ ଦେବ ଠକି
ନିୟତି ଚକ୍ରରେ ପଡ଼ି
ଭଲ ମୁଁ ପାଇଲି ତୁମକୁ କାହିଁକି
ନିବେଦିତ ଜାଣେ ନାହିଁ ॥

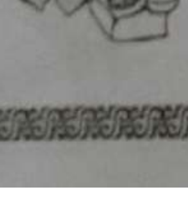

ମୋ ଗାଁ

ଗାୟତ୍ରୀ ନାଥ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା (ରାଜନୀତିବିଜ୍ଞାନ)

ମୋ ସବୁଜ ପଲ୍ଲୀ କାଶୀ ବୃନ୍ଦାବନ
ହୃଷିକେଶ ହରିଦ୍ୱାର
ମୋ ପାଇଁ ଗାଁ ଅମରନାଥ
ମଥୁରା ବୈକୁଣ୍ଠ ପୁର ।
ଗାଁ ଲୋକ ମୋର ସରସ ସୁନ୍ଦର
ନିଷ୍କପଟ ସଦା ବେଳେ
ମା ଚଣ୍ଡି ଆଉ ବାଟ ମଙ୍ଗଳାକୁ
ପୂଜୁଥାନ୍ତି ସବୁଦିନେ ।
ପୂର୍ବ ସୀମାରେ ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖାଟି
ଗଙ୍ଗା ଅଟେ ଆମ ପାଇଁ ।
ସବୁଜ ଫସଲ ଲହରୀ ଖେଳରେ
ସଦା ଜଳ ଦାନ କରି ।
ମଧୁମୟ ତାଙ୍କ ଗ୍ରାମର କୀର୍ତ୍ତନ
ନାରୀ କଣ୍ଠ ହୁଳହୁଳି ।
ପରବ ଦିନରେ ଶୁଭଶଙ୍ଖ ବାଜେ
ପଡ଼ଇ ଗ୍ରାମ ଉଚ୍ଛୁଳି ।
ଗାଁ ଲୋକଙ୍କର ମନ ଅଭିଳାଷ
ହିମାଳୟ ପରି ଉଚ୍ଚ ।
ଗାଁ ପୋଖରୀର ସବୁ ଜଳରାଶି
କାଚକେନ୍ଦୁ ପରି ସ୍ୱଚ୍ଛ
ଗାଁ ତପୋବନ ଯେତେ ଗଛଲତା
ମୋ ପାଇଁ ଚନ୍ଦନ ବୃକ୍ଷ ।
ସେ କାଠ ଚିତାରେ ଜଳୁ ଥିବି ମୁହିଁ
ପୂରିବ ଅନ୍ତିମ ଲକ୍ଷ୍ୟ ।

ମାଆର୍ ପଣତ

ପ୍ରମିଳା ନାଥ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଅନ୍ଧକାର ଭିତରେ ସେ ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତିକା
ନିବିଡ ତମସା କୋଳେ ସତେ ଖଦ୍ୟୋତିକା ।
ପଥଶ୍ରାନ୍ତ କର୍ମ କ୍ଳାନ୍ତି କଲେ ମର୍ମାହତ
ସ୍ମୃତି ପଟେ ଉଙ୍କିମାରେ ମାଆର ପଣତ ॥ (୧)
ସେ ପଣତ କାମଧେନୁ ଐରାବତ ହସ୍ତୀ
କ୍ଷୁଧା ହାରି ଗୀତା ହାରି ପରମ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ।
ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ହେଲେ ବିମୁକ୍ତ ବିବ୍ରତ
ସ୍ମୃତି ପଟେ ଉଙ୍କିମାରେ ମାଆର ପଣତ ॥ (୨)
ବସ୍ତ୍ର ନୁହେଁ ପ୍ରତି ଅସ୍ତ୍ର ସର୍ବ ବିପତ୍ତିର
ମ୍ଲାନ ନୁହେଁ ଅମ୍ଳାନ ସେ ସର୍ବାଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର
ନିଃସଙ୍ଗେ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଲେ ସତେ ଚିନ୍ତିତ
ସ୍ମୃତି ପଟେ ଉଙ୍କିମାରେ ମାଆର ପଣତ ॥ (୩)
ଶିରେ କଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ ସେ ହସ୍ତ ସଞ୍ଚାଳି
ବଜ୍ର ପାରେ ନାହିଁ ଭେଦି ଅଦୃଶ୍ୟ ପାଚେରୀ
ସକାଳରେ ପ୍ରଣିପାତ କରି ମଥା ନତ
ସଂସାରେ ଅମୂଲ୍ୟ ଅଟେ ମାଆର ପଣତ ॥ (୪)

ବିଦାୟ ବାବା ବଳିଆ କଲେଜ

ସ୍ନେହେଶ୍ୱର ବାରିକ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା (ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନ)

ବିଦାୟ ବେଳାରେ ଆଜି ଅଶ୍ରୁଧାର ପଡେ ଝରି
ମଉଳିଛି ଏହି ମନ ଅତୀତ କଥା ସୁମରି ।
ଆସିଥିଲି ଦିନେ ଏକା ଏକା ହୋଇ
ସାଥିହରା ହୋଇଥିଲି,
କିନ୍ତୁ ଆଜି ଓଲଟି ଯାଇ ମୁଁ
ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ବସିଗଲି ।
ଆଶା କରି ନଥିଲି ଯାହା ତାହା ଆଜି ମୁଁ ପାଇଛି
ଲାଞ୍ଛନା, ଯାତନା ଏବଂ କେତେ କଥା ମୁଁ ଶୁଣି ସହିଛି
ତର୍ଜମା କରି ସେଥିରେ କିବା ଲାଭ
ସମୟ ସରିଲେ ଯିଏ ଯାହା ବାଟରେ ବାହୁଡିବ ।
ପାଠପଢା, ଖେଳକୁଦ, ନାଚଗୀତର ଧମାକା
ଚାଲିଗଲା ପରେ ଲାଗିବ ଯେତେ ଏକା ଏକା ।
ପିଲାଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁଥିଲା ସ୍ନେହ, ହସ ଭରା ଅମୃତ ଧାରା ।
କଲେଜକୁ ଆସୁଥିଲୁ ଆମେ ନ ମାନି, ବର୍ଷା, ଶୀତ କି ଖରା
କାଲିପରି ଲାଗୁଛି ଆସିଥିଲି କଲେଜକୁ
ପଢିବାକୁ ଏକା ହୋଇ
ଆଜି କିନ୍ତୁ ଯାଉଛି ଛାଡି
ତାର ସ୍ମୃତିକୁ ମୋ ହୃଦୟରେ ନେଇ ।
ଅଜାଣତେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ଧରିବନି ଜମା
ଭୁଲ ଯଦି ପାଇଥିବ କରିଦେବ କ୍ଷମା ।
ଶେଷରେ କହୁଛି ମୁଁ
ବାବା ବଳିଆ କଲେଜ ବିଦାୟ
ପାଟି ଖନି ମାରିଯାଉଛି
ଥରି ଉଠୁଛି ମୋ ହୃଦୟ ॥

ଏଇ ବୋଧେ ପ୍ରେମ

ସୁବାଶ ଚନ୍ଦ୍ର ପାତ୍ର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ପର ଥିଲା ଏ ଦୁନିଆଁ ଥିଲା ସବୁ ଅଜଣା
ଜାଣେ ନା' ମୁଁ କେବେ ତୁମେ ଲାଗିଲ ଆପଣା ॥
ଥିଲା ସବୁ ଏ ଜୀବନେ ନ'ଥିଲା ଟିକେ ଆହା
ମୋ ଜୀବନେ ଆସି ତୁମେ ପୂରଣ କରିଲ ତାହା ॥
ଚଲା ମେଘ ପରି ଉଡିବୁଲୁ ଥିଲି କୁଆଡେ ହାଏ କୁଆଡେ
ପ୍ରିୟା ଯେବେ ଡାକି ଦେଲା ଚାଲିଗଲି ତା'ଆଡେ ॥
ମୋ ମନ ଥିଲା ମୋ ପାଖରେ ତୁମ ମନ ଥିଲା ତୁମ ପାଖରେ
ଦୁଇ ମନ ଆଜି ମିଶି ଗଲା ହାଏ ଆମ ଆଖିରେ ଆଖିରେ
ଭାଗ୍ୟ ଯେବେ ଯୋଡି ଦେଲା ତୋତେ ମୋତେ ଏକାଠି
ସେବେଠୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଆମ ପ୍ରେମ ପାଠଟି ॥
କିଛି କଥା ଥିଲା ତୁମ ମନରେ କିଛି କଥା ଥିଲା ମୋ ମନରେ
ସେଇ କିଛି କଥା କୁହା ହେଲା ଆଜି ଦୁଇ ଓଠରେ ଓଠରେ
ଏକା ଏକା ରହି ପ୍ରିୟା ମୁଁ ଥିଲି ଗୋଟେ ବାଆଁରା
ମୋ ଦୁଃଖକୁ ଦେଖି ତୁମେ ଦେଲ ଟିକେ ସାହାରା ॥
ଲେଖି ଦେଲି ଆଜି ତୋ' ନା ପ୍ରିୟା ମୋ ମନ ଡାଏରିରେ
ଲିଭି ବନି କେବେ ସେଠୁ ଏହି ଜନମରେ ॥
ଭାବିବନି କେବେ ପ୍ରିୟା ତୁମେ ଏକା ଅଛ ବୋଲି
ତୁମ ସାଥେ ଅଛି ମୁହିଁ କଥା ଆଜି ମୁଁ ଦେଲି ॥
ଶେଷରେ ମୁଁ କହିବି ହାଏ ଗୋଟେ ସତ୍ୟ ସର
ଆମ ପ୍ରେମ ଗୋଟେ ରାଧାକୃଷ୍ଣର ମନ୍ଦିର ॥

କବିତା ମୋ ସପନ ରାଣୀ

ରଶ୍ମିରେଖା ପରିଡା
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ପ୍ରେମ ଏକ ଅଙ୍କା ବଙ୍କା କବିତାର ନାଇଟିଏ
କାହା ସଙ୍ଗେ କେତେବେଳେ
କିଏ ଅବା ଜାଣିଥାଏ ।
ଭୁଲିଯାଅ ତୁମେ ମୋତେ ପାଅନାହିଁ ଭଲ
ଭାବୁଛି ମୁଁ ତାଙ୍କ କଥା
ଗଢିଲେ, ଯେ, ଆମ ପାଇଁ ଘର ନାମେ ମନ୍ଦିର
ସ୍ୱାର୍ଥହୀନ ପ୍ରେମ ତାଙ୍କ ଲାଗେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ।
ଛଳନାରେ ପ୍ରେମ କର ପାଅ ବୋଲି ଭଲ
ଶୁଣାଇ ଗୋ ପ୍ରେମ ଗାଥା
କରେନା ମୁଁ ମୂଲ୍ୟହୀନ ପ୍ରେମ କାହା ସାଥିରେ
ହଜିଲା ଦିନ ଫେରେନା ପୁଣି ଆଉ ଥରେ ।
ଆଦର୍ଶ କରି ଗଢି ତୋଳିବି
ମୋ ଏଇ ଜୀବନ
ଛୋଟ ବେଳୁ ଦେଖିଛି ମୁଁ
କେତେ ଯେ ସପନ ।
ଆଜି ଏ ସପନ ଭାଙ୍ଗି ନକରିବି ଚୁନା ।
କର୍ମକଲେ ଭାଗ୍ୟରେ ମୋ ଫଳିବ ନିଶ୍ଚେ ସୁନା ।

ଅଛି ଗୋଟେ ଝିଅ

ତପନ କୁମାର ପରିଡା
+୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଅଛି ଗୋଟେ ଝିଅ ଶାନ୍ତସରଳ,
ତାକୁ ପାଏ ମୁହିଁ ଭଲ ।
ଗୁଣ ତା ସୁନ୍ଦର କଥାତା' ମଧୁର,
ହସତା' ଅମୂଲ ମୂଲ ।
ଲାଜରେ ଯେବେ ସେ ମୋତେ ଚାହିଁ ଦିଏ,
ଛାତିରେ ପଶେ ମୋ ରକ୍ତ ।
ଭଲପାଏ ବୋଲି କହିପାରୁ ନାହିଁ,
ମୁଁ ଗୋଟେ କେତେ ଯେ ବୋକା ।
କେବେ ମୋ ସମୟ ବିତିଯାଏ ପୁଣି,
ତାର କଥା ଭାବି ଭାବି ।
କବିତା ଲେଖେ ମୁଁ ତା'ପାଇଁକି ହାଏ,
ସାଜି ଗୋଟେ ପ୍ରେମ କବି ।
ଦେହେ ତାର ଅଛି ବିଜୁଳି କରେଣ୍ଟ,
ଛୁଇଁଲେ ମାରୁଛି ସକ୍ ।
ଦେଖିଦେଲେ ତାକୁ ଦେହ ଥରି,
ମୋର ଛାତି ହୁଏ ଧକ୍ ଧକ୍ ।
ପ୍ରେମ ହେଲା ପରେ ମୁଁ ବି ତ ଭାବିଲି,
ତୁତ ପ୍ରେମରସ ଭରା ସପ୍ ....
ଟଙ୍କା ନାହିଁ ବୋଲି ଦେଖାଉଛି ମୋତେ
ବାହାରୁ ନାଲିଆ ଷ୍ଟପ୍ ।
ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇକି ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ପିଇବି
ତୋହରି ପ୍ରେମର କୋକ୍ ।
ଟଙ୍କା ଦେଖି ମୋର ଯେବେ ତୋ ପ୍ରେମ ବି,
ଚାରିଆଡୁ ହେବ ସୋକ୍ ।

ପ୍ରଥମ ପ୍ରେମ

ଜିତ୍ରାୟ ମାଣ୍ଡି
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ତୁମକୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଇ ବସିଲି,
ସାଙ୍ଗକୁ ପଚାରି ତୁମ ନାମ ଜାଣିଲି
କଥା କହିବାକୁ ଇଛା ହୁଏ ହେଲେ କିଛି କହି ପାରେନା ।
ମୁଁ ଯେ କେତେ ଭଲ ପାଏ ।
ତୁମେ ଜାଣି ପାରନା ତୁମେ ଜାଣି ପାରନା
ତୁମର ଆସିବା ବାଟକୁ ଚାତକ ପକ୍ଷୀ ପରି ଚାହିଁ ରହିଥାଏ
ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ
ମୁହଁ ତଳକୁ ହୋଇଯାଏ ।
ସାମ୍ନା ସାମ୍ନୀ ଦେଖାହେଲେ ମୁଁ ଯେ ମୂକ ହୋଇଯାଏ
ତୁମେ ଅଦୃଶ୍ୟ ନ ହେଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ତୁମକୁ ହିଁ ଚାହିଁ ରହିଥାଏ ।
ଭାବେ ମୁଁ କହିଦେବି ତୁମକୁ ମୁଁ ଭଲପାଏ ।
ତୁମକୁ ଦେଖିଲା ମାତ୍ରେ
ସବୁ କଥା ଭୁଲି ଯାଏ ।

ଏମାନଙ୍କଠୁ ଶିଖ

ଲତିକା ନାଏକ
+୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଫୁଲଠାରୁ ନିତି ହସିବା ଶିଖ
ଭ୍ରମରଠାରୁ ନିତି ଗୀତ ।
ନଇଁ ପଡିଥିବା ଶାଖାରୁ ଶିଖ
ହେବା ପାଇଁ ନତମସ୍ତକ ॥
ପବନର ଝଲକରୁ ଶିଖ
କୋମଳ ଭାବ ବଢାଇବା ।
ଦୁଧ ଆଉ ପାଣିଠାରୁ ଶିଖ
ମିଶିବା ଓ ମିଶାଇବା ॥
ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣରୁ ଶିଖ
ଉଠିବା ଓ ଉଠାଇବା ।
ଲତା ଆଉ ବୃକ୍ଷଠୁ ଶିଖ
ସଭିଙ୍କୁ ଛାତିରେ ଲଗାଇବା ॥
ବରଷାର ଜଳବିନ୍ଦୁ ଠାରୁ ଶିଖ
ସଭିଙ୍କଠି ସ୍ନେହ ବଢାଇବା ।
ମେହେନ୍ଦୀଠୁ ଶିଖ ସଭିଙ୍କ ଉପରେ
ଆପଣା ରଙ୍ଗ ଚଢାଇବା ॥
ମାଛ ଠାରୁ ଶିଖ ନିଜ ପ୍ରତି
ସେନେହ ନିତି କରିବା ।
ପତ୍ର ଝରାର ବୃକ୍ଷ ଠାରୁ ଶିଖ
ଦୁଃଖରେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବା ॥
ଦାଗ ଠାରୁ ଶିଖ ଯଥାସମ୍ଭବ
ଅନ୍ଧାର ଦୂର କରିବା ।
ପୃଥିବୀଠୁ ଶିଖ ଯେତେ ହୋଇପାରେ
ପ୍ରକୃତ ସେବା କରିବା ॥
ଜଳଧାରା ଠାରୁ ଶିଖ ଆଗକୁ
ଜୀବନ ପଥରେ ବଢିବା ।
ଏବଂ ଧୂଆଁ ଠାରୁ ଶିଖ ସବୁବେଳେ
ସଦା ଉପରକୁ ଉଠିବା ॥
ସତ୍ ପୁରୁଷଙ୍କ ଜୀବନରୁ ଶିଖ
ଆପଣା ଚରିତ୍ର ଗଢିବା ।
ନିଜ ଗୁରୁଜନଙ୍କଠୁ ଶିଖ ପିଲାଏ
ଉତ୍ତମ ବିଦ୍ୟା ପଢିବା ॥

ଭଲ ପାଇବା

ଅଜୟ କୁମାର ପରିଡା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ

ଗୋଟେ ଦମ୍‌ରେ କହିଗଲୁ
ତୋ ଭଲ ପାଇବା କଥା ସବୁକୁ ।
କେମିତି ଗଳ୍ପ ପରି ସରିଗଲା
ତୋ ପ୍ରେମର ସୋପାନ ସବୁ ।
ପୁଣି କହିଲୁ,
ଭଲ ପାଇବା ଆଉ ଭଲ ହେଇ ନାହିଁ
ଭଲ ପାଇବାରେ ଭୟ ଆସିଲାଣି
କୋଟିଏ ଦୁଃଖ ଆସିଲାଣି
ଲକ୍ଷେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଆସିଲାଣି
ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲି ମୁଁ
ଏଠି ଭଲ ପାଇବା କେବେ ଭଲ ଥିଲା କି ??

ସମର୍ପଣ

ତପନ କୁମାର ନାୟକ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଏଇ ମୋ ଜୀବନ ତୁମ ଦିଆ ଦାନ
କି ଅବା ଦେବି ତୁମକୁ,
ଯାହା ମୁଁ ଦେଖୁଛି ମର୍ମ ଚକ୍ଷୁରେ
ତୁମେ ପଡ଼ିଛ ତାହାକୁ ।
ଦାସିଆ ହାତରୁ ନଡ଼ିଆ ନେଇଛ
ସୁଦାମାର ଖୁଦଭଜା
ମୁଁ ଯେ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଜାଣେ କାହିଁ ମନ୍ତ୍ର
ଜାଣେ ନାହିଁ ତୁମ ପୂଜା
ଦେବି ଯଦି କେବେ ମୋ 'ନୟନ' ଜଳ
'ପୁଷ୍ପ' ମୋ ହୃଦୟର,
ନିଜର ବୋଲି ତ କିଛି ନାହିଁ ମୋର
ସବୁ ଯେ ଅଟେ ତୁମର ।
ଦେଇଛି ମୁଁ ପ୍ରଭୁ ସମର୍ପଣ କରି
ମୋର କର୍ମ, ପାପ, ପୁଣ୍ୟ,
ତୁମେ ବି ଜାଣନା ଆହେ ଅନ୍ତର୍ଯାମୀ
ଆହେ ନାରାୟଣ ।
ମୁଁ ଜାଣିଛି ପ୍ରଭୁ ଏ ଜୀବନ କ୍ଷୀଣ
କିଛି ନୁହେଁ ଚିରସ୍ଥାୟୀ
ତୁମ ନାମ ବିନା ପରିତ୍ରାଣ ନାହିଁ
ଆହେ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ ॥

ବରଷା ରାଣୀ

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ସାହୁ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ମେଘ ରାଇଜରୁ ଆସିଛି ଖବର
ଆସୁଛି ବରଷା ରାଣୀ
କେବେ ଠାରୁ ବାଟ ରହିଅଛି ଚାହିଁ
ହସିବ ଏବେ ଧରଣୀ ।
ହସିବ ମୟୂର, ବେଙ୍ଗୁଲି ହସିବ
ହସିବ ସାରା ଜଗତ
ଚାଷିଭାଇ ମନେ ହସବି ଫୁଟିବ
ହସିବ ପୁଣି ତା' କ୍ଷେତ ।
ଟିକି ଚଢେଇ ତ' ଟିକି ଟିକି ଦାନା
ରଖିଛି ସାଇତି ନେଇ ।
ବରଷା ମାସରେ ନାହିଁ ତାର ଡର
ଖୁସିରେ ହସିବ ସେଇ ।
ଗରିବ ଭାଇଟି ଡାକୁଅଛି ଦେଖ
ଜଗା ପାଶେ ହାତ ଯୋଡି
ଏସନ ଯେପରି ବରଷା ମାସରେ
ନ' ହେଉ ତ' ନଦୀ ବଢି ।
ବରଷା ତ ଅଟେ ଦୁନିଆର ମିତ
ସାଥି ଠାରୁ ବଳି ପୁଣି
ସେହି ପରା ଅଟେ ବହୁ ଉପକାରୀ
ଜଗତର ପରା ମଣି ।
ଆସ ପପୁ ଦେବୀ ଯାହା ମୁଁ କହୁଛି
ରଖ କଥା ମନେ ଶୁଣି
ଏହି ବରଷାରେ ଲଗାଇବା ଗଛ
ହସିବ ବରଷା ରାଣୀ ॥

ବିଦାୟ ବସନ୍ତ

ଶୁଭମ୍ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ

କୋଇଲି କାନ୍ଦଇ କୁହୁ କୁହୁ ସ୍ୱରେ
ଶୁଣ ମୋ ପ୍ରିୟ ଶୁଣ ।
ବିଦାୟ ବସନ୍ତେ ଦୂରେ ଯାଅ କିମ୍ବା
ପାଶେ ଆସ ମୋର ରାଣ ॥
ବସନ୍ତ ସଂଭାର ଧରିଣ ଏ ଧରା
ଫୁଲେ ଫୁଲେ ଲୋଟେ ମହୀ ।
ସ୍ୱଚ୍ଛ ମନ୍ଦାକିନୀ କୁଳୁ କୁଳୁ ନାଦେ
ଧିରେ ଯାଉ ଅଛି ବହି ॥
ଆମ୍ବର ବଉଳ ମଉଳି ଯାଇଛି
ସାଥି ବିନୁ ଏକା ମୁହିଁ ।
ଏତେ ଆକୁଳରେ ଡାକୁଛି ସଖା ହେ
ଆସୁନାହିଁ କାହିଁପାଇଁ !!
ଆଉତୁ ମୋତେ ଡାକ୍‌ନା କୋଇଲି
ତୋ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ।
ଗଲେ ତ ପାଖକୁ ଫେରି ପାରିବିନି
ଅଣ୍ଟାରେ ମୋ ବଳ ନାହିଁ ॥
ଆନ ପ୍ରିୟତୋର ପର କଲା କିରେ
ମୋତେ ଲୋଡୁ କାହାପାଇଁ ।
ଯିବି ଯିବି କହି ଭାବି ବସି ମନେ
ଯାଇତ ପାରୁନି ମୁହିଁ ॥
ତୋ ମୁଖ ଦର୍ଶନେ ବଳିଲେ ମାନସ
ଅର୍ଥହୁଏ ଦରକାର ।
କପର୍ଦ୍ଦକ ଶୂନ୍ୟ ଦୀନ କାଂଗାଳ ମୁଁ
ତୋର କିବା ଅବାନ୍ତର ॥

କାନ୍ଦେ କାରଗିଲ୍ କାନ୍ଦେ ତା ମାତା

ଭାଗିରଥି ହାଁସଦାଃ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଅତୀତ ପୃଷ୍ଠାର କାରଗିଲ ସମର,
ବୁହାଉଛି ଲୁହ ଲହୁର ଧାର ।
ଦେଇଅଛି କେତେ ହୃଦୟର ବ୍ୟଥା,
କାନ୍ଦେ କାରଗିଲ କାନ୍ଦେ ତା ମାତା ।
ଶାନ୍ତି ପ୍ରିୟ ଆମ ଭାରତ ବାସୀ,
ଶାନ୍ତି ଭଙ୍ଗ କଲେ ପଡୋଶୀ ଆସି ।
ଜମାଣ ମୁନରେ ଜବାବ ଦେଇ,
ହଜିଗଲେ ସବୁ ପଡୋଶୀ ଭାଇ ।
ଦେଶ ପାଇଁ ପରା ଲଢେଇ କଲେ,
ଶତ୍ରୁ ସଇନିକ ହଟାଇ ଦେଲେ ।
ଶହୀଦ ହେଲେ କେତେ ଯବାନ,
ଭାରତ ମାତାର ରଖିଲେ ମାନ ।
ଭାରତ ମାତାର ବୀର ସନ୍ତାନ,
ମା ପାଇଁ କେତେ ଅର୍ପିଲେ ପ୍ରାଣ ।
ଯଶସ୍ୱିନୀ ହେଲା ଭାରତ ମାତା,
ବୀର ସଇନିକର ଜଳୁଛି ଚିତା ।
ସନ୍ତାନ ସେ ନୁହେଁ ମରୁଛି ପିତା,
ବୀରଗତି କଲା ଜଗତ ଜିତା ।
ବୈଧବ୍ୟ ହରିଲା ଶଙ୍ଖା ସିନ୍ଦୁର,
ନବବଧୂ ଆଶା ହେଲା ଅନ୍ଧାର ।
ସେହି ପିତା ମାତାଙ୍କୁ କୋଟି ପ୍ରଣାମ,
ଜନ୍ମ ଦେଇଛନ୍ତି ବୀର ସନ୍ତାନ ।
କାନ୍ଦେ କାରଗିଲ କାନ୍ଦେ ତା ମାତା
ବୀର ସଇନିକର ଜଳୁଛି ଚିତା ।

ନୀତି

ତପନ କୁମାର ପରିଡା
+୩ ପ୍ରଥମବର୍ଷ, କଳା

ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକେ ଭୁଲ କରଇ,
ଭୁଲ କରେ ବୋଲି ମନୁଷ୍ୟ ବୋଲାଏ ।
ସମସ୍ତେ ଧାଆନ୍ତି ଟଙ୍କା ପଛରେ,
ଟଙ୍କା ପଛେ ଧାଇଁ, ପଡନ୍ତି ଖାଲରେ ।
ସଭିଁଏ ରହନ୍ତି ପୃଥିବୀ ବକ୍ଷରେ,
ଭଲ କର୍ମ କଲେ ରହେ ଉଚ୍ଚରେ ।
ନୀଚମନା ପ୍ରକୃତି ଯାହାର,
ସ୍ୱାର୍ଥପାଇଁ କରେ ଆପଣା ପର ।
କେତେକ ମନୁଷ୍ୟ କରନ୍ତି ଛଳନା,
ଛଳନା କରିସେ ଭୋଗନ୍ତି ଲାଞ୍ଛନା ।
ରାବଣ ସୀତାଙ୍କୁ ହରଣ କଲା,
ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ନିଧନ ହେଲା
ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୃତ୍ୟୁର ଯାତନା
ତଥାପି କମେନା ମନରେ କାମନା ।
ସ୍ୱାର୍ଥ ଥାଏ, ଯାହାର ନୀତି,
ପାପ କର୍ମ କରେ ଅତିରୁ ଇତି ।

ମୋ ପ୍ରିୟା ଆସିଲେ

ସପନ କୁମାର ସିଂ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ, କଳା

ସିନ୍ଦୁର ଅଳତା, ପାଉଁଜି ଝୁମୁକା
ରଖିଛି ସାଇତି ମୁହିଁ
ଆସିଲେ ମୋ ପ୍ରିୟା
ଦେବି ପିନ୍ଧେଇ
ମଥାକୁ ଓଢଣା, ଦେହକୁ ଗହଣା
ନିଜ ହାତେ ତାକୁ ଦେବି ସଜେଇ ॥
ଦେଖିବି ମୁଁ ଯେବେ
ତା' ବଧୂ ବେଶ
ବିଞ୍ଚି ଦେବ ଫୁଲ
ଏଇ ଆକାଶ
ଶ୍ରାବଣ ଗାଇବ
ମେଘ ମହ୍ଲାର
ଫଗୁଣ ବୋଳିବ
ରଙ୍ଗ ଅବିର
ଅଧୁଲୀ ଅଧରେ
ହସିଦେଲେ ଥରେ
ପ୍ରୀତି ବରଷାରେ
ଦେବ ଭିଜେଇ ॥
ସିନ୍ଦୁର ଅଳତା, ପାଉଁଜି ଝୁମୁକା
ରଖିଛି ସାଇତି ମୁହିଁ
ଆସିଲେ ମୋ ପ୍ରିୟା,
ଦେବି ପିନ୍ଧେଇ
ମଥାକୁ ଓଢଣା, ଦେହକୁ ଗହଣା
ନିଜ ହାତେ ତାକୁ ଦେବି ସଜେଇ ॥

ଏମିତି ବି ସିଏ
ଭାରି ସୁନ୍ଦରୀ
ଗହଣା ପିନ୍ଧିଲେ
ଲାଗିବ ପରୀ
ତା'ର ସେଇ ଆଖି
ସେହି ଚେହେରା
ଦେଖୁଥିବି ମୁଁ ଯେ,
ଜୀବନ ସାରା
ଆଖିରେ ଇସାରା
ବେଣୀରେ ଗଜରା
ବାସୁଥିବ ସାରା
ରାତି ମୋ ପାଇଁ
ହସୁଥିବ ସାରା
ରାତି ମୋ ପାଇଁ ॥
ସିନ୍ଦୁର ଅଳତା, ପାଉଁଜି ଝୁମୁକା
ରଖିଛି ସାଇତି ମୁହିଁ
ଆସିଲେ ମୋ ପ୍ରିୟା
ଦେବି ପିନ୍ଧେଇ
ମଥାକୁ ଓଢଣା, ଦେହକୁ ଗହଣା
ନିଜ ହାତେ ତାକୁ ଦେବି ସଜେଇ ॥

ହେବାକୁ ଚାହେଁ

ପ୍ରେମଲତା ପରିଡା
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ, କଳା

ଫୁଲଟିଏ ମୋତେ କରିଦେ ମା ଲୋ
ପାଇବି ତୋ ପାଦେ ପୂଜା
ନିତି ବୁକୁ ଚିରି ବାସନା ବିତରି
ତୋ ପାଇଁ ମୁଁ ହେବି ଖୋଜା ।

ଭ୍ରମରଟେ ମୋତେ କରିଦିଅ ମାଁ
ଫୁଲରୁ ଫୁଲକୁ ଉଡିବି
କର୍ମଗତ ହୋଇ ମଧୁ ସଞ୍ଚରଖି
ସଂସାରକୁ ବିଷ୍ଣୁଦେବି ।

ଝରଣାଟେ ମୋତେ କରି ଦେ ଲୋ ମା
ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଗୀତ ଗାଇ
ତୋ ପାଦ ଯୁଗଳ ସ୍ପର୍ଶ କରି
ମୁହିଁ ସାଗରରେ ମିଶିଯିବି ।

ଶ୍ୱାନଟିଏ ମୋତେ କରିଦିଅ ମାଁ
ଜମା ମୋର ଦୁଃଖ ନାହିଁ
ଅଷ୍ଟ ପ୍ରହରୀ ମୁଁ ଜାଗ୍ରତ ରହିବି
ଚୋରକୁ ଦେବି ଘଉଡାଇ

ଶୁଆଟିଏ ମୋତେ କରିଦେ ଲୋ ମା
ଗାଇବି ତୋରି ନାମ
ଉଡି ଉଡି ଯାଇ ଗଗନ ପାହାଡେ
ପହଞ୍ଚିବି ତୋର ଧାମ

ଧୂଳିକଣାଟିଏ କରିଦିଅ ମାଁ
ନିଶବ୍ଦେ ରହିବି ପଡି
ଜୀବନ ସୁଖକୁ ଜଳାଞ୍ଜଳି ଦେଇ
ଖୁସିରେ ପଡିବି ଶୋଇ ।

ସାହିତ୍ୟର ନୀତିବୋଧ

ଅଧ୍ୟାପିକା ସଂଘମିତ୍ରା ନାଏକ
ଓଡିଆ ବିଭାଗ ମୁଖ୍ୟ

ମଣିଷ ସହିତ ସମାଜର ସଂପର୍କ ଯେପରି ନିବିଡ଼, ସାହିତ୍ୟ ସହିତ ମଣିଷର ସଂପର୍କ ସେହିପରି ଘନିଷ୍ଠ, ସାହିତ୍ୟ ମଣିଷର କଥା କହେ, ମଣିଷର ଭଲମନ୍ଦ ବିଚାର କରେ ଆଉ ଦରକାର ପଡିଲେ ତାକୁ ଭଲ ବାଟ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଏ । ଶିକ୍ଷା ଦିଏ, ପରିବେଶ ପରିସ୍ଥିତି ପ୍ରତି ସଚେତନ କରାଏ । ତେଣୁ ମଣିଷ ପ୍ରତି ସାହିତ୍ୟର ଏବଂ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ମଣିଷର ସଂପର୍କ କେଉଁ ଅନାଦି କାଳରୁ । ହୁଏତ ସୃଷ୍ଟିର ଆରମ୍ଭରୁ କହିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଭୁଲ ହେବ ନାହିଁ ।

ନୀତିଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ ସାହିତ୍ୟର ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଂଶ । ନୀତିଶିକ୍ଷା ମଣିଷ ସହିତ ସମାଜକୁ ଏକ ସଂବେଦନଶୀଳ ସୂକ୍ଷ୍ମ ପରିସର ଭିତରକୁ ଟାଣିନେଇଥାଏ, ଫଳରେ ମଣିଷର ଆଚାର ବ୍ୟବହାର, ଚାଲିଚଳନରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ । ସେ ଦେବପୁରୁଷ ବନି ନଗଲେ ବି ଏକ ଶୃଙ୍ଖଳିତ, ସୁସଂଯତ ମଣିଷ ହୋଇ ସମାଜ ଆଗରେ ଛିଡା ହୋଇପାରେ ।

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ନୀତିଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନର ବିଶ୍ୱାସ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରବଳ ଥିଲା, ବିଶେଷ କରି ଆର୍ଯ୍ୟଭୂମି ଭାରତବର୍ଷ କାବ୍ୟପାଠକୁ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ, ମୋକ୍ଷ ଲାଭର ଉପାୟ ସ୍ୱରୂପ ମନେ କରୁଥିଲା । ଆଜି ବି ରାମାୟଣର କିଛି କିଛି ଚରିତ୍ର ନିଜ ନିଜର ନୀତି ଏବଂ ଆଦର୍ଶ ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ମାନଙ୍କର ହୃଦୟରେ ରହିଛନ୍ତି । ମହାଭାରତର ସମାଜନୀତି, ରାଷ୍ଟ୍ରନୀତି ସହିତ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱର ବିସ୍ତାରିତ ବର୍ଣ୍ଣନା ଭିତରେ ଆମେ ଆର୍ଯ୍ୟଭୂମିର ନୀତି କୌଶଳତାକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଥାଉ ।

ସଂସ୍କୃତ କ୍ଲାସିକ୍ ଯୁଗର କାବ୍ୟ ଗୁଡିକରେ ମଧ୍ୟ ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉତ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ଅଶ୍ୱଘୋଷଙ୍କର ବୁଦ୍ଧଚରିତ ଓ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟାନନ୍ଦ ଏବଂ କାଳିଦାସଙ୍କର ରଘୁବଂଶ ଏହାର ପ୍ରମାଣ । ଏପରିକି ଗ୍ରୀକ୍ କାବ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନୀତିଶିକ୍ଷାକୁ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦିଆଯାଇଛି ।

ବିଭିନ୍ନ ଦେବାଦେବୀ ମାନଙ୍କର ପ୍ରଶସ୍ତିଗାନ ସହିତ ଆଦର୍ଶ ଚରିତ୍ର ଅଂକନ ଦ୍ୱାରା କବି ସଂପ୍ରଦାୟ ଶିକ୍ଷାର୍ଥୀ ମାନଙ୍କର ନୈତିକ ଉତ୍କର୍ଷ ସାଧନ କରିଥାଆନ୍ତି ଏହାହିଁ ହେଉଛି ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ । ଏହି ବିଶ୍ୱାସକୁ ପୂରାପୂରି ଭୁଲ କହିବା ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ପ୍ଲାଟୋ ହିଁ ପ୍ରତିପନ୍ନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । କାବ୍ୟର ମଂଗଳ ସାଧନ ନିମିତ୍ତ ତାଙ୍କର ଦୁଇଟି ମତ ଥିଲା । ଗୋଟିଏ ମତ ହେଉଛି - କାବ୍ୟରେ ସତ୍ୟର ବିକୃତ ଘଟିଲେ କାବ୍ୟ ପ୍ରଭାବ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇପଡେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ମତଟି ହେଉଛି - ମଣିଷ ନିଜ ଆବେଗକୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲେ କାବ୍ୟର ପରିସମାପ୍ତି ପ୍ରକୃତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପଥରୁ ଓହରି ଆସେ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ହୋମରଙ୍କ ଅଙ୍କିତ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଦୁର୍ନୀତି ପରାୟଣତା ଏବଂ ଆକିଲସ୍‌ଙ୍କର ଆବେଗ ଜନିତ ଚିତ୍ତ ଦୌର୍ବଲ୍ୟଣ । ଏପରିକି ଜନ୍ ରସ୍‌କିନ୍‌ଙ୍କର ସୃଜନଶିଳ୍ପର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା - ମଣିଷର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ନୈତିକ ଏବଂ ଜାଗତିକ ଉନ୍ନତି । ଟଲଷ୍ଟୟ ମଧ୍ୟ ଲଳିତ କଳାକୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମଶାସ୍ତ୍ରର ପର୍ଯ୍ୟାୟଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ।

2022/09/2

ନୀତିଶବ୍ଦଟିକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା କଠିନ। ଅନେକ ଲେଖକ ଏହି ଶବ୍ଦଟିକୁ ସଠିକ୍ ଅର୍ଥରେ ବ୍ୟବହାର କରିବାରେ ଅସଫଳ। କବିତାରୁ କିନ୍ତୁ ନୀତିଶିକ୍ଷା ମିଳିଥାଏ। କାରଣ କବିତା ମଧ୍ୟରେ ନୈତିକ ସତ୍ୟ ନିଜସ୍ୱ ମହିମାରେ ବିକଶିତ ହୋଇଥାଏ, ଯଦି ଏହାକୁ ରଚନା ମଧ୍ୟରୁ ଅଲଗା କରିଦିଆଯାଏ ତେବେ ମଧ୍ୟ କବିତାର କୌଣସି ପ୍ରକାର ଅଂଶ ହାନି ହେବ ନାହିଁ। କାରଣ ଛଳନା ବଦ୍ଧ ନୀତି ବଚନ କେବଳ କବିତାର ଆଧାର ନୁହେଁ। ଏହା ନୈତିକ ସତ୍ୟର ମଧ୍ୟ ଆଧାର। ତେଣୁ ଆଧାର ଓ ଆଧେୟ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଭେଦ ରହେ ନାହିଁ। ଏପରି ହେଲେ ନୈତିକ ସତ୍ୟର କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ରହେ ନାହିଁ। ଯେପରି

ଧର୍ମ ଏକା ସିନା ମହତ ପଣିଆ
ଆଉ ସବୁ ପଣ ଅଢେଇ ଦିନିଆ

ଏଠାରେ ଗୁଣର ଚିରସ୍ଥାୟିତ୍ୱ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଏହାକୁ ଛନ୍ଦୋବଦ୍ଧ ରୂପ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଇଛି। ଅନ୍ୟ ଏକ ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ନିଆଯାଇପାରେ। ଯେପରି ରାଧାନାଥଙ୍କର ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା କାବ୍ୟର ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗାର ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନା -

ରୂପ ଯଦି ଥାଏ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନେ
　　କେବେ ରସିକ ଛାଡେ
ମଧୁ ଥିଲେ ପୁଷ୍ପେ ଯତନେ
　　ଖୋଜି ମଧୁପ କାଢେ।

ଏଠାରେ ଗୁଣର ଚିରସ୍ଥାୟୀ ରୂପକୁ ବ୍ୟଞ୍ଜନା ଏବଂ ରୂପକଳ୍ପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇଛି।

ଏକ ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ଉପରେ ଆଧାରିତ ବିଭିନ୍ନ କବିଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଭିତରେ ନୀତିବୋଧର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଭାବବୋଧ ଉପଲବ୍ଧି ହୋଇଥାଏ।

ସୁଖବୋଲି ଯାହା ଜନନେତ୍ରେ ଦିଶେ
ହାତେ ଆସେ ହାତୁଁ ଖସିବା ପାଇଁ ସେ
ବସ୍ତୁ ନୁହଁଇ ସେ ଅଟଇଟି.ଧୂମ
ଅନ୍ୟ ନାମ ତା'ର ଆକାଶ କୁସୁମ - (ରାଧାନାଥ ରାୟ)

ରାଧାନାଥଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜୀବନ ହେଉଛି ଦୁଃଖମୟ। ସୁଖ କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନ, କିନ୍ତୁ ଗଂଗାଧରଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜୀବନ ହେଉଛି ମଧୁମୟ। ଆଶାବାଦୀ କବି ସେ। ତେଣୁ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ -

ବିଶ୍ୱ ଦେଖ ମଧୁମୟରେ ଜୀବନ
　　ବିଶ୍ୱ ଦେଖ ମଧୁମୟ।

କୌଣସି ନୈତିକ ସତ୍ୟ ଯେତେବେଳେ କବିଙ୍କର ହୃଦୟାବେଗରେ ପରିଣତ ହୋଇଥାଏ, ସେତେବେଳେ ତାହା ହୋଇଯାଏ ତାଙ୍କ କାବ୍ୟର ବିଷୟବସ୍ତୁ।

ନୀତିବାକ୍ୟର ଆଭିଧାନିକ ଅର୍ଥ ନାଟ୍ୟକାବ୍ୟରେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଗୌଣ । ଏହାର ସଠିକ୍ ଅର୍ଥ ଆମେ ନାଟ୍ୟକାବ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ଖୋଜି ପାଉନା । କାରଣ ଏହାର ସଠିକ୍ ଅର୍ଥ ନିରୂପିତ ହୋଇଥାଏ ଚରିତ୍ରର ମନୋଭାବ ଏବଂ ନାଟକୀୟ ପରିସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା । ସେକ୍ସପିଅରଙ୍କ ଇଆଗୋ ଚରିତ୍ର ନୀତିସୂଚକ ବକ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ହେଁ, ତାଭିତରେ ନୀତି ଆଦର୍ଶର ସୂଚନା ଥିଲେ ହେଁ ଶଇତାନୀର ରୂପଛଟା ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଭାବରେ ଜାଣିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ନାଟକ ବା କାବ୍ୟ କୌଣସିଟିର ନୀତି କେବଳ ନୀତି ହିସାବରେ ଗୃହୀତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ନୀତିତତ୍ତ୍ୱର କୌଣସି ସାର୍ବଜନୀନ ଆବେଦନ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଦେଶରେ ଯାହା ନୈତିକ ଆଦର୍ଶ ଅନ୍ୟ ଦେଶରେ ତାହା ମୂଲ୍ୟହୀନ ଏବଂ ଅଲଗା ମଧ୍ୟ । ପୁଣି ସମୟ ଅନୁସାରେ ଗୋଟିଏ ଦେଶର ଆଦର୍ଶ ଅନେକ ସମୟରେ ବଦଳିଥାଏ । ଏହି ଆଦର୍ଶ ଯେତେବେଳେ ସାହିତ୍ୟର ବିଷୟବସ୍ତୁ ହୋଇଯାଏ ତାହା ଶିଳ୍ପ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ହରାଇବସେ । ଗୋଦାବରୀଶ ମହାପାତ୍ରଙ୍କର 'ଉଠ କଂକାଳ' କବିତାକୁ ଏହାର ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ନିଆଯାଇପାରେ ।

ଚଉଦ ଭୁବନେ ହେଲା ପଦାନତ
ମଗଧ ପାଇଲା ଲୀନ
ପ୍ରତାପୀ ପୁଷ୍ପମିତ୍ର ହଟିଲା
ଦେଇ ଉଛଳେ ରଣ -

ଏହାକୁ ବିହାର ଓ ବଂଗର ଛାତ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଆବୃତ୍ତି କରିବା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସମିଚୀନ ନୁହେଁ । କାରଣ ଜାତୀୟତାର ଅଭ୍ୟୁଦୟ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଉପରେ ଏପରି କବିତାର ଗୌରବ ଥାଇପାରେ କିନ୍ତୁ କାବ୍ୟ ଭୂମିକାରେ ନୁହେଁ ।

ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ ହିସାବରେ କବି ବା ଲେଖକ ସମାଜର ଦାବିକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସାମାଜିକ ସତ୍ୟ ହେଉଛି ଜାଗତିକ ସତ୍ୟ, ଏହାକୁ ନୀତିହୀନତା ବୋଲି କହିହେବ ନାହିଁ, ତା ଛଡା ନୈତିକତା ହେଉଛି ଏକ ପ୍ରକାର ସାମାଜିକ ଶୃଙ୍ଖଳା । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଏହାର ସପକ୍ଷମତ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ, ଏହାର ବିପରୀତ ଘଟିଲେ ରାଧାନାଥଙ୍କର 'ପାର୍ବତୀ' ଚରିତ୍ର ମନ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ବିରୋଧ ହୋଇ ନପାରିଲେ ସମୂଳେ ଧ୍ୱଂସ କରିବାର ବାଟକୁ ମଧ୍ୟ ଖୋଜିବାକୁ ହୁଏ ।

ଲେଖକୀୟ ଚିନ୍ତାଧାରା ଭିତରେ ନୀତିବୋଧ କୌଣସି ନା କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ରହିଥାଏ । ଭାବରାଜ୍ୟର ସନ୍ମୋହିତ ଇଲାକା ଭିତରେ ବିଚରଣ କଲେ ବି ସାହିତ୍ୟ ନୀତି ଆଦର୍ଶକୁ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେବାକୁ ଉଚିତ ମନେକରେ । ଯୁଗର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ ସତ, ହେଲେ ସାହିତ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଭାବଧାରା ଭିତରେ ବି ନୀତି ଆଦର୍ଶକୁ ସାଇତି ରଖିବାକୁ ଭଲ ପାଏ । ତେଣୁ ସାହିତ୍ୟର ନୈତିକତା ହିଁ ଏକ ସୁସ୍ଥ, ଶୃଙ୍ଖଳିତ ସମାଜର ରୂପରେଖ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ।

ଅଜ୍ଞାନ ଦୂରୀକରଣ ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କର ଉପଦେଶ

ଅଧ୍ୟାପିକା, ମଞ୍ଜୁଲତା ଦାଶ୍
ସଂସ୍କୃତ ବିଭାଗ

ଶ୍ରୀମଦ୍ ଭାଗବତ୍‌ଗୀତା ହେଉଛି ସାକ୍ଷାତ ଭଗବାନଙ୍କର ମୁଖନିଃସୃତବାଣୀ । ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଭଣ୍ଡାର ହୋଇଥିବାରୁ ମହାଭାରତରେ ଏହାକୁ "ସର୍ବଶାସ୍ତ୍ରମୟୀଗୀତା" ଭାବରେ ଅଭିହିତ କରାଯାଇଛି । ସମସ୍ତ ଶାସ୍ତ୍ରର ଉତ୍ପତ୍ତି ବେଦରୁ ହୋଇଛି, ବେଦ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖରୁ ଉଚ୍ଚାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ଭଗବାନଙ୍କ ନାଭିକମଳରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଶାସ୍ତ୍ର ଓ ଭଗବାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବହୁ ବ୍ୟବଧାନ ରହିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଗୀତା ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନଙ୍କ ମୁଖାରବିନ୍ଦରୁ ନିଃସୃତ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଶାସ୍ତ୍ରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠତମ ବୋଲି କୁହାଗଲେ କିଛି ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ୍ ବେଦବ୍ୟାସଙ୍କ ଉକ୍ତି ଅନୁସାରେ -

"ଗୀତା ସୁଗୀତା କର୍ତ୍ତବ୍ୟା କିମନ୍ୟୈଃ ଶାସ୍ତ୍ରସଂଗ୍ରହୈଃ ।
ଯା ସ୍ୱୟଂ ପଦ୍ମନାଭସ୍ୟ ମୁଖପଦ୍ମାଦ୍‌ବିନିଃସୃତା ।"

ଅନନ୍ତ ଭାବର ଅଗାଧସମୁଦ୍ର ହେଉଛି ଭଗବତ୍‌ଗୀତା । ରତ୍ନାକରର ଅତଳ ଗର୍ଭରେ ବୁଡ଼ି ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ଯେପରି ରତ୍ନପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି ଗୀତାସାଗରରେ ନିମଜ୍ଜିତ ହେଲେ ହିଁ ଜିଜ୍ଞାସୁ ମାନଙ୍କୁ ନିତ୍ୟ ଅପୂର୍ବ ଭାବ ରତ୍ନ ରାଶି ଉପଲବ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଜ୍ଞାନ କର୍ମ ଏବଂ ଭକ୍ତିର ଅପୂର୍ବ ସମ୍ମିଶ୍ରଣ ଭଗବତ୍‌ଗୀତାର ମୁଖ୍ୟ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଅନାଦିକାଳରୁ ଅଜ୍ଞାନବଶତଃ ସଂସାରସାଗରରେ ପଡିଥିବା ଜୀବମାନଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବା । ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ କରି ଶ୍ରୀଭଗବାନ ଶ୍ରୀଗୀତା ରୂପରେ ସମସ୍ତ ବିଶ୍ୱକୁ ଯେଉଁ ମହାନ୍ ଉପଦେଶ ଦେଇଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟର ଆତ୍ମୋପଲବ୍ଧି ନିମନ୍ତେ ସେସବୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସାଧନ । ଦ୍ୱିତୀୟ ଅଧ୍ୟାୟରେ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱର ବିସ୍ତୃତବର୍ଣ୍ଣନା ମାଧ୍ୟମରେ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ମୋହ ଏବଂ କାପୁରୁଷତାକୁ ସମୂଳେ ବିନାଶ କରିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ।

ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ଦେଖି ଏବଂ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଅନିଚ୍ଛୁକ ଶୁଣି ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତାଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି -

"କାହୁଁ ଏ ଅଜ୍ଞାନ ଆସିଲା ଅର୍ଜୁନ !
ତୁମଠି ବିଷମ କାଳେ
ସ୍ୱର୍ଗଗତି ରୋଧି ଏ ଅନାର୍ଯ୍ୟଭାବ
ଅକୀର୍ତ୍ତିକର ଭୂତଳେ । ୨/୨
ହେ ଶତ୍ରୁଦମନକାରୀ ପାର୍ଥ ! ଉଠ
ତେଜିହୃଦ ଦୁର୍ବଳତା
ଏପରି କ୍ଲୀବତ୍ୱ ନ କର ଗ୍ରହଣ
ନ ଶୋହେ ତୋତେ କ୍ଷୁଦ୍ରତା ।" ୨/୩

ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆହ୍ୱାନ ସତ୍ତ୍ୱେ ମଧ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବାରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ନିଜର ଅସାମର୍ଥ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି । ତତ୍ ସଂଗେ ସଂଗେ ଭଗବାନଙ୍କ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କରି ନିଜର ନିଶ୍ଚିତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଉପଦେଶ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିଛନ୍ତି -

କାର୍ପଣ୍ୟ ଦୋଷାପହତ ସ୍ୱଭାବଃ
ପୃଚ୍ଛାମି ତ୍ୱାଂ ଧର୍ମସମ୍ମୂଢଚେତାଃ ।
ଯଚ୍ଛ୍ରେୟଃ ସ୍ୟାନିଶ୍ଚିତଂ ବ୍ରୂହି ତନ୍ମେ
ଶିଷ୍ୟସ୍ତେଽହଂ ଶାଧିମାଂ ତ୍ୱାଂ ପ୍ରପନ୍ନମ୍ । ୨/୭

ଅର୍ଥାତ୍ ମୋ ଚିତ୍ତ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡିଥିବାରୁ ଉଚିତ ଅନୁଚିତର ଜ୍ଞାନ ମୁଁ ହରାଇବସିଛି । ଅନ୍ଧକାରରେ ଯେପରି ଚକ୍ଷୁର ଦୃଷ୍ଟି ଚାଲିଯାଏ, ପାଖରେ ଥିବା ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟ ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଏ ନାହିଁ, ମୋ ଅବସ୍ଥା ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ହୋଇଛି । ମୋ ମନ ଏଭଳି ବିଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡିଛି ଯେ, ମୋ ପକ୍ଷରେ କ'ଣ କରିବା ନିଶ୍ଚିତ କଲ୍ୟାଣକର ତାହା ବୁଝିବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରୁନାହିଁ । ତେଣୁ ହେ କୃଷ୍ଣ ! ମତେ ଯଥାର୍ଥ ପଥପ୍ରଦର୍ଶନ କରାନ୍ତୁ । ଆପଣ ମୋର ଗୁରୁ, ପିତା ଏବଂ ଇଷ୍ଟଦେବତା ମଧ୍ୟ । ତେଣୁ ମୋପରି ଶରଣାଗତକୁ ଆପଣ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତୁ । ଗୁରୁ କେବେହେଲେ ଶିଷ୍ୟକୁ ଦୂର କରିଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସମୁଦ୍ର କେବେହେଲେ ନଦୀକୁ ଫେରାଇ ଦିଏ ନାହିଁ, ବା ମାଆ ସନ୍ତାନକୁ ଛାଡି ଚାଲିଗଲେ ସନ୍ତାନର ଜୀବନ ଧାରଣ ଦୁର୍ବିସହ ହୋଇପଡେ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ମୋ ଭଳି ଶିଷ୍ୟର ପ୍ରକୃତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଂପର୍କରେ ଅବଗତ କରାଇଦିଅନ୍ତୁ ।

ବାସ୍ତବରେ ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ଅତୁଳନୀୟ ଶୌର୍ଯ୍ୟ, ବୀର୍ଯ୍ୟ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ଚାତୁର୍ଯ୍ୟ, ସାହସ ଏବଂ ପରାକ୍ରମର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ମଧ୍ୟ ଭୀଷ୍ମ-ଦ୍ରୋଣ-କର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରଭୃତି ସପ୍ରିୟପରିଜନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରରେ ଦେଖିଲାପରେ ନିଜ ଠାରେ କରୁଣାଯୁକ୍ତ କାପୁରଷର ଲକ୍ଷଣକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସମୂହ ଶିଥିଳ ହୋଇଯାଇଛି । ମୁଖ ଶୁଖିଯାଇଛି ମନ ଭ୍ରମିତ ହୋଉଛି ଆଉ ଶରୀର କମ୍ପିତ ହେଉଅଛି । ତେଣୁ ନିଜ ଠାରେ କ୍ଷତ୍ରିୟ ବିରୋଧି ଲକ୍ଷଣସବୁକୁ ଉପଲବ୍ଧି କରି ସେ ନିଜେ ହିଁ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି, "ମୁଁ କାର୍ପଣ୍ୟ ଦୋଷରେ ଉପହତ ସ୍ୱଭାବ ହୋଇଯାଇଛି ।"

କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ, ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ଚିତ୍ତ ଏ ସମୟରେ ଭୟାନକ ଧର୍ମ ସଂକଟରେ ପଡିଯାଇଛି । ଏକ ପକ୍ଷରେ କ୍ଷାତ୍ରଧର୍ମ, ପ୍ରଜା ପାଳନ, ସତ୍ୱସଂରକ୍ଷଣ ପ୍ରଭୃତିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଯୁଦ୍ଧକୁ ଧର୍ମବୋଲି ବୁଝି ସେଥିରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ଭାବିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ନିଜ ଚିତ୍ତର କାର୍ପଣ୍ୟବୃତ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧ ବିରୋଧି ମନୋଭାବର ସ୍ୱୀକାର କରାଇଛି । ଭିକ୍ଷାବୃତ୍ତି, ସନ୍ନ୍ୟାସ ଓ ବନବାସରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ କରୁଣାସିକ୍ତ ଚିତ୍ତକୁ ଧାରଣ କରି କୌଣସି ସ୍ଥିର ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହୋଇ ନପାରି ନିଜକୁ "ଧର୍ମସମ୍ମୂଢଚେତା" ବୋଲି ଅଭିହିତ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ "ନିଶ୍ଚିତଶ୍ରେୟ" ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତିରୂପକ ପରମକଲ୍ୟାଣ ସଂପର୍କରେ ଉପଦେଶ ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିକଟରେ ଅନୁନୟ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏଥିସହିତ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀର ସମ୍ରାଟ ହେଲେ କିମ୍ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଇନ୍ଦ୍ରପଦ ଲାଭ କଲେ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କ ନାମାମୃତ ବ୍ୟତିରେକେ ନିଜ ମନର ମୋହ ଯେ କଦାପି ଦୂରୀଭୂତ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଅର୍ଜ୍ଜୁନ ।

ମେଘର ଆବରଣରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ତୁଲ୍ୟ ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ଅର୍ଜ୍ଜୁନଙ୍କ ବିଷାଦରୂପୀ ଆବରଣକୁ ଦୂରୀଭୂତ କରିବାପାଇଁ

ଉପାୟ ଖୋଜିଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ । ଯାନ୍ତ୍ରିକ ଯେପରି ଗ୍ରହ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରିଥାଏ, ଅସାଧ ରୋଗକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ବୈଦ୍ୟ ଯେପରି ଅମୃତତୁଲ୍ୟ ଔଷଧର ଅନୁସନ୍ଧାନ ଚଳାଇଥାଏ, ସେହିପରି ଅର୍ଜୁନଙ୍କର ମୋହ ବ୍ୟାଧିର ଉପଶମ ନିମନ୍ତେ ଶ୍ରୀ ଅନନ୍ତ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ରର ମଧ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇ ମନେ ମନେ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟମାନ ଚିନ୍ତା କରିଛନ୍ତି । ସ୍ନେହମୟୀ ମାଆଟିଏ ନିଜ ସନ୍ତାନକୁ ତିକ୍ତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ପାଇଁ ଉପକାରୀ ଔଷଧ ସେବନ କରାଇବା ପରି ହୃଷୀକେଶ ବାହ୍ୟରେ ଉଦାସଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତରର ସୁରସପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାଦ୍ୱାରା ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଷଣ କରିଛନ୍ତି ।

ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି ଯେ "ଗତାସୁ" ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ବିନାଶ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ଅଥବା "ଅଗତାସୁ" ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ପ୍ରାଣ ଯାଇନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପଣ୍ଡିତମାନେ କଦାପି ଶୋକ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ପଣ୍ଡିତ ମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ କେବଳମାତ୍ର ସଚ୍ଚିଦାନନ୍ଦଘନ ବ୍ରହ୍ମଟି, ନିତ୍ୟ ଏବଂ ସଦ୍ ବସ୍ତୁ । ତାଙ୍କ ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ହିଁ ନାହିଁ । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା । ତାଙ୍କର କେବେ ଏବଂ କୌଣସି ପ୍ରକାରରେ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଭଗବାନ୍ ଆତ୍ମାର ନିତ୍ୟତା ପ୍ରତିପାଦନ କରି ଆତ୍ମଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭିଷ୍ମାଦି ସ୍ୱଜନଙ୍କ ସକାଶେ ଶୋକ କରିବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି ସିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟି କୋଣରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ନିତ୍ୟତାକୁ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଯାଇ ଏହି ଉପଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏହି ଶରୀର ଉତ୍ପନ୍ନ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଥିଲୁ ଏବଂ ଏହି ଶରୀର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସମସ୍ତେ ରହିବୁ । ଶରୀରର ବିନାଶରେ ଆତ୍ମାର ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏଣୁ ନାଶର ଆଶଙ୍କାରେ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ପାଇଁ ଶୋକ କରିବା ଅନୁଚିତ । ଭଗବାନଙ୍କ ଉକ୍ତି ଅନୁସାରେ -

ଦେହୀ ଦେହେ ଯଥା କୌମାର୍ଯ୍ୟ, ଯୌବନ,
ଜରା ଆସେ କ୍ରମାନ୍ୱୟେ
ଦେହାନ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତ ସେହିପରି ହୁଏ
ଆତ୍ମଜ୍ଞ ନ ପଡେ ମୋହେ । ୨/୧୩
ସୁଖ-ଦୁଃଖ ଯାହା ଇନ୍ଦ୍ରିୟୋପଲବ୍ଧ
ଶୀତୋଷ୍ଣ ପ୍ରାୟ ଅନିତ୍ୟ
ତିତିକ୍ଷା ପଣରେ ସହିଶିଖ ସବୁ
ହେ କୁନ୍ତି ସୁତ - ଭାରତ । ୨/୧୪

ଅର୍ଥାତ୍ ଯେପରି ବାଲ୍ୟ, ଯୌବନ ଏବଂ ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥା କେବଳ ସ୍ଥୁଳ ଶରୀରର ହିଁ ହୋଇଥାଏ ଅଥଚ ଆତ୍ମା ଉପରେ ସେସବୁ ଆରୋପ କରାଯାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆତ୍ମାର ମଧ୍ୟ ଏକ ଶରୀରରୁ ଅନ୍ୟ ଶରୀରକୁ ଯିବା ଆସିବା ହୁଏ ନାହିଁ, କେବଳ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀରର ହିଁ ଯିବା ଆସିବା ହୁଏ, ଅଥଚ ଆତ୍ମାଉପରେ ତାହାକୁ ଆରୋପ କରାଯାଏ ।

ତେଣୁ ସେହି ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତି ଅନଭିଜ୍ଞ ଅଜ୍ଞାନୀ ଲୋକମାନେ ହିଁ ଦେହାନ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତିରେ ଶୋକ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ଧୀର ପୁରୁଷମାନେ ଶୋକ କରନ୍ତି ନାହିଁ । କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶରୀର ସହିତ ଆତ୍ମାର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ଅଧୀନ, ଅଜ୍ଞାନ ଯୋଗୁଁ ହି ତା'ର ଏଇ ଅଧୀନତା । ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତଃକରଣକୁ ଆକର୍ଷଣ କରିଥାଏ । ଇନ୍ଦ୍ରିୟର ପ୍ରବୃତ୍ତି ହେଉଛି ବିଷୟକୁ ଭୋଗ କରିବା । ତା'ଫଳରେ ସୁଖ-ଦୁଃଖ, ହର୍ଷ ଓ ଶୋକ ଉତ୍ପନ୍ନ

ହୋଇଥାଏ । ବିଷୟ ସହିତ ଅନ୍ତର ମୋହଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇପଡେ । ବିଷୟାଶ୍ରିତ ହୋଇପଡିବା ଯୋଗୁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେବେଳେ ଦୁଃଖ, କେତେବେଳେ ସୁଖ ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ମାତ୍ର ସୁଖ-ଦୁଃଖକୁ ସମାନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଥିବା ଧୀର ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଏବଂ ବିଷୟର ସଂଯୋଗ କଦାପି ବ୍ୟାକୁଳିତ କରିପାରେ ନାହିଁ ।

ଜଳ ଏବଂ ଦୁଗ୍ଧ ଏକତ୍ର ରହିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ରାଜହଂସ ଦୁଗ୍ଧକୁ ଯେପରି ଅଲଗା କରିଦେଇଥାଏ, ଅଥବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକ ଯେପରି ଅଗ୍ନିରେ ଦଗ୍ଧ କରି ଅଶୁଦ୍ଧ ସୁବର୍ଣ୍ଣକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରି ନେଇଥାଏ, କିମ୍ବା ଦଧିକୁ ମନ୍ଥନ କରି ଚତୁରତାର ସହିତ ପରିଶେଷରେ ନବନୀତକୁ ଯେପରି ବାହାର କରାଯାଇଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜ୍ଞାନୀ ସହଜରେ ଅସତ୍ ପ୍ରପଞ୍ଚକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଶୁଦ୍ଧତତ୍ତ୍ୱକୁ ହିଁ ଗ୍ରହଣ କରିନିଏ, ସାର ଏବଂ ଅସାରକୁ ବିଚାର କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଶରୀର ସର୍ବଦା ନିଶ୍ୱର ଏବଂ ବିନାଶଶୀଳ । ତେଣୁ ଦେହାଭିମାନ ରଖି ତଥା ଶରୀର ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିରଖି ଅର୍ଜୁନ ନିଜକୁ ହନ୍ତା ବା ଦ୍ରୋଣ, ଭୀଷ୍ମ ପ୍ରଭୃତି ସ୍ୱଜନଙ୍କୁ ହନ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ବିବେଚନା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

ନ ଜାୟତେ ମ୍ରିୟତେ ବା କଦାଚିତ୍
ନାୟଂଭୂତ୍ୱା ଭବିତା ବା ନ ଭୂୟଃ,
ଅଜୋ ନିତ୍ୟଃ ଶାଶ୍ୱତୋଽୟଂ ପୁରାଣୋ
ନ ହନ୍ୟତେ ହନ୍ୟମାନେ ଶରୀରେ । ୨/୨୦

ସ୍ୱପ୍ନକାଳରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଘଟଣା କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନରେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟେ । ମାତ୍ର ଜାଗ୍ରତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା କେବଳ ମାତ୍ର ମାୟା । କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଜିନିଷର ଛାଇକୁ ଆଘାତ କଲେ ଯେପରି ପ୍ରକୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଜିନିଷର କୌଣସି କ୍ଷତି ହୁଏ ନାହିଁ, ଅଥବା ପୂର୍ଣ୍ଣ କୁମ୍ଭକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଲେ ତା'ଭିତରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ସୂର୍ଯ୍ୟର ବିନାଶ ଘଟେ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଘଟ ଭିତରେ ଆକାଶ ଘଟର ଆକାର ଧାରଣ କଲେ ମଧ୍ୟ ଘଟ ଭାଂଗିଗଲେ ଯେପରି ଆକାଶ ଅବିକୃତ ରହିଥାଏ, ଠିକ୍ ସେହିପରି ଶରୀର ଲୋପ ପାଇଗଲେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱରୂପ ଲୋପ ପାଏନା । ଲୋକଯେପରି ପୁରୁଣା ଲୁଗାକୁ ଛାଡି ନୂତନ ଲୁଗା ପିନ୍ଧେ, ସେହିଭଳି ଚୈତନ୍ୟସ୍ୱରୂପ ଜୀବାତ୍ମା ଏକ ଦେହ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଦେହ ଧରିଥାଏ ।

ଯଥା ଜୀର୍ଣ୍ଣବାସ ତ୍ୟାଗ କରି ନୂଆ
ମାନବ ଗ୍ରହଣ କରେ
ତଥା ଜୀର୍ଣ୍ଣ ଦେହ ତେଜି ଦେହୀଧନ୍ୟଃ
ନୂତନ ଶରୀର ଧରେ । ୨/୨୨

ଆତ୍ମା ଅନାଦି, ନିରନ୍ତର, ସ୍ୱତଃସିଦ୍ଧ, ଉପାଧିବିହୀନ ଏବଂ ବିଶୁଦ୍ଧ । କୌଣସି ଶସ୍ତ୍ରଦ୍ୱାରା ଏହାର ଛେଦନ ଅସମ୍ଭବ । ଅଗ୍ନି ଏହାକୁ ଦଗ୍ଧ କରିପାରେନା ଅଥବା ପବନର ମହାଶୋଷଣ ଶକ୍ତି ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଏହା ପ୍ରତି ତାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରିବା ବୃଥା । ଏହାକୁ ଚିନ୍ତା କରାଯାଇପାରେନା, ବିକୃତ କରାଯାଇପାରେନା, ଭାଷାରେ ବ୍ୟକ୍ତ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇପାରେନା, ଏହାର ସର୍ବବ୍ୟାପକତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲେ ମନରେ ଶୋକର ଉଦ୍‌ଭବ ହୋଇନପାରେ । ନିତ୍ୟ ପ୍ରବହମାନ ଗଙ୍ଗାର ସ୍ରୋତ । ଏହା ମୂଳରୁ ଅଖଣ୍ଡ । ସମୁଦ୍ର ସହିତ ମିଶିଗଲା ପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସ୍ରୋତ ଅଖଣ୍ଡ ଏବଂ ପ୍ରବାହର ମଧ୍ୟଭାଗରେ ମଧ୍ୟ

ଏହା ଅଖଣ୍ଡ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଜୀବଜଗତରେ ଉତ୍ପତ୍ତି, ସ୍ଥିତି ଓ ବିଲୟର ଅଖଣ୍ଡ ପ୍ରବାହ ଲାଗିରହିଛି । ସୃଷ୍ଟିର କ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଅନାଦି । ଜନ୍ମ ଏବଂ ମୃତ୍ୟୁର ଅଧୀନ ଏ ଜଗତ ।

ଜାତସ୍ୟ ହି ଧ୍ରୁବୋ ମୃତ୍ୟୁର୍ଧ୍ରୁବଂ ଜନ୍ମ ମୃତସ୍ୟ ଚ,
ତସ୍ମାଦପରିହାର୍ଯ୍ୟେଽର୍ଥେ ନ ତ୍ୱଂ ଶୋଚିତୁମର୍ହସି । ୨/୨୭

ଯିଏ ଜନ୍ମହୁଏ, ତା'ର ମୃତ୍ୟୁହୁଏ, ଯାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ, ସେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ଉଦୟ ଏବଂ ଅସ୍ତ ଯେପରି ନିରନ୍ତର ଲାଗି ରହିଛି, ଜନ୍ମ ମରଣ ମଧ ସେହିଭଳି ଲାଗି ରହିଛି । ଏହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । ମହାପ୍ରଳୟ ସମୟରେ ତ୍ରିଲୋକର ସଂହାର ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏଥିରେ ଆଦି ଅନ୍ତର ବିନାଶ ଘଟେନା । ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ ପୂର୍ବରୁ ସମସ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ଅମୂର୍ତ୍ତ ରହିଥାଆନ୍ତି, ପରେ ଜନ୍ମଗ୍ରହଣ କରି ଆକାର ଲାଭ କରିଥାଆନ୍ତି । ଜନ୍ମ ଓ ମୃତ୍ୟୁର ମଧଭାଗସ୍ଥିତ ଅବସ୍ଥା କେବଳ ମାତ୍ର ପ୍ରତୀତ ହୁଏ । ମାୟାର ପ୍ରଭାବରେ ଏହା ସତ୍‌ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱରେ ଭାସିତ ହେଲାପରି ତାହା ନିଦ୍ରିତ ଅବସ୍ଥାରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲାଭଳି । ସଂସାରର ସମସ୍ତ ମୂର୍ତ୍ତବସ୍ତୁ ମାୟାବିଷ୍ଟ । ଶରୀରଧାରୀ ଜୀବମାତ୍ରକେହିଁ ମାୟାବଳରେ ଆକାର ଧାରଣ କରିଥାଏ, ସମସ୍ତ ଶରୀରଧାରୀ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ମଧରେ ଥିବା ଆତ୍ମାଏକ, ଯାହା ସର୍ବଦା ଅବିନାଶୀ । କୌଣସି କାଳରେ ବା କୌଣସି ଉପାୟରେ ଆତ୍ମାର ନାଶ ହୋଇ ପାରିବନାହିଁ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଭଗବାନ୍ ଅନେକ ଯୁକ୍ତି ତଥା ଉପଦେଶ ମାଧମରେ ଅର୍ଜୁନଙ୍କ ମନରେ ଥିବା ଅଜ୍ଞାନର ଦୂରୀକରଣ କରିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ନିତ୍ୟ, ଶୁଦ୍ଧ, ସମ, ନିର୍ବିକାର ଆତ୍ମାର ଏକତ୍ୱ, ନିତ୍ୟତ୍ୱ, ଅବିନାଶିତ୍ୱ ଆଦି ପ୍ରତିପାଦନ କରିଛନ୍ତି ତଥା ଶରୀରକୁ ବିନାଶଶୀଳ ବୋଲି, କହି ଆତ୍ମା ବା ଶରୀର ପାଇଁ ଅଥବା ଶରୀର ଏବଂ ଆତ୍ମାର ବିୟୋଗପାଇଁ ଶୋକ କରିବା ଅନୁଚିତ ବୋଲି ସିଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ତା'ସହିତ ପ୍ରସଙ୍ଗକ୍ରମେ ଆତ୍ମାକୁ ଜନ୍ମ-ମରଣଶୀଳ ବୋଲି ମାନି ନେଲେ ମଧ ଶୋକ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦନ କରି ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥ - ୧) ଶ୍ରୀମଦ୍‌ଭଗବଦ୍‌ଗୀତା - ଟୀକାକାର, ଜୟଦଲାଲ ଗୋୟନ୍ଦକା

୨) ଗୀତାଜ୍ଞାନେଶ୍ୱରୀ - ଗୋରାଚାନ୍ଦ ମିଶ୍ର

୩) ଶ୍ରୀମଦ୍‌ଭଗବଦ୍ ଗୀତା - ଓଡିଆ ପଦ୍ୟାନୁବାଦ - ଶ୍ରୀ ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ଚୌଧୁରୀ

ତିଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ଏବଂ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଜଣେ ଦିବଂଗତ କର୍ମଚାରୀ

ଅଧ୍ୟାପକ ନଟବର ଗିରି

ଇଂରାଜୀ ବିଭାଗ

ଏକ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ମୁଖପତ୍ର ବା ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ରେ ସାଧାରଣତଃ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କର ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ସୁଖଦୁଃଖ, ହାନିଲାଭ, ବିଶେଷତଃ ଆଦ୍ୟ ଯୌବନର ଉଦ୍‌ବେଳନକୁ ପରିପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ପ୍ରୟାସୀ ହୋଇଥାନ୍ତି, ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ । ଅଧ୍ୟାପକ ଅଧ୍ୟାପିକାମାନେ ନିଜ ଗବେଷଣାଲବ୍ଧ ଜ୍ଞାନର ନିର୍ଯ୍ୟାସକୁ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀ ତଥା ପାଠକଙ୍କ ନିକଟରେ ପରିବେଷଣ କରିବାରେ ପ୍ରୟାସୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ବା ନିଜ ପାଠ୍ୟଦାନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଲେଖାଟିଏ ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ତୃତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସାହିତ୍ୟ ରୁଚି ଥିବା କେହି କେହି ଯେ କୌଣସି ଲେଖା ଖଣ୍ଡିଏ ପ୍ରକାଶ କରି ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରୁଥିବା ବେଳେ ଚତୁର୍ଥ ଶ୍ରେଣୀ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କ୍ୱଚିତ ଏହି ଉଚ୍ଚତର ସାହିତ୍ୟ ଚର୍ଯ୍ୟାରେ ଲିପ୍ତ ହେବାର ଦେଖାଯାଏ, ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତି ଅନାଗ୍ରହୀ ବା ଅନାସକ୍ତ । ସାଧାରଣରେ ବକ୍ତବ୍ୟ ରଖୁ ନ ଥିବା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିମାନେ କିନ୍ତୁ ଉତ୍ତମ ପାଠକ ହୋଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ନିଜ ପିଲାପିଲିଙ୍କୁ ସମାଜର ବିଭିନ୍ନ ଜୀବନ ଧାରା ଅନୁଶୀଳନରେ ଉନ୍ନତିର ସୋପାନରେ ଥାପିବାରେ ପ୍ରୟାସୀ ହୋଇ ଥାନ୍ତି । ଭଲଭାବେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କଲେ ଜଣାଯାଏ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ଉତ୍ତମ ପାଠକ । ସିଧା ସଳଖ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତିର୍ଯ୍ୟକ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁ ବଡ଼ ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧିତ ହୋଇଥିବାର ଅନେକ ନଜିର ରହିଛି. ଏହି ପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଆମ ମହା ବିଦ୍ୟାଳୟର ସ୍ୱର୍ଗତ ଦୟାଲ କୁମାର ସେନ ।

ସ୍ୱର୍ଗତ ସେନ ସେତେବେଳେ କଲେଜର ସର୍ବ କନିଷ୍ଠ କର୍ମଚାରୀ ଥିଲେ । କଲେଜ ଲାଇବ୍ରେରୀର ରାତ୍ରୀ ଜଗୁଆଳୀ ପଦବୀରେ ଅବସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ଦିନ ବେଳା ମଧ୍ୟ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରୁଥିଲେ । ନିକଟସ୍ଥ ହୁଳଡିଆ ବନ୍ଧ ଆରପଟ ଗ୍ରାମ ବଳରାମପୁରରେ ତାଙ୍କ ଘର । ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ କନିଷ୍ଠ; ତାଙ୍କ ବଡ଼ ଭାଇ ଶ୍ରୀ ସେନ କିଛି ଦିନ ପାଇଁ ବାଇଗଣ ବାଡ଼ିଆ ଏମ୍. ଇ. ସ୍କୁଲର କାର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ବାହୀ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ । ବଳରାମପୁରଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂର ତିଳ ଗଡ଼ିଆରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମହାଦେବଙ୍କର ଆବିର୍ଭାବ କାହିଁ କେଉଁ ଦିନରୁ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଓ ମହିମାମୟ ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ସେ ଲୋକ ଲୋଚନ ଅଗୋଚରରେ ରହିଥିଲେ, ଆଖପାଖରେ ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରସିଦ୍ଧିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନଥିଲେ ସ୍ୱର୍ଗତ ସେନ । ସେ ନିରନ୍ତର ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ କୌଣସି ଉପାୟରେ ଠାକୁରଙ୍କର ଖ୍ୟାତି ଦୂର ଦୂରାନ୍ତକୁ ବ୍ୟାପୁ । ବି.ବି. କଲେଜରେ ଦୀର୍ଘ ଦିନର ଚାକିରୀ କାଳ ଭିତରେ ମୋତେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ମୁଖପତ୍ର ସମ୍ପାଦନା ଏବଂ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଦାୟୀତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ପୁଣି ଲେଖା ଲେଖିରେ ମୋର ବେଶ ଅଭିରୁଚି ମଧ୍ୟ ରହିଥାଏ । ସେ ହେତୁ ସ୍ୱର୍ଗତ ସେନ ଭାବିଲେ ଯେ ମୋ ମାଧ୍ୟମରେ ମହାଦେବଙ୍କ ମହିମାର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହୋଇ ପାରିବ ।

ସେ କଲେଜକୁ ଆସିବା ଦିନଠାରୁ ମୋର ନିକଟତର ହୋଇ ସାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଫାଙ୍କା ସମୟରେ ଆମେ ଦୁଃଖସୁଖ ହେଉଥିଲୁ - ଘର କଥା, ଚାକିରୀ କଥା, ଦେଶ ଦୁନିଆ କଥା, ଇତ୍ୟାଦି । ପୁନଶ୍ଚ ବେସରକାରୀ କଲେଜ ଶିକ୍ଷକ ସଂଘର ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଜିଲ୍ଲା ସମ୍ପାଦକ ଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ଚାକିରୀ ସ୍ଥାୟୀ ହେବକି ନାହିଁ, ସେ ସରକାରୀ ଅନୁଦାନ ପାଇବେ କି ନାହିଁ ଏହପରି ସବୁକଥା । ବେସରକାରୀ କଲେଜରେ ଚାକିରୀର ସ୍ଥାୟିତ୍ୱ କଣ ହେବ ତାହା କେହି ସଠିକ ଭାବେ ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । କାରଣ ଏଥିପାଇଁ ଆଇନ ସଦା ପରିବର୍ତ୍ତନଶୀଳ ଏବଂ ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ଯେ ହେତୁ ସେ ଚାକିରୀରେ ସର୍ବକନିଷ୍ଠ ଥିଲେ, ସରକାରୀ ଅନୁଦାନ ପାଇବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସହଜ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଯେଉଁ ପାଠାଗାର ଜଗୁଆଳୀ ପଦବୀରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଥିଲେ, ସେହି ପଦବୀର ଅନୁଦାନ ପାଇବା ସହଜ ଥିଲା ଏବଂ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସେହି କଥା କହି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଥିଲି । ଶେଷକୁ ସେ ତାଙ୍କର ସୌଭାଗ୍ୟ ବସତଃ ସରକାରୀ ଅନୁଦାନ ପାଇଥିଲେ ଏବଂ ଆନନ୍ଦରେ କାଳାତିପାତ କରୁଥିଲେ ।

ଦୟାଲ ଥିଲେ ସ୍ୱଭାବତଃ ଶାନ୍ତ, ନମ୍ର ଓ ମିଷ୍ଟଭାଷୀ । ବରଂ କାହାଠାରୁ ଦ୍ୱିପଦ ଗାଳି ଶୁଣିବେ କିନ୍ତୁ ସେ କଥା ଲେଉଟାଇବା କେହିକେବେ ଦେଖି ନାହିଁ । ଗ୍ରନ୍ଥାଗାରିକ ଶ୍ରୀ ମୂରଲୀ ଧର ସାଉ ଏବଂ ଶ୍ରୀ ମଳୟ କୁମାର ଘୋଷ କାଗଜପତ୍ର କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହୁଥିବା ବେଳେ ଗ୍ରନ୍ଥାଗାର ଆଟେଣ୍ଡାଣ୍ଟ୍ ଶ୍ରୀ ଦିଲୀପ କୁମାର ଘୋଷ ପିଲାଙ୍କୁ ବହି ଇସ୍ୟୁ କରିବା ଏବଂ ଫେରସ୍ତ ନେବା କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ଭାଳୁଥିଲେ । ତେଣୁ ଏ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିବା ଏବଂ ଲାଇବ୍ରେରୀକୁ ଆସୁଥିବା ଅଧ୍ୟାପକ ଅଧ୍ୟାପିକାମାନଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା କାର୍ଯ୍ୟ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୟାଲଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଥିଲା । ଏହି କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଦୟାଲ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ । ମନେ ହେଉଥିଲା ଘର ବାହାରେ ଏହା ଥିଲା ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଜୀବନ । ସେ ନିର୍ବିବାଦୀୟ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟପାତ୍ର ଥିଲେ । ଯିଏ ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ନଦେଖିଛି, ଏକଥା କେବେ ପରିକଳ୍ପନା କରି ପାରିବ ନାହିଁ ।

ସେହି ଦୟାଲ କୁମାର ସେନ ମୋତେ ବେଳେବେଳେ ତିଳଗଡ଼ିଆ ମହାଦେବଙ୍କ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ତିଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ଥିଲେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମହାଦେବ । ମାନସିକ କରିଥିବା ଭକ୍ତ କେବେ ନିରାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେ ଏକ ବୃକ୍ଷ ମୂଳେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇଛନ୍ତି, ଏକ ନିପଟ ମଫସଲ ଗାଁ କୁଳିଅଣା ବ୍ଲକ୍ ଅଧିନସ୍ଥ ଏହି ତିଳଗଡ଼ିଆ ଗ୍ରାମରେ । ମହାଦେବଙ୍କ ମହିମା ବିଷୟରେ ଅବଗତ ହେବା ପରେ ମୟୂରଭଞ୍ଜ ମହାରାଜା ସମ୍ଭବତଃ ଶ୍ରୀରାମ ଚନ୍ଦ୍ର ଭଞ୍ଜଦେଓ ଚିନ୍ତା କଲେ ଏପରି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସେହି ନିପଟ ମଫସଲରେ ପୂଜା ନପାଇ ବାରିପଦା ରାଜ ପ୍ରାସାଦ ପରିସରରେ ପୂଜା ପାଇବା ଉଚିତ । (ଲୋକଙ୍କ ଉକ୍ତିରୁ ନାମଟି ମିଳୁ ଥିବାରୁ ମହାରାଜଙ୍କ ନାମଟି ସଠିକ ହୋଇ ନ ପାରେ କିନ୍ତୁ ଘଟଣାଟି ସତ୍ୟ ଏବଂ ମୟୂରଭଞ୍ଜ ମହାରାଜା ଏ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥିବାର ପ୍ରମାଣ ନିଜେ ତିଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବ ।) ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିରେ ସେହି ସ୍ୱୟମ୍ଭୁ ଶିବଲିଙ୍ଗକୁ ଲୋକ ଲଗାଇ ଉଠାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । କିନ୍ତୁ ଶିବଲିଙ୍ଗ ଟିକେ ହେଲେ ଦୋହଲିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ମହାରାଜାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହାତୀ ଲଗାଇ

ମହାଦେବଙ୍କୁ ଲୁହା ଶିକୁଳି ଓ ମୋଟା ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ଟଣା ଗଲା । ଅବଶ୍ୟ ହାତୀର ବଳ ଆଗରେ ମହାଦେବ ଚଳିଲେ; ଶିବଲିଙ୍ଗ ଦୋହଲି ମାଟିରୁ ବାହାରି ଆସିବା ପରି ଜଣା ପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ସେତିକି ବେଳେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଶିବଲିଙ୍ଗ ତଳୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବାଲିଜନ୍ଦା ବାହାରି ହାତୀକୁ କାମୁଡ଼ି ପକାଇଲେ । ହାତୀର ଶୁଣ୍ଢ ମଧ୍ୟରେ କିଛି ପଶି ଯିବାରୁ ସେ ବଳଶାଳୀ ପ୍ରାଣୀ ବିକଳରେ ଆର୍ତ୍ତନାଦ କଲା । ମହାରାଜାଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଥିଲା । ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ ମହାଦେବ ରାଜ ପ୍ରାସାଦ ଯିବାକୁ ନାରାଜ । ତେଣୁ ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାର୍ଯ୍ୟ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଏବଂ ପୂଜା ବିଧିର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଦେଇ ରାଜ ପ୍ରାସାଦ ଫେରିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ମହାରାଜାଙ୍କର ଏହି ଉତ୍ପାଟନ କ୍ରିୟା ସିନା ମହାଦେବଙ୍କୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହେଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଅମାପ ବଳ ପ୍ରୟୋଗର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ମହାଦେବ ବଙ୍କା ହୋଇଗଲେ ଏବଂ ଢଳି କରି ରହିଲେ । ଯେତେ ସଳଖେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ଫଳ କିଛି ହେଲା ନାହିଁ । ଏବେ ବି ମହାଦେବ ନିଜ ବକ୍ର ଅଙ୍ଗକୁ ଧରି ସେ ବିରାଟ ଦ୍ରୁମ ତଳେ ବିଦ୍ୟମାନ । ସିଏ ଯେ ରାଜ ପ୍ରାସାଦର ଗହଳିକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ନାହିଁ ଏବଂ ସେହି ଶାନ୍ତ, ସ୍ନିଗ୍ଧ ବନଭୂମିରେ ସେ ବିଶ୍ରାମରତ (ପୂର୍ବେ ଏଠାରେ ଜଙ୍ଗଲ ଥିଲା) ଏ କଥା ସହଜରେ ଅନୁଭବ କରିହୁଏ ।

ସ୍ୱର୍ଗତ ସେନଙ୍କ ସହିତ ଯାଇ ମହାଦେବଙ୍କ ଦର୍ଶନ କରିଥିଲି ଏବଂ ଫୋଟ ମଧ୍ୟ ଉଠାଇ ଆଣିଥିଲି । କିନ୍ତୁ ମହାଦେବଙ୍କ ମହିମା କୌଣସି ପୁସ୍ତକ ବା ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ଲେଖା ନଥିବାରୁ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟତଃ ମଫସଲର ଅଶିକ୍ଷିତ ଓ ନିରକ୍ଷର ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୀମିତ ଥିବାରୁ ବୟସ୍କ ଲୋକ ଏବଂ ଜାଣିଥିବା ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ତଥ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଏହା ବିଗତ ୧୫/୧୬ ବର୍ଷ ତଳର କଥା । ସେତେବେଳେ ନିଜ ପେଟପାଟଣା ପାଇଁ ସଂଗ୍ରାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥିବାରୁ ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରି ନଥିଲା । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ସାମାନ୍ୟ ସମୟ ବାହାର କରି ଏ ଦିଗରେ ଆଗେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟକୁ ଦୟାଲ ସେନ ଚାଲିଗଲେ । ତେଣୁ ସମୟ ଗଡ଼ି ଚାଲିଥିବାରୁ ଅନନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ସେହି ଶାନ୍ତ ସରଳ ଲୋକଟିର ସ୍ମୃତି ଚାରଣ ପୂର୍ବକ ତିଳେଶ୍ୱର ମହାଦେବଙ୍କ ମହିମାର ସାମାନ୍ୟ ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କଲୁ । ହୁଏତ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ଐତିହାସିକ ବିଧିବଦ୍ଧ ଗବେଷଣା କରି ମହାଦେବଙ୍କ ଅପାର ମହିମାକୁ ଲୋକଲୋଚନକୁ ଆଣିବେ ।

ସ୍ୱର୍ଗତ ଦୟାଲ କୁମାର ସେନ

ଅସହାୟତା

ଅଧ୍ୟାପକ ଶୁଭେନ୍ଦୁ ଦାସ
ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନ

ମୋତେ ଭଲଲାଗେ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ ପଢିବାକୁ କାରଣ ମୋର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ନଥାଏ ଉପନ୍ୟାସ ଏତେ ସମୟ ଧରି ପଢିବାକୁ। ବହୁଦିନ ଆଗରୁ ପଢିଥିବା ମନୋଜ ଦାସଙ୍କର ଲିଖିତ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପ 'ମଧୁବନର ମେୟର' ମୋ ମନରେ ଏକ ଛାପଛାଡି ଯାଇଥିଲା, ତାହାହେଲା 'ଅସହାୟତା'।

ଏମ୍.କେ.ସି. ସ୍କୁଲରେ ମୁଁ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠପଢୁଥାଏ। ଇଂଲିଶ ଟ୍ୟୁସନ ଯାଉଥାଏ ପରମେଶ୍ୱର ସାରଙ୍କ ପାଖକୁ। ସେଦିନ ଶନିବାର, ମୁଁ ଓ ମୋର ଦୁଇସାଙ୍ଗ ରକ୍ସି ସିନେମାହଲକୁ ଗଲୁ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ। ଘରେ ନକହି, ଟ୍ୟୁସନ ନଯାଇ ହଷ୍ଟେଲରେ ବହିଖାତା ଲୁଚାଇ। ସିନେମା ଦେଖିସାରି ହଷ୍ଟେଲକୁ ଆସିଲୁ ବହିଖାତା ନେବାକୁ। କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟଖରାପ, ସାର୍ ହଷ୍ଟେଲକୁ ଚେକିଙ୍ଗ୍ ରେ ଆସିଥାନ୍ତି। ଆମେ ବହିଖାତା ନନେଇ ଘରକୁ ଯାଇପାରୁନାହୁଁ କି ସାର ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର କାମ ଶେଷକରି ନିଜ ଘରକୁ ଯାଉନାହାନ୍ତି। ମୋର ମନେପଡୁଥାଏ, ମାଙ୍କର ଗାଳି ଆଉ ମାଡକୁ ତିନି ସାଙ୍ଗ ତିନିଜଣଙ୍କୁ ଅନେଇ ଆଉ 'ଅସହାୟ' ଭାବରେ, କେତେବେଳେ ସାର୍ ଯିବେ ଆମେ ବହିଖାତା ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିବୁ।

ଏ ଶବ୍ଦକୁ ମୁଁ ଅଙ୍ଗେ ଲିଭାଇଛି। ମୋର ମନେ ଅଛି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଆଇ.ଏସ୍.ସି, ପରୀକ୍ଷା ଦେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥାଏ। ଠିକ୍ ଫିଜିକ୍ସ ପରୀକ୍ଷାର ପୂର୍ବଦିନ ଘର ବାହାରେ ବାଡିରେ ବସି ଫିଜିକ୍ସ ବହିଟି ପଢୁଥାଏ। ମାଙ୍କ ଡାକ ଶୁଣି ଘରଭିତରକୁ ଗଲି, ହଠାତ୍ ଗୋଟେ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଘୁରି ଦେଖିଲି ଗାଈଟିଏ ମୋ ପଢା ଜାଗା ପାଖରେ। ଦୌଡିଗଲି ତାକୁ ଗୋଡାଇବାକୁ। ମନରେ ଭୟ ମୋର ବହି କି ଖାତାକୁ କାଳେ ଖାଇଦେବ। ହେଲା ମଧ୍ୟ ସେୟା। ମୁଁ ଗୋଡାଉ ଗୋଡାଉ ସିଏ ମୋ ଫିଜିକ୍ସ ବହିଟିକୁ ପାଟିରେ ପୁରାଇ ସାରିଥିଲା। ମୁଁ ତାକୁ ଗୋଡେଇ ଦେଲି, ବହିଟିକୁ କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ସିଏ ଖାଇସାରିଥିଲା, ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିବା ବିଷୟଟି ପରୀକ୍ଷା ବେଳେ କାହାରିକୁ ବହି ମାଗିଲେ ଦେବେ ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ ଜେରକ୍ସ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ବା ଆମେ ସେ ବିଷୟରେ ଜାଣି ମଧ୍ୟ ନଥିଲୁ। ତାଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ପରିସ୍ଥିତି ଥିଲା ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ବହିଟିକୁ ଭଲଭାବରେ ଦେଖିଲି। ଗାଈଟି ନଦୀଆଡୁ ସଦ୍ୟ କିଛି ଖାଇକି ଆସିଥିଲା। ସେତିକିରେ ତାର ପେଟ ପୁରିନଥିଲା ବୋଧହୁଏ, ମୋ ବହିଟିକୁ ସେଥିପାଇଁ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା। ମୋ ବହିଟିରେ ସେ ଖାଇଥିବା ହଳଦିଆ ବସ୍ତୁତକ ଲାଗିଥିଲା। ଭାବିଲି ଏବେ କରିବି କ'ଣ ? ବିଷୟଟିତ ଗଲା, ଏହାକୁ ସଫା କରିବି କିପରି ? ସଫାନକଲେ ମଧ୍ୟ ପଢିହେବ ନାହିଁ, ଏଥିଲା ମୋର ସେଦିନର 'ଅସହାୟତା'।

ଆଇ.ଏସ୍.ସି. ଥିଓରି ପରୀକ୍ଷା ସରିଲା ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ଜୁଲୋଜି ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲ ପରୀକ୍ଷାରେ ବେଙ୍ଗ କାଟିବା ପାଇଁ ଦିଆଯାଇଥିଲା। ବେଙ୍ଗଟିକୁ ଅଚେତ କରାଯାଇଥିଲା। ମୁଁ ତାକୁ ମୋର ଟ୍ରେ ରେ ପିନ୍ ମାରିସାରି, ଯେତେବେଳେ କଇଞ୍ଚିରେ ତାର ପେଟ କାଟିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି, ସିଏ ଏମିତି ଡିଆଁଟିଏ ମାରିଲା ଯେ ମୋର କଇଞ୍ଚି ମୋର ଆୟତ୍ତରେ ନଥିଲା, ଫଳସ୍ୱରୂପ ବେଙ୍ଗ ପୂରା ଦିଫାଳ। ସାର ଦେଖି ବହେ ଗାଳିଦେଲେ, କହିଲେ ତୋ ସାତଜନ୍ମରେ କେହି ବେଙ୍ଗ କାଟିଥିଲେ। ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମୋର 'ଅସହାୟତା' ଜଣାଇଲି। ହେଲେ ସେ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ।

ବି.ଏସ୍.ସି. ପଢିଲି କେମେଷ୍ଟ୍ରି ଅନର୍ସ ନେଇ । ଶେଷବର୍ଷରେ ସବୁସାଙ୍ଗଙ୍କର ଏକା ଜିଦ୍ ତୁ ସଭାପତି ପଦ ପାଇଁ ଛିଡା ହେବୁ । ମୋରବି ଇଚ୍ଛା ଥିଲା, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବହୁ ଦିନରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆରମ୍ଭ କରିସାରିଥିଲି, ତେଣୁ ହଁ ମଧ୍ୟ ଭରିଲି । ତାପରଦିନ ବଡ ବଡ ଅକ୍ଷରରେ ପୋଷ୍ଟର ଟିଏ ମରାଗଲା ମୋ ନାମରେ । ବାପା ମୋର ସେଇ କଲେଜ ର ଅଧ୍ୟାପକ। ସଂଧ୍ୟାବେଳେ ବାପା ମୋତେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଡାକିଲେ । ଗୁରୁଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କହିଲେ "କଣ ତୁ ଇଲେକ୍ସନ ରେ ଛିଡାହେଉଛୁ ?" ମୁଁ ଡରରେ କହିଲି, ନାଁ ତ । କହିଲେ ତୋର ପୋଷ୍ଟର କଲେଜରେ ଲଗାଯାଇଛି । କାଲି ଦେଖିବି ଯେପରି ସେଟା ଓହ୍ଲାହେଇଥିବ । ଅଗତ୍ୟା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନପାଇ ହଁ ଭରିଲି ଏବଂ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଏକଥା କହିଲି । ବହେ ଗାଳିଦେଲେ ସମସ୍ତେ ମିଶି । ତା'ପରଦିନ ପୋଷ୍ଟର ଓହ୍ଲାଗଲା ମୋ ଉପସ୍ଥିତିରେ ଏବଂ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ବିରକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଆଉ ମୁଁ ଏସବୁ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖୁଥିଲି ଅସହାୟ ଭାବରେ ।

ତାପରେ ଏମ୍.ଏସ.ସି କଲି ସମ୍ବଲପୁର ରେ ହଷ୍ଟେଲ ରେ ରହିଲି । ଅଧାଦିନ ହଷ୍ଟେଲର ମେସ ବନ୍ଦ । କାରଣ ଅଧାଦିନ ଲୋକାଲ ପିଲା ହଷ୍ଟେଲରେ ପଶି ମେସରୁ ଜବରଦସ୍ତି ଖାଇଯାନ୍ତି, ତେଣୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଖାଇବାକୁ ମିଳେନାହିଁ । ସେମିତି ଦିନେ ହଷ୍ଟେଲ ଗଲି ଖାଇବା ପାଇଁ । ପଚାରିଲି କଣ ଅଛି ? ସେ ଗୁଡାଏ ତରକାରୀର ନାମ କହିଗଲା । ଶେଷ ତରକାରୀଟିର ନାମ ଶୁଣି, (ମାଖିନ୍) ମୁଁ ଖୁସି ହୋଇ ମଗେଇଦେଲି ଖାଇବାର ଆଣିଦେଲା ମୁଁ ମାଖନ ତରକାରୀ ଦେଖି ଅବାକ୍ ସମ୍ବଲପୁରୀ ଭାଷାରେ ମାଖନି ମାନେ ବୋଇତାଳୁ ତରକାରୀ) ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ଛେନା ତରକାରୀ), ମୁଁ କେବେ ବୋଇତାଳୁ ଖାଏ ନାହିଁ । ମୁଁ ଅସହାୟ ନୟନରେ ଅନେଇରହିଥିଲି ଖାଇବାକୁ ।

କ୍ରିକେଟ୍ ମେଚ୍ ଟିଏ ଆମେ କରୁଥାଉ । ବିଚାର ବିମର୍ଷ ଚାଲିଲା, କାହାକୁ ମୁଖ୍ୟଅତିଥି କରିବା । ଜଣେ ସାଙ୍ଗ କହିଲା ଅମୁକ ଲୋକଙ୍କୁ ଡାକ, ସିଏ ଅବସର ନେଇଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ । ଆଉ ଜଣେ କହିଲା, ଦେଖିବ ଜଲଦି ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯିବ, ନହେଲେ ବୁଢା ତୁମ ଗାଡିକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ସାଇକେଲରେ ପଳେଇଆସିବ । ସମସ୍ତେ ମିଶି ହସି ଉଠିଲେ । ତାହାହିଁ ହେଲା, ଆମ୍ଭର ସାମାନ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ହେଲା ମୁଖ୍ୟଅତିଥି ଘରେ ପହଞ୍ଚିବାପାଇଁ ପହଞ୍ଚି ଯେତେବେଳେ ଡାକିଲୁ, ତାଙ୍କ ଘରଲୋକ କହିଲେ, ଏଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସିଏ ବାହାରିଗଲେ, ଆପଣମାନଙ୍କର ଡେରି ହେବାରୁ । ମନେ ମନେ ସାଙ୍ଗର କଥା ମନେ ପକେଇ ହସିଲି ଏବଂ ଲଜ୍ଜିତ ମଧ୍ୟ ହେଲି, କି ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତିତା ଓ ସଚ୍ଚୋଟ ।

ଆଜି ପୁଣି, ସେଇ କଥାର ପୁନରାବୃତ୍ତି, ଏଥର ମୋ ନିଜଘରେ । ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନିତ କରିବା ପାଇଁ ଶ୍ରୀମା କଲେଜରୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ଆସିଲା ଏବଂ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ର ବି ଆସିଲା । 'ବାବୁନି' ଆସି ବାପାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଲା । ବାପାତାକୁ କହିଲେ ମୋ ଦେହ ଭଲନାହିଁ । ମୁଁ ବେଶୀ ସମୟ ରହିବିନାହିଁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହି ଫେରିଆସିବି । 'ବାବୁନି' ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜିହେଲା ଏବଂ କହିଲା ମୁଁ ଗାଡି ନେଇ ୧୧.୩୦ ବେଳକୁ ଆସିବି ସାର'ଙ୍କୁ ଓ ମାଉସୀଙ୍କୁ (ମୋ ମା) ନେଇଯିବି । ବାବୁନି ଗଲାପରେ ମୋ ମା କହିଉଠିଲେ ଯାହାକୁ ସମ୍ମାନିତ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ କିଛି ବୁଝିଲେତ ? ସେଦିନ ମୋ ମାଙ୍କର ସେ ଉକ୍ତିରେ ଥିଲା 'ଅସହାୟତା' ଏବଂ ପୁଅ ହିସାବରେ ମୁଁ ବି ଭାବୁଥିଲି, ସତରେ ବୟସ ହେଇଗଲେ, ମଣିଷ କିପରି ଅସହାୟ ହୋଇଯାଏ ।

ସେଦିନ ଆସିଲା ମୋ ବାପା ସକାଳୁ ଉଠିବ୍ୟସ୍ତ । ମୁଁ କଲେଜ ବାହାରିଲା ବେଳକୁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଅନେଇ ମଜାରେ କହିଲି ଦେଖିବୁ ବାପାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବୁ, ଏହା କହି ମୁଁ ପଳାଇଲି । ଦିନ ୧୨.୩୦ଟା ବେଳକୁ ମୁଁ କମନ୍‌ରୁମ୍‌ରେ ବସିଛି ।

ମୋ ସ୍ତ୍ରୀର ଫୋନ୍ ଆସିଲା 'ବାବୁନି' ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସିନାହିଁ ତୁମେ ତା ଫୋନ ନମ୍ବର ଦିଅ । ବାପା ବ୍ୟସ୍ତ, କହୁଛନ୍ତି ସିଏ, ଆଉ ଆସିବନି, ଏତେ ଡେରି ହେଲାଣି, ଫଙ୍କସନ ତ ସରିଯିବଣି ସେ ବୋଧହୁଏ, ଭୁଲିଗଲା । ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ବିରକ୍ତି ହେଲି, ତାପରେ ତାର 'ଅସହାୟତା' ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚିନ୍ତା କରି ଇଚ୍ଛାନଥିଲେ ବି 'ବାବୁନି' କୁ ଫୋନ କଲି ସିଏ ଫୋନ ଉଠାଇଲା, କହିଲା ବାପୁଭାଇ ସ୍ୱିକର ଆସିଛନ୍ତି, ହେଲେ ଆମର ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି (collector) ପହଞ୍ଚିନାହାନ୍ତି, ମୁଁ ସେଥିପାଇଁ ଡେରି କରୁଥିଲି, କାହିଁକି ସାର ଆସି ହଇରାଣ ହେବେ, ବରଂ ସିଏ ଅଫିସ୍‌ରୁ ବାହାରିଲେ ମୁଁ ଯାଇ ନେଇ ଆସିବି । ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି ବାପା ବ୍ୟସ୍ତ । ସିଏ ମୋ ଘରକଥା ଜାଣିଛି । ସିଏ କହିଲା ମୁଁ ଯାଉଛି 'ସାର' ଙ୍କୁ ନେଇଆସିବି । ସିଏ ତାହା ମଧ୍ୟ କରିଲା ।

ମୁଁ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଏ ବିଷୟରେ ଫୋନ୍ କରି ଜଣାଇଦେଲି ଏଂବ କମନ୍‌ରୁମ ର ଚୌକୀ ଉପରେ ବସିପଡି ଭାବିଲି, ସତରେ 'ଅସହାୟତା' କି ଜିନିଷ, ମୋ ବାପା ଯିଏ ଦିନେ ୪୫° ତାପମାତ୍ରାକୁ ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ ନକରି ଦିନରେ ୪/୫ ଟା ମିଟିଙ୍ଗ ଏଟେଣ୍ଡ କରୁଥିଲେ । କୌଣସି ଛୁଟିକା, ମୃତିକା ବା ବାହାଘର ଛାଡୁନଥିଲେ । ଯିଏ ମୁଖ୍ୟ ଅତିଥି ହୋଇଯାଇ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଭାଷଣ ଦେଉଥିଲେ, ସିଏ ଆଜି "ଅସହାୟ" ।

ମୁଁ ଭାବିଚାଲିଥିଲି, ସିଏ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ 'ଅସହାୟ' ମୋ 'ମା' ତାଙ୍କରି ଅବସ୍ଥା ଯୋଗୁଁ ଅସହାୟ । ମୋ ସ୍ତ୍ରୀ ତା ଶଶୁରର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଅସହାୟ, ପୁଅ ତା ବାପାର ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ''ଅସହାୟ । ସତରେ ସମୟ ମଣିଷକୁ କି 'ଅସହାୟତା ମଧ୍ୟକୁ ଠେଲିଦିଏ ।'

ମାଉଁସ ଖେଳୁଛି ପାଉଁଶ ବୋଲି

ଅଧ୍ୟାପକ ପ୍ରମୋଦ କୁମାର ବଶା
ଇତିହାସ ବିଭାଗ

ସେଦିନ ମୁଁ ଘର ବାରଣ୍ଡାରେ ବସି ସମାଜ ପେପରଟିଏ ପଢୁଥାଏଁ । ଷଣ୍ଢ ମା ଗୋଟିଏ ପ୍ଲେଟରେ କିଛି ଗୁଲଗୁଲା ଓ ଖାସିଆବୁଟ ଦେଇଯାଇଥିଲା । ପେପରଟିରେ ଯଦିଓ ସେମିତି କିଛି ବାହାରିନି ତଥାପି ପଇସା ଦେଇଛି ଯେତେବେଳେ ଟିକେ ଆଖି ବୁଲାଇବା ପାଇଁ ପଡିବ । ମୁଁ ଆଗରୁ ପେପର ମଗାଉନଥିଲି । ଯେଉଁଦିନଠାରୁ ବୁଧିଆ ରିକ୍ସାବାଲା ସମାଜ ମଗାଇଲା, ମୁଁ ଅନ୍ତତଃ ପକ୍ଷେ ପ୍ରେଷ୍ଟିଜ୍ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲି ପେପରଟିଏ ମଗାଇବା ପାଇଁ । ଅବଶ୍ୟ ପେପରଟି ପୁରାପୁରି ପଢି ହୁଏନି । କାରଣ ପୁଅ ଷଣ୍ଢ ଫାଳେ ଟାଣିଟୁଣି ନେଇଯାଏ । ଆଉ ଯାହା ରହିଲା ସେତିକି ପଢେ ମହାପ୍ରସାଦ ଭାଗ ବଣ୍ଟା ପରି ।

ମୁଁ ଧରିଥିବା ପେପର୍ ମଧ୍ୟ ଭାଗରେ ଏପରି ଏକ ସମ୍ବାଦ ପାଇଲି ଯାହା ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଲା । ମୋର ଜଣେ ଆପଣା ଲୋକର ଏପରି ସମ୍ବାଦ ପାଇବି ବୋଲି ମୁଁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲି । ସେ ସମ୍ବାଦ ଥିଲା ମାଂସ

ଦୋକାନ ଭଙ୍ଗାରୁଜା ଓ ପେଚୁଆ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟରଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ । ଦୁଇଦିନ ତଳେ ପେଚୁଆ ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ତା'ର ମୃତ୍ୟୁକୁ ମୁଁ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନଥିଲି ।

ସେଦିନ ପେଚୁଆ ସହିତ ମୋର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ରାଇବଣିଆ ହାଟରେ । ବିଲ୍ ପାଇଥିଲା ବୋଲି ସେ ବହୁତ ଖୁସିଥିଲା । ସାଙ୍ଗହୋଇ ଥଣ୍ଡା ପିଇଲୁ ତାପରେ ଜଳଖିଆ । ଅନେକ ଗପସପ ହୋଇ ହାଟରୁ ଫେରିଥିଲୁ । ପେଚୁଆ ମୃତ୍ୟୁର ସମ୍ବାଦରେ ମୋତେ କେବଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁନଥିଲା ବରଂ ଘଟଣାଟି କଣ ଜାଣିବାକୁ ମନଟି ବ୍ୟଗ୍ରହୋଇଥାଏ । ପେଚୁଆ କେବଳ ମୋର ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁନଥିଲା ବିଶ୍ୱସ୍ତ ମଧ୍ୟ । ସେ ଯେଉଁଦିନ ପ୍ରଥମ କରି ଏ ଇଲାକାକୁ ଆସିଥିଲା ତା'ର ନାଁଥିଲା ଚାଉଳଧୁଆ ବଇଠା । ସେ ପୁରୁଣା ରୋଡ ପେଚ୍ କାମ ଧରିଲାରୁ ସେଇ ଦିନଠୁ ତାକୁ ପେଚୁଆ କଣ୍ଟ୍ରାକ୍ଟର ଡାକିଲେ । ଅସଲକଥା ହେଲା ସେ କୁହେ ନୂଆ ରୋଡ କାମରେ ପଇସା ନାହିଁ । ତାଳି ପକା ପେଚ୍ କାମରେ ଭଲପଇସା ଅଛି । ଗିଟ୍ଟି ବି କମ୍ ପିଚୁ ବଦଳରେ ପୋଡା ମୋବିଲ ମିଶାଇ ବେଶ୍ ଦୁଇ ପଇସା ପକେଟକୁ ଆସେ ।

ପେଚୁଆ ମୃତ୍ୟୁ ଖବରଟିକୁ ଶିକାରୀ କୁକୁର ଆଖିପରି ପେପରଟିରେ ବୁଲୁଥିଲା ମୋ ଆଖିଦୁଇଟି ! ପୁଣି ଥରେ ପେପରଟିକୁ ପଢି ଯାହା ଜାଣିଲି ତାହା ହେଉଛି ବୋଡି ଭରରୁ ପେଚୁଆ ମାଂସ ଆଣିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲା । ମାଂସ ଦୋକାନରେ ପ୍ରବଳ ଭିଡ । ଗୋଟିଏ ଖାସିକୁ ଘେରିଛନ୍ତି ଦୁଇ ଶହ ପାଖାପାଖି ଲୋକ । ସେ ଭିତରେ ବଗକୋଳି ସାନଜେନା ଓରଫ୍ କୋଳିବାବୁ ପାଟିତୁଣ୍ଡ କରି କମ୍ପାଉଥାଏ ସେଇ ଇଲାକା । ମୋତେ ଗୁଆଦେବୁ, ସିନାଦେ, ଚଟୁଆ ଦେ, ଆଗଫଡିରୁ ଦେବୁ, କଲିଜା ଦେବୁ, ଚର୍ବି ଅଳ୍ପ ଦେବୁ , ଫପ୍‌ସା ଦେବୁନି, କଣ୍ଟାବେଶୀ ଦେବୁନି ଇତ୍ୟାଦି । ଏହାଭିତରେ ଠେଲାପେଲା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଭିଡ ଭିତରୁ ଇଞ୍ଜିନିୟର ସତୁରୀ ଅଲପେଇସା ପାଟି କରି ଉଠିଲା । ତୁ ଶଳା ନାଲୁ । ସବୁ ବାଛି ନେଇଯିବୁ ଆମେ ଖାଲି କଣ୍ଟା ନେବା ୩୭୦ଟଙ୍କା କିଲୋ ଦେଇ । ଏତିକି କଥାରେ କୋଳିବାବୁ ପାଖରେ ଥିବା ବାଲିଗଦାରୁ ଆଞ୍ଜୁଳାଏ ବାଲି ନେଇ ମାଂସ ଗଦାକୁ ଛାଟିଦେଲା । ତାପରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା ଗଣ୍ଡଗୋଳ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଠେଲାପେଲା । କମାଣ୍ଡର ଡ୍ରାଇଭର ଭୁଡୁରୁ ପାକା ହଠାତ୍ ରାଗିଯାଇ ଖାସିକଟା କର୍ତ୍ତାନ୍‌ଟି କୋଳିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଫୋପାଡି ଦେଲା କିନ୍ତୁ କର୍ତ୍ତାନ୍‌ଟି ଯାଇ କୋଳି ବଦଳରେ ପେଚୁଆ କାନମୂଳରେ ବାଜିଲା ଏବଂ ସେଇଠି ପେଚୁଆ ଶେଷ । ତାପରେ ପରିସ୍ଥିତି ଅସମ୍ଭାଳ । ପିଟାମାରା ସହିତ ଦୋକାନ ଭଙ୍ଗାରୁଜା ସାଙ୍ଗକୁ ଏସ୍,ପି. ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କଥାଗଲା । ସମାଜ ପେପରଟିରୁ ଏହି ଘଟଣାଟି ଜାଣିଲାପରେ ମୋ ମୁଣ୍ଡଟି ସତେ ଯେମିତି ଜାମ୍ ହୋଇଯାଇଥିଲା ।

ବାସ୍ତବରେ କୋଳିକୁ କେନ୍ଦ୍ର କରି କେତେଯେ ଘଟଣା ଘଟିଲାଣି ତାର ହିସାବ ନାହିଁ । ଲୋକଟାକୁ ଯେତେ ବୁଝାଇ ପାରି ହେଲାନି । ମାଂସକୁ ନେଇ ଯେ କୌଣସି ଧରଣର ଛୋଟ ବଡ ଘଟଣା ସୃଷ୍ଟି କରିବା ହେଉଛି ତାର ଦୈନନ୍ଦିନ କାମ ।

ଘରକୁ ମାଂସ ଆଣି ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଓ ଭଙ୍ଗାରୁଜାରେ ଦିନଯାଏ । ମାଂସ ଆଣି ନିଜେ ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ବସେ । ସିମିଳା ଶିବରାତ୍ରି ବାର୍ଣ୍ଣି ଦାନ୍ତ ଘୋଷିବା ପରି ଏକଡ ସେକଡ ମାଂସକୁ କୋଡେଇରେ ନାଡିଦେଇ ଅଧସିଝା ମାଂସକୁ ଥାଳିରେ କାଢିପକାଏ । ଅନ୍ୟ ପଟରେ କୋଳିବାପା ସତୁରୀ ବର୍ଷ ବୟସରେ ପାଟି କରି ଘର କମ୍ପାଇ ଦେଉଥାଏ ।

- ହେଲା କିରେ କଷା । ଦେ ବାବା ଆଣ !
- ରହ ଶିଝିନି ।

- ଦେ ବାବା ଟିକେ ଚାଖେଇ ଦେ ।
- ଏତେ ଚାଖେ ? ମରିବା ପାଇଁ ଗଲୁଣି । ଖଟରେ ହଗୁଛୁ । ଦାନ୍ତ ନାହିଁ, ଖାଲି ମାଢିରେ ତୋର ଏତେ ଲୋଭ ?
- ଦେ ଦେ ବାବୁ ଟିକେ ଦେ । ଦେ ମୁଁ ନିତ ଦେଖେଁ । ଶିଝି ଯାଇଥିବରେ ବାପା
- ନା ନା ଶିଝିନି ତୋର ପାଇଁତ ମୁଁ ଶିଝିବା ପାଇଁ ଦେଉନି ।

ବୁଢା ପାଟି କରି ଘର କମ୍ପାଉଥାଏ । ସେଥିପ୍ରତି କୋଳିର ନଜର ନଥାଏ । ଅଧଶିଝା କଷା ମାଂସ ଗୁଡିକୁ କ୍ରେସରରେ ଚିପ୍ସ ଭାଙ୍ଗିବା ପରି ଚୋବାଇ ଚାଲିଥାଏ । ଅଧା ଅଧି କଷା ଖାଇବି ଦିଏ । ଝୋଳ କଲାପରେ ବାକି ଅଧାରୁ ଭାଗକଲେ ଚାରିଟା ଜାଗାରେ ସ୍ୱାମୀ, ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଅ ଓ ବାପା । ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁଅ ପାଖରୁ ପଇସା ଦେଇ ମାଂସ ଟାଟିଆ କିଣି ନିଏ କିନ୍ତୁ ବାପ ବିକିବାକୁ ମନା କରିଦେଇ ରାଗର ସୀକାର ହୁଏ । ବିରକ୍ତ ହୋଇ କୋଳି କୁହେ, ଶଳା ବୁଢାଟା ବିକିବନି । ଭାରି ଥୁଣ୍ଟିଆ ! ଏ ଶଳା କେବେ ମରିବ କେଜାଣି । ଦୁଇବର୍ଷ ହେଲା ଖଟରେ ଗୁହମୁତ । କିନ୍ତୁ ମାଂସ ନଜର ଠିକ୍ ଅଛି ।

ଗୁରୁବାର ଓଷା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ପୂଜାଦିନ ଘର ପାଖରୁ ମାଣବସା ଲକ୍ଷ୍ମୀପୁରାଣ ପଢା ଶବ୍ଦ ଆସୁଥିବା ବେଳେ କୋଳିଘରୁ କଢେଇରେ ମାଂସନାଡା ଶବ୍ଦ । କୋଳି ପିନ୍ଧିଥିବା ଛୋଟ ଗାମୁଛାଟି ଫାଳେ ଥାଏ ଦେହରେ ଓ ଅନ୍ୟଫାଳଟି ଚୁଲ୍ଲିପାଖ ଭୂଇଁରେ । ବସିଥିବା ପିଢାଟିବି କେତେବେଳୁ ଅନ୍ୟପଟକୁ ଚହଲି ଚାଲିଥାଏ । ସତେ ଯେପରି ମଲ୍ଲିକା ଶେରାୱତ୍ କୋଳି ରୂପରେ ସେଠି ବସିଛନ୍ତି । କୋଳିର କେବଳ ନଜର ଥାଏ ମାଂସ କଢେଇ ଉପରେ । ହଠାତ୍ ଦାଣ୍ଡଦୁଆର ଆଡୁ ଚପଲ ଶବ୍ଦ ହେଲା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଧଳା ଛାଇ ଘରକୁ ପଶି ଆସିଲା । ସେହି ଧଳା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ବ୍ୟକ୍ତିଟି ଥିଲା କୋଳିବାବୁଙ୍କ ଶଙ୍କୁ ଗଣ୍ଡି ବଁହିଦୀର । କୋଳିର ରାଗ କହିଲେ ନସରେ । ରାଗିଯାଇ କୋଳି କୁହେ ଏଇ ସମୟରେ ଶଳାର ଆସିବାର ଥିଲା । ୩୬୦ ଟଙ୍କା ଦେଇ ମାଂସ ଆଣିବି ଶଳାକୁ ବାଣ୍ଟିବା ପାଇଁ । ଦେହର ରକ୍ତ ନେଇ ଯା କିନ୍ତୁ ମାଂସ ଦେଇ ପାରିବିନି । ଯାହାହେଉ ଅଳ୍ପଦେବ । ବନ୍ଧୁ ଘରକୁ ଆସିଛନ୍ତି କାହିଁକି ଏମିତି ଗରଗର ହେଉଛ ? କୁହନ୍ତି ଭାରିଜା ବେଙ୍ଗବତୀ । କିନ୍ତୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଉପରେ ସବୁ ରାଗ ଅଜାଡି ଦିଅନ୍ତି କୋଳି ସତେ ଯେପରି ସାପ ଗରଳ ଢାଳିବା ପରି ।

ସେଦିନ ଥାଏ ରାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା । କେନ୍ଦୁଜଡା ହାଟରୁ ମାଂସ ନେଇ ଫେରିଥାଏ କୋଳିବାବୁ । କିଛି ସମୟପରେ କୋଳିର ଭାଣିଜୀ ପହଞ୍ଚିଲେ । କୋଳି ବାପା ବଡପାଟିରେ କହୁଥାଏ - ବୋହୂ ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସିଛି । ଭାତ ବେଶୀ କରିବ । ଘରେ ରୋଷେଇ ଶେଷ ହେଲା ବେଳକୁ ଦେଖାଗଲା ଭାଣିଜୀ ନାହିଁ ଚାଲିଯାଇଛି । କାରଣ କ'ଣ ଜଣାଗଲା ଭାଣିଜୀ ଅପମାନ ହୋଇ ଚାଲିଯାଇଛି । ବେଙ୍ଗବତୀ ବୁଢାକୁ ତାଗିଦ୍ କରି କହିଲେ - ତୁମେ କ'ଣ କହିଲ ? ଭାଣିଜୀ ଗଲା କାହିଁକି ?

ଆରେ ମା ମୁଁ କାହିଁକି ତାକୁ କିଛି କହିବି । ମୁଁ ମାଂସକୁ କହିଲି ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ କାରଣ ମାଂସ ହେଲେ ହାଣ୍ଡି ସଫା ହୋଇଯାଏ । ବୁଢା କଥା ଶୁଣି କୋଳି କହୁଥାଏ ଯାଉ ଗଲାତ କ'ଣ ହେଲା । ମାନ କରି ଏଠି ଟାଣି ପାରିବୁନି ।

ସେଦିନ ଏକ ଘଟଣା ଘଟିଲା ଥୁଣ୍ଟୁଣୀ ହୋଟେଲରେ । ହୋଟେଲ ମାଲିକ ବାଉରୀ ବନ୍ଧୁ କୋଳିକୁ ପିଟି ପିଟି ରକ୍ତାକ୍ତ କରିଦେଲା । ଘଟଣା କଣ କି କୋଳି ହୋଟେଲ ବୟକୁ ହାତ କରି ମଝିରେ ମଝିରେ ଭାତ ମିଲ ଖାଏ । ଭାତ ଭିତରେ ମାଂସ ଖାଇ ସାଦା ମିଲର ପଇସା ଦେଇ ଚାଲିଆସେ । ସେଦିନ ଥାଳି କୋଡରେ କଣ୍ଟାଦେଖି ପାରି M.V.I. ଗାଡି ଚେକ୍ କଲାପରି ବାଉରୀ ଥାଳିଟିକୁ ଛଡାଇନେଇ କଚାଡିଦେଲା । ତାପରେ ଭୀଷଣ ଗଣ୍ଡଗୋଳ । ଅନେକ ଦିନର ଗୁମର

ପଦାକୁ ଚାଲିଆସିଲା । କୌଣସି ମତେ ବୁଝାଶୁଝା କରି ବାଉରୀକୁ ଆୟତ୍ତ କରାଗଲା ।

ହୋଟେଲ ଗଣ୍ଡଗୋଳର ଦୁଇଦିନ ହୋଇଛି କି ନାହିଁ ପୁଣି ଏକ ସମସ୍ୟା ହେଲା କୋଳିକୁ ନେଇ । ଭାଗବତ ଟୁଙ୍ଗୀ ପାଖରେ ଖାସିକଟା ହେଉଥିଲା । ଲୋକ ଘେରି ରହିଥିଲେ ଯେମିତି କେଉଁ ଏକ ରୋଡ ଏକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ହୋଇଛି । ହଠାତ୍ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ହେଲା - ଛେଳିର ମୁଣ୍ଡିଆ ନାହିଁ ଓ ଗୋଟେ ଗୋଡ ନାହିଁ । ଭିଜିଲାନସ୍ ରେଡ୍ କଲାପରି କୋଳିଘରକୁ ଘେରିଯାଇ ଛେଳିର ମୁଣ୍ଡିଆଟି ବାହାର କରିଆଣିଲେ । ଛେଳି ଗୋଡଟା ମିଳିଲାନି କାରଣ କୋଳି ସେଇଟା ପୋଡି ଖାଇ ଦେଇଥିଲା । ଘଟଣାଟି କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଥମିଗଲା ଥାନା ପୋଲିସ ହେଲା ନାହିଁ ।

ବଣୁ ଖୁଣ୍ଟିଆଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ହେଉଛନ୍ତି ବନ ପରିଡା । ଦୁଇଜଣ ହେଉଛନ୍ତି ଫୋରେଷ୍ଟ ଡିପାର୍ଟମେଣ୍ଟର । ସେଦିନ ଏମାନଙ୍କର ଭଲ ଆୟ ହୋଇଥାଏ । ଗାଁ ପାଖ ବସ୍ ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ବରଗଛ ପାଖ ସଂଘ ଘରେ ଭୋଜି ଆୟୋଜନ ଚାଲିଥାଏ । ବଣୁ ସହିତ କୋଳିର ଭଲ ସଂପର୍କ । କେବେ ଦେଖାହେଲେ ଭଲମନ୍ଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା ସହିତ ପାନ ସିଗାରେଟ୍ ପର୍ବଚାଲେ । କିନ୍ତୁ ଭୋଜିରେ ପ୍ରଥମଥର ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ କୋଳି । କାରଣ ତିନି କେଜିଆ କୁକୁଡାଟିକୁ ଦୁଇଜଣ ଖାଇବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ତେଣୁ ବଣୁ କୋଳିକୁ ଡାକିଥିଲା । କୋଳି ଭୋଜିରେ ପାଣି ଆଣିବା, ଚୁହ୍ଲିଜଳାଇବା, କୁକୁଡା କାଟିବା ଇତ୍ୟାଦି କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତଥାଏ । କଷା ମାଂସ ରେଡି କରି ମାଲ ଟାଣିଦେଇ ଗୋଲ୍ଡ ଫ୍ଲାକ୍ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିଲେ । କୋଳିକୁ ଗୋଟିଏ ପେଗ୍ ଯାଚିଲେ । କୋଳି କିନ୍ତୁ ଜୀବନରେ କେବେ ମଦପିଏନି । ତେଣୁ ସେ ରୋକ୍‌ଠକ୍ ମନା କରିଦଲା । ସକାଳ ପାହିଗଲା ହେଲେ ଏମାନଙ୍କ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଲାନି । ଦୁଇଜଣ ମିଶି ପ୍ରାୟ ତିନିଶହ ଗ୍ରାମ ମାଂସ ଖାଇଥିବେ । ବାକି ଦୁଇକେଜି ସାତଶହ ଗ୍ରାମ ମାଂସ କୋଳି ସେହି ସୁଯୋଗରେ ଠୁକିଦେଲା । ପେଟ ଭର୍ତ୍ତି ମାଂସ ଖାଇ କୋଳି ଗୁଣୁଗୁଣୁ ଗୀତ ଗାଇ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା । ଏ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ନିଦ ଯେତେବେଳେ ଭାଙ୍ଗିଲା ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ କଳା କୁକୁର ହାଡଗୁଡିକୁ ଚାଟୁଛି । ବଣୁ ରାଗରେ ରକ୍ତ ଚାଉଳ ଚୋବାଇ କୁକୁରଟିକୁ ପିଟି ପିଟି ମାରିଦେଲା । ସକାଳ ହେଲାବେଳକୁ ବଣୁ ଓ ବନପରିଡା ୩୩ଟି କୁକୁର ମାରିଦେଇଥିଲେ ।

ସେଦିନ ଟେରା ହାବିଲଦାର ଘର ସଦଖୁଆଣି ଥାଏ । ସାନ ବୋହୂକୁ ସଦ ଖୁଆଇବା ପାଇଁ ବାପଘର ବିରାଟ ଭୋଜି କରିଥିଲେ । ସେ ଭୋଜିରେ କୋଳି ସହିତ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥିଲି । ଭୋଜିରେ ଭଲ ଖାଇବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା । ଫ୍ରାଏଡ୍‌ରାଇସ୍, ମାଂସ, ଖଟା ଶାଗ ପନିର ଇତ୍ୟାଦି । କୋଳି ପ୍ରଥମ ବ୍ୟାଚରେ ବସିଲା ମୁଁ ବାହାରେ ଗେଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପଡିଥିବା ଚେୟାରଟିରେ ବସିଥିଲି । କିଛି ସମୟ ପରେ ହଠାତ୍ ପାଟିତୁଣ୍ଡ ସହିତ ଚେୟାର ଟେବୁଲ କଚଡା ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା । ମୁଁ ଡାଇନିଂ ରୁମ୍ ଆଡକୁ ଚାଲିଗଲି । ଦେଖିଲି ଖାଇବା ଟେବୁଲ ତଳକୁ ଗଡିଯାଇଛି, ବାଲ୍‌ଟି ତଳେ ପଡିଛି । ମାଂସ ସବୁ ଚାରିଆଡକୁ ବିଛାଇ ହୋଇପଡିଛି । କାହାର ପ୍ୟାଣ୍ଟରେ ଡାଲିତ କାହାର ସାର୍ଟରେ ମାଂସ ଝୋଳ ଏବଂ କାହାର ମୁଣ୍ଡରେ ଘାଣ୍ଟ ଲାଗିଛି । ଘଟଣା କଣ ଜଣାଗଲା ଯେ କୋଳିପାଖରେ ବସିଥିଲା ନଟେଇ ସାହୁ । ମାଂସ ବାଡିବା ଲୋକଟି ନଟେଇ ଦୋନାରେ ଭର୍ତ୍ତି କରି ମାଂସ ଦେଉଥିଲା କିନ୍ତୁ କୋଳି ଦୋନା ଖାଲିପଡିଥିଲା । କୋଳି ଝୋଳ ଲାଗିଥିବା ବୁଢା ଆଙ୍ଗୁଳିଟି ଖୁରୁମା ପରି ଚାଟୁଥାଏ ଓ ବିକଳରେ ମାଂସ ମାଗୁଥାଏ, ଅମ୍ବିକା ମନ୍ଦିର କୋଡର ପଣ୍ଡିମାଭିକ୍ଷାରୀଙ୍କ ପରି । କିନ୍ତୁ ପୁଣି ଥରେ ଲୋକଟି ନଟେଇ ଦୋନାରେ ମାଂସ ଦେଇ ଚାଲିଯାଉଥିବା ସମୟରେ କୋଳି ରାଗିଯାଇ ଟେବୁଲଟିକୁ ଠେଲି ତଳେ ପକାଇଦେଲା । ଏହାପରେ ଠେଲାପେଲା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କ ଟେବୁଲ ତଳେ ପଡିଯାଇଥିଲା ।

ସେଦିନର କଥା ଠିକ୍ ମନେ ଅଛି । କୌଣସି ହିନସ୍ତାଙ୍କ ପୁଅ ବାହାଘର ଥାଏ । ମୁଁ ବରଯାତ୍ରୀ ଯାଇଥାଏ । କୋଳି ଏବଂ ତା ପୁଅ ବଳି ମଧ୍ୟ ଯାଇଥିଲା ବରଯାତ୍ରୀ ଦଳରେ । କନିଆ ଘର ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲରେ ଟିଫିନ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା । ହଠାତ୍ ଟିଫିନ୍ ଖାଉ ଖାଉ ଦେଖିଲି କୋଳି ଚାପୁଡା ଉପରେ ଚାପୁଡା ମାରି ଚାଲିଛି ପୁଅ ବଳିକୁ । ବଳି ଖୁବ୍ ଜୋରରେ କାନ୍ଦୁଥାଏ । ଘଟଣା କ'ଣ ମୁଁ ପଚାରିବୁ ଗଲି । କୋଳି ପାଟି କରି କହୁଥାଏ - ଶଳା ଦୁଇଟା ଟିଫିନ୍ ଖାଇ ଦେଇଛି ? ୨ ଟଙ୍କିଆ ପିଇଁଜା ଖାଇ ପେଟ ପୁରାଇଦେବୁ ଯଦି ମାଂସ ଖାଇବୁ କେଉଁ ପେଟରେ ? ମାଂସ ଦାମ କେତେବେ ? କିଲୋ ୩୬୦ ଆଉ ମସଲା ମିଶି ଦାମ୍ ହେଉଛି ୪୦୦ ଟଙ୍କା । ବୋକା ଶଳା । ଶଳା ମାଂସ ଖା । କଳିଯୁଗରେ ପେଟ ଭର୍ତ୍ତି ମାଂସ ଖାଇବା ହେଉଛି ନବେଲ ପ୍ରାଇଜ୍ ପାଇବା ଠାରୁ ବି ବଡ ଗୌରବର କଥା । କୋଳିର ପାଟିରେ ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଗଲା । ନିଜକୁ ବଡ ଅପମାନ ଲାଗିଲା । ସେପଟେ କୋଳିର ମାଂସ ଖିଆ ଉପଦେଶ ଗୁଡିକ ଦେବକୀନନ୍ଦନମିଶ୍ର ଭାଗବତ ପ୍ରବଚନ ପରି ଶୁଣୁଥାଆନ୍ତି ବରଯାତ୍ରୀ ଦଳର ବାଣୁଆ ସୈନ୍ୟ ମାନେ ।

ବରଯାତ୍ରୀ ଯିବାର ଠିକ୍ ଦୁଇମାସ ପରର ଘଟଣା । ସେଦିନ ଥିଲା ବିଶିଷ୍ଟ ଶିଳ୍ପପତି ଅଣ୍ଡିଆ ମହାନ୍ତିଙ୍କ ପୁଅ କୁରଚଣ୍ଡିଆଙ୍କ ରିସେପସନ୍ । ବାରିଆଡେ ଚହଳ । ମାଇକ୍ ଶବ୍ଦରେ ସହରସାରା କମ୍ପୁଛି । ଦିନ ଠିକ୍ ୧୦ଟା ହେବ ମୁଁ ବଜାରରୁ ଫେରୁଥାଏ । ବାଟରେ କୋଳିଘର ହୋଇ ଫେରୁଥାଏ । କୋଳି ଦ୍ୱାର ମୁହଁରେ ବସି ଦାଢି ସଫା କରି ନିଶ ସାଇଜ୍ କରୁଥାଏ । ମୋତେ ଦେଖି ପାଟି କରି ଉଠିଲା କୋଳି -

ଦାସ ବାବୁ ବାହାଘର ଯିବେନି ?
କାହାର ଅଣ୍ଡିଆ ମହାନ୍ତି ଘର ଭୋଜିତ ?

ହଁ ହଁ ଦାସ ବାବୁ, ନାମ ଯେମିତି ଅଣ୍ଡିଆ କାମ ମଧ୍ୟ ସେମିତି ଅଣ୍ଡିଆ । ଭୋଜିରେ ଦୁଇ କୁଇଣ୍ଟାଲ ମାଂସ ହେଉଛି । ଲୋକବି ବେଶି ନାହିଁ ପ୍ରାୟ ତିନିଶହ ହେବେ ।

କୋଳି ଅଣ୍ଡିଆ ମହାନ୍ତିଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ଚାଲିଥାଏ । ମୁଁ ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାର୍ଟ କରି ଘରକୁ ଚାଲିଆସିଲି । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଭୋଜିକୁ ବାହାରିଲି । ସେଠି କୋଳି ସହିତ ଦେଖାହେଲା । କୋଳି ପୁଅ ବଳିର ନୂଆ ଡ୍ରେସଟି ପିନ୍ଧିଥାଏ । ଚେଙ୍ଗିଜ୍ ଖାଁ ଦେଇଥିବା ଅତରଟିକୁ ନୂଆ ସାର୍ଟରେ ମାରିଥାଏ । ପଡିଶାଘର ସମ୍ପର୍କୀୟ ପୁତୁରାର ନୂଆ ଚପଲ ହଳକ ମାଡିଥାଏ । ମନଭାରି ଫୁର୍ତ୍ତିଥାଏ । କୋଳି ସହିତ ଏକା ପାଖରେ ବସିଲୁ । ନିଶରେ ହାତ ଦେଇ କୋଳି ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଗୀତ ବୋଲୁଥାଏ - ପ୍ୟାର କ୍ୟା ତ ଡରନା କ୍ୟା । ଚାରିଆଡକୁ ଚାହିଁ ଲାଜୁଆ ହସଟିଏ ହସୁଥାଏ । ଠିକ୍ ଏହି ସମୟ ପରେ ମୋ ଆଡକୁ ଅନାଇ କୋଳି କହୁଥାଏ - ଦାସ୍ ବାବୁ ଏହାକୁ ଚିହ୍ନିପାରିଲେ ? ଏ ହେଉଛି ପଶ୍ଚିମ ବେହେରା ପ୍ରାୟ ସବୁଠି ମାଂସ ବାଢେ । ଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କ ପେଟ ଫାଟିଯାଏ ମାଂସ ଖାଇ ଖାଇ ଆଉ ଅଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କୁ କଳାକନା ବୁଲାଇ ଦିଏ । ତେଣୁ ମୁଁ ପାନଦେଇ ସେଟିଂ କରିନେଲି । ଆପଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନାଇ ଦେଇଛି । କାରଣ ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ପଲିଟିକ୍ସ୍ ନକଲେ ଭୋଜିରେ ମଧ୍ୟ ବେପାର ମାନ୍ଦା ପଡିଯିବ ।

କୋଳିର କଥା ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ସେ ପଟୁ ଖଲିପକା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ପାଣିଛିଞ୍ଚାହେଲା । ଲୁଣ ଦିଆଗଲା । ତାପରେ ଭାତ ଆସିଲା । କଳି ଭାତରେ ଲୁଣ ଗୁଳି ଅନାଇ ରହିଥାଏ ଠିକ୍ ଶାଗୁଣା ପରି କେତେବେଳେ ଶବ ଆସିବ । ଗୋଟିଏ ବାଲ୍ଟି ଆସିଲା ଦେଖାଗଲା ଡାଲି ବାଲ୍ଟି । ତାପରେ ସାଣ୍ଡ, ଶାଗ, ଖଟା, କୋଳି ପୁଣିଥରେ ଭାତରେ ଡାଲି ଗୁଳି

ଅନାଇ ରହିଥାଏ ଗେଟ ଆଡକୁ । ଗେଟ୍ ପାଖରେ ହଠାତ୍ ଦେଖାଗଲା ପଣ୍ଡିମ ବେହେରା ବାଲ୍‌ଟି ଧରି ଛିଡା ହୋଇଛନ୍ତି । ଦୂରରୁ ପଣ୍ଡିମ ବେହେରାଙ୍କୁ ଦେଖି କୋଳି ଖୁଲି ଖୁଲି ହସି ଉଠିଲା । ପାଟି କରିଉଠିଲା ପଣ୍ଡିମ ବାବୁ ଶୀଘ୍ର ଏଆଡେ ଆସନ୍ତୁ । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ବୁଢା କହିଲା - ଆଜ୍ଞା ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତୁ ଆଉ ବସିଲେ କାହିଁକି ? କୋଳି ପାଟି କରି ଉଠିଲା - ଆରମ୍ଭ କରିବି ଯେ ମାଂସ କାହିଁ ? କିଏ ଜଣେ କହିଲା ମାଂସ ହୋଇନି ସାଦା ଖାଇଯାଅ । କୋଳି ଦ୍ରୁତଗତିରେ ୧୦୮ ଆମ୍ବୁଲାନସ୍ ପରି ପଣ୍ଡିମବାବୁ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲା । ଦେଖିଲା ପଣ୍ଡିମ ବାବୁ ପୋଟଳ ବାଲ୍ଟି ଧରିଛନ୍ତି । କୋଳି କଂସ ପରି ଗର୍ଜିଉଠି କହିଲା - ଶଳା ମାଂସ ନାହିଁ । ହାରାମୀ ଖାଲି ବେପାର କରିବୁ ? ରହଶଳା ମୋର ପଇସା ଯଦି ନ ଫେରାଇ ଆଣିଛି । ଖାଲି ପଇସା ଛୁଲିବୁ ନା ? ବାଲ୍‌ଟି ଧରିଥିବା ଲୋକ ଜଣେ କହିପକାଇଲା - ନା ତୁମେ ଏକା ଛୁଲିଜାଣ ? ତୁମେ ଛୁଲୁଥିବ ଆଉ ଆମେ ଛୁଲାଇ ଦେଉଥିବୁ ? ଖିଆ ଶେଷ ହେଲା । ମୁଁ ମୁହଁ ଧୋଇ ସାରି ସ୍କୁଟର ଆଡକୁ ଯାଉଥାଏ । ସେ ପଟେ ଦେଖିଲି କୋଳି କନିଆ ବସିଥିବା ରୁମ୍ ଆଡକୁ ଯାଉଥାଏ । ମୁଁ ସ୍କୁଟର ଷ୍ଟାର୍ଟ କଲି । କେବଳ କନିଆ ବସିଥିବା ରୁମ୍ ଆଡୁ ଶୁଣାଯାଉଥାଏ - ନା ନା ପ୍ରେଜେନ୍‌ଟେସନ ଫେରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଆଧୁନିକ ନାରୀର୍ ପୋଷାକ ଓ ଶାଳିନତା

ଅଧ୍ୟାପିକା ଜୟଶ୍ରୀ ଦାଶ
(ଓଡିଆ ଭାଷା ଓ ସାହିତ୍ୟବିଭାଗ)

ବହୁ ପ୍ରାଚୀନକାଳରୁ ମାନବ ସମାଜରେ ବସ୍ତ୍ରର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନିଜେ ମଣିଷ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିକରିଛି । ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଆଁର ବ୍ୟବହାର ଜାଣି ନଥିଲା, କଞ୍ଚାମାଂସ ଖାଉଥିଲା, ପତର କୁଡିଆ ଓ ଗୁମ୍ଫା ଆଦିରେ ବାସ କରୁଥିଲା ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଗଛର ବଲ୍‌କଳ ପରିଧାନ କରି ନିଜର ଲଜ୍ଜ୍ୟାକୁ ଢାଙ୍କୁଥିଲା । କ୍ରମଶଃ ମାନବ ସମାଜର ପ୍ରଗତି ଓ ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ସେ ଅନେକ ବାଟ ଆଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛି । ସେ କେବଳ ସମାଜଟି ଗଢି କାମ ସାରିଦେଇନି, ତତ୍ ସହିତ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷା, ସଂସ୍କୃତିର ବାଟ ଦେଇ ଏକ ସଭ୍ୟତାମୁଖୀ ଦେଶଟିର ନାଗରିକ ଭାବେ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିପାରିଛି ।

ଆଜିର ଦୁନିଆଁ ଏକ ଯାନ୍ତ୍ରିକ ତଥା କଂକ୍ରିଟ୍ ଜୀବନରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛି ଯେଉଁଠି କୋଣ ଅନୁକୋଣରେ ବାସ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷ ଆଧୁନିକ ଏବଂ ଚିନ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଉନ୍ନତ । ତେବେ ଦେଶ ଯେତେ ପ୍ରଗତିର ଶିଖର ଛୁଇଁଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଆସୁଛି ଆଧୁନିକ ନାରୀର ପୋଷାକ ପତ୍ର ତଥା ତା'ର ଶାଳିନତା ଉପରେ ।

ଆଧୁନିକ ମଣିଷ ସ୍ୱାଧୀନତା ଚାହାନ୍ତି । ଘର କୋଣରେ ମୁଣ୍ଡରେ ଓଢଣା ଟାଣି ବସି ରହିବାକୁ ଆଉ ନାରୀମାନେ ପସନ୍ଦ କରୁନାହାନ୍ତି । ପ୍ରକୃତରେ କୁସଂସ୍କାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ନହୋଇ ଆଧୁନିକ ନାରୀଟିଏ ହୋଇଯାଇଛି ବାସ୍ତବବାଦୀ । ନାରୀଶିକ୍ଷିତ ହେବାଦ୍ୱାରା ସଂସ୍କାର ଆସିଛି ଏବଂ ଜୀବନର ଯାତ୍ରା ପଥରେ ସେ ପୁରୁଷ ସହିତ ସମତାଳରେ ପାଦପକାଇ

ସାମାଜିକ ଶୃଙ୍ଖଳାବୋଧ । ଏବେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଛି । କିନ୍ତୁ ଆଧୁନିକତାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ସଭ୍ୟତା ନାଁରେ ସେ ଭୁଲିଯିବ ଯୌବନରେ ପାଦ ଦେଉଥିବା ଦାୟାଦ ମାନଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ଓ ଉତ୍ସାହ କ୍ରମଶଃ ଅର୍ଥନୀତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିଛି । ବିଭିନ୍ନ ରିଆଲିଟି ସୋ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳାର ପ୍ରଦର୍ଶନ ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ଆଧୁନିକ ପୋଷାକ ହୁଏତ ଯୁବପିଢୀର ଉପସ୍ଥାନ ବଢାଇ ଖର୍ଚ୍ଚର ଲାଭାଂଶ ମିଳୁଥାଇପାରେ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ନାରୀବାଦର ଆଉ କଳ୍ପନା କରିବା ବୃଥା ହୋଇଯାଇଛି । ପୋଷାକର ବହୁଳ ପ୍ରଚାର ଓ ପ୍ରସାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ସିନେମା, ଯାତ୍ରା, ନାଟକ, ଧାରାବାହିକ ସବୁଥିରେ ଆଧୁନିକ ପୋଷାକର ଉପଯୋଗ ପାଇଁ ମଧ ଚଢାଦାମରେ ଟିକଟ ବିକ୍ରି ଏବଂ ସଦ୍ୟ ଖୋଲାମଞ୍ଚରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ପୋଷାକର

ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଧାନ କରାଯାଉଥିବା ପୋଷାକ କଥା ଆସିଲେ ଗୋଟିଏ ନୀତି କଥା ମନରେ ଆସେ "Every odd is a style" କିନ୍ତୁ ଯାହା ଆମ ଆଖିକୁ ଟିକିଏ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ଭିତରେ ବାନ୍ଧିଦେବାକୁ ବସିଛି, ଯାହାକୁ ଦେଖିଲେ ପୁଅ /ଝିଅ ପାଖରେ ବସି କୌଣସି ମନୋରଞ୍ଜନଧର୍ମୀ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଉପଭୋଗ କରି ହେଉ ନାହିଁ, ସେମିତି ପୋଷାକର ବ୍ୟବହାରକୁ ନିଷିଦ୍ଧ କରିଦେବା ଉଚିତ୍ । ନାରୀମାନେ ହିଁ ସମାଜର ପରିବର୍ତ୍ତନର ଆଗୁଆ ପ୍ରତିନିଧି । ସେମାନେ ଯେମିତି ସଜାଡିବେ ସମାଜ ସେମିତି ସଜାଡି ହୋଇଯିବ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ପ୍ରଗତିର ଦିଗଦର୍ଶକ ହୋଇପାରିବ ଗୋଟିଏ ସୁସ୍ଥ, ପରିଷ୍କାର ସମାଜ । ଏଥିପାଇଁ ଲୋଡା ନାରୀମାନଙ୍କର ଶାଳିନତା, କିନ୍ତୁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ପୋଷାକ ମଧ ସମାଜ ପ୍ରଗତିର ଏକ ମୁଖ୍ୟଦିଗ । କଥାରେ ଅଛି "ଭେକ ଥିଲେ ଭିକ ମିଳେ ।"

ଏଠାରେ ଭିକର ଅର୍ଥ ଦୟାର ପାତ୍ରକୁ କୁହାଯାଇ ନାହିଁ । ନିଜର ମାନ ଓ ଗୁଣବତ୍ତା ପୋଷାକର ପରିଧାନରୁ ହିଁ ଆକଳନ କରାଯାଏ । ଏମିତି ବେଳେବେଳେ ହୁଏ ଯେଉଁଠି ନାରୀ ସମାଜର ପଣ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ହେବାକୁ ମଧ ପଛାଇଯାଏନି । ଆଧୁନିକତାର ଦୁହାଇଦେଇ ନିଜର ମାନସମ୍ମାନକୁ ପଛରେ ଛାଡି ସେ ମରୀଚିକା ପଛରେ ଧାଇଁବୁଲେ କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରେନି କେଉଁଠି ରହିଯାଇଛି ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା । ଯୋଉଥିପାଇଁ ଆଜିବି ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଦୁର୍ବଳା, ଅବଳା କିନ୍ତୁ ସେ କ'ଣ ସତରେ ନିଜପାଇଁ ନିଜେ ଦାୟୀ ନୁହେଁ ? ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଆଧୁନିକ ପୋଷାକର ଖୋଳପା ଭିତରେ ଡେଇଁ ପଡେ ତାକୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ ଆସିବା ଦରକାର ସେ ପାଇଛି କ'ଣ ? ସ୍ୱାଧୀନତା ନା ସ୍ୱାଧୀନତାର ପାଚେରୀ ବୋଧହୁଏ ଦେବାକୁ ଚାହେଁନା । କେତେଜଣଙ୍କ ପରିଧାନ ପରିପାଟୀ ପାଇଁ ଆଜି ସମଗ୍ର ନାରୀ ଜାତିର କଳଙ୍କ । ସାରା ଶରୀରକୁ ଢାଙ୍କି ରଖିଛି ମାତ୍ର ଅଧମିଟିର ସ୍ୱଚ୍ଛ ପୋଷାକ । ସେଥିରେ ପୁଣି ଉତ୍ତେଜକ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରଦର୍ଶନର ନୃତ୍ୟ ଯାହାକୁ ଏକାଠି ବସି ଘରର ସବୁ ସଦସ୍ୟ ଦେଖିପାରିଲା ଭଳି ନୁହେଁ । ଯଦି କୋଟିକୋଟି ଟଙ୍କାର ବିନିମୟରେ ନିର୍ମିତ ହେଉଥିବା ସିନେମାକୁ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ ତେବେ ଆମେ କାହିଁକି ଦୋଷ ଦେବୁ ଯେ ସିନେମାହଲ ସବୁ ଆଗଭଳି ଚାଲୁନାହିଁ କିମ୍ବା ଯାତ୍ରାର ପ୍ରଥମଧାଡିରେ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କର ଭିଡ ଜମୁନାହିଁ । ଯଦିବା ଯାତ୍ରା ଦେଖିବା ପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ଦେଉଥିବା ନଜିର ରହିଛି ତଥାପି ସେ ସବୁର ମୂଳରେ ରହିଛି ନିଜ ସଂଯମପଣର କ୍ଷୁଣ୍ଣତା ।

ନାରୀମାନେ ହିଁ ଦେଶ ଶୃଙ୍ଖଳାର ପ୍ରହରୀ । ସେମାନଙ୍କ ହାତରେ କେଉଁ ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ସମାଜକୁ ସଜେଇବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ନାରୀଟିଏ ହିଁ ପ୍ରଥମରୁ ଦାୟୀ । ଉଗ୍ର ଆଧୁନିକତାର ଅଭିଚାର ଗ୍ରସ୍ତ ପୋଷାକ ପାଇଁ ମାଆଟିଏ ବଢିଥିଲା କେମିତି ଅଥଚ ସେ ତା'ଝିଅକୁ ବଢାଉଛି କିପରି ? ପ୍ରଥମରୁ ଯଦି ସେ ତା'ନିକଟରେ ରହୁଥିବା ଝିଅର ପୋଷାକ ପ୍ରତି ସଚେତନ ହୋଇଥାନ୍ତା, ଉତ୍ତେଜକ ପୋଷାକ ଠାରୁ ତା'ଝିଅକୁ ଦୂରେଇ ରଖିଥାନ୍ତା ଏବଂ ଝିଅକୁ

ଖରାପ ଲାଗୁ ପଛକେ ନିଜେ ଏହାର ପ୍ରତିକାର ନିମନ୍ତେ ମୁହଁଖୋଲି ବୁଝାଇଦିଅନ୍ତା ତେବେ ହୁଏତ ସମାଜର ଶାଳିନତା ଦିଗଟି ନିଶ୍ଚୟ ଫେରି ଆସନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଝିଅ ପରିଧାନ କରୁଥିବା ଅଧାଦିଶା ଅଙ୍ଗ ପୋଷାକକୁ ଦେଖି ନ ଦେଖିଲା ପରି ରହିବା ହେତୁ ଆଜି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଘରେ ଘରେ ମୁଣ୍ଡଟେକିଲାଣି ଲଜ୍ଜାହୀନା ନାରୀ ପୋଷାକର ଅବାଧତା । ଏଥିପାଇଁ ସମ୍ବିଧାନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ କିଛିଟା ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାଦରକାର । ନିଷିଦ୍ଧନିୟମ ଜାରି କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦିଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତା ଗୋଟିଏ ପାଚେରୀ ଯାହାକୁ ଡେଇଁ ଉଗ୍ରରୂପନିଅନ୍ତା ନାହିଁ ବସୁଧା ।

ଏହି ପୋଷାକ ପାଇଁ ହିଁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଖବର କାଗଜ ମାନଙ୍କରେ ନାରୀ ଦୁଷ୍କର୍ମର ଚିତ୍ର । ବେପରୁଆ ସ୍ୱଭାବ ତ ଅସ୍ୱାଭାବିକ ବେଶ ହିଁ ପୁରୁଷର ମନୋବଳକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଛି ଯାହା ଫଳରେ ପୁରୁଷ ନ୍ୟାୟ ଦେବ କ'ଣ ନିଜେ ଅପରାଧୀ, ଲୁଣ୍ଠନକାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ନିର୍ଜନତାର ସୁଯୋଗ ଦେଇ ନିଜର ପୀପାସା ମେଣ୍ଟାଇ ପୁଣିଥରେ ବିବ୍ରାସ୍ତାରେ ଛାଡିଦେଇ ଯାଉଛି ନାରୀଟିକୁ । କିଏ କରୁଛି ଦୋଷ, କିଏ ପାଇଲା ଦଣ୍ଡ ? ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଟିଳ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଥମେ ନିଜର ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ବଦଳାଇ ଏକ ସୁସ୍ଥ ସମାଜ ଗଠନ କରିବା ସହିତ ଲଜ୍ଜ୍ୟାକୁ ଢାଙ୍କିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ପୋଷାକର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଥିଲେ ଏକ ସୁସ୍ଥ ସମାଜର ପରିକଳ୍ପନା ସାକାର କରିହୁଅନ୍ତା ।

ଥିଲେ ଥାଉ ପଛେ ଗୁଣହଜାର
ଚରିତ୍ର ନଥିଲେ ସବୁ ଅସାର ।

ଉପରୋକ୍ତ ଉକ୍ତିଟିକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲେ ଏହି ନିର୍ଯ୍ୟାସ ମିଳିଥାଏ ଯେ ଯେତେ ଯାହା ଥାଉ ପଛକେ ଯଦି ଚରିତ୍ର ଠିକ୍ ନଥାଏ ତେବେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଗୁଣ ବେକାର । ଏଠାରେ ଏତିକି କୁହାଯାଇପାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ୟା ଆଣିଦେଉଥିବା ବେଶ ପୋଷାକ ଚରିତ୍ରର ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗ । ତେଣୁ ସମ୍ଭ୍ରମ ଆଚରଣ, ଶାଳିନ ବ୍ୟବହାର ତଥା ରୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ପୋଷାକ ହିଁ ନାରୀକୁ ପୂଜନୀୟ କରି ଗଢି ତୋଳେ ।

ଆଜିର ପରିସ୍ଥିତି ଆଦୌ ଭଲ ନାହିଁ । ପରଦାପଛରେ ରହି ଯାଉଥିବା ନୀରିହା ନାରୀମାନେ ଆଉ ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କରୁନାହାନ୍ତି । ଏହାର ଏକମାତ୍ର କାରଣ କେତେଜଣ ମୁଷ୍ଟିମେୟ ସଂସ୍କାର ବିହୀନ ଉଗ୍ର ଆଧୁନିକା ନାରୀଙ୍କ ଉଚ୍ଛୃଙ୍ଖଳତା ଯାହାପାଇଁ ପରୋକ୍ଷରେ ଅତ୍ୟାଚାରିତ ହୋଇଆସୁଛନ୍ତି । ସ୍ୱାଧୀନତାର ଅପବ୍ୟବହାରକୁ ଯଦି କୌଣସି ନିୟମନୀତିରେ ବନ୍ଧା ଯାଇପାରନ୍ତା ତେବେ ବିଶୃଙ୍ଖଳତା ବଦଳରେ ନାରୀ ଜୀବନର ମାନେ କ'ଣ ବୁଝିପାରିଥାନ୍ତା । ଏବଂ ପଛରେ ରହିଯାଇଥିବା ନାରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଦୁର୍ବଳ ମନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସବାଶେଷରେ ଏତିକି କହିବି ପୁରାତନ ପ୍ରସ୍ତର ଯୁଗରେ ମଣିଷ ବସ୍ତ୍ରର ବ୍ୟବହାର ଜାଣି ନପାରି ଗଛର ବଲ୍କଲକୁ ଢାଙ୍କି ହେଉଥିବା ବେଳେ ଆଧୁନିକ ବେଶପୋଷାକ ଯେପରି ଭାବେ ଛୋଟ ଛୋଟ ହୋଇଯାଇଛି ଏମିତି ନ ହେଉ ନାରୀ ଆଉ ପୋଷାକର ଆବଶ୍ୟକତା ଭୁଲିଯାଇ ପୁରାତନ ଯୁଗକୁ ଫେରିବାର ଆଶାପୋଷଣ କରିବ 'ତା'ପୂର୍ବରୁ ସମାଜର ବୁଦ୍ଧିଜୀବିମାନେ ଦୃଢ ନୀତି ପୋଷଣ କରିବାକୁ ପଦକ୍ଷେପ ନିଅନ୍ତୁ ଯାହାଦ୍ୱାରା ଆମ ସମାଜର ନୀରିହା ମହିଳାମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା ହୋଇପାରିବ ତଥା ଶାଳିନତା ସମାଜର ଗୌରବ ବୋହି ଆଣିବ ।

ମୂର୍ଖ ଓ ମୂର୍ଖତାର ନାଶ

ଅଧ୍ୟାପକ ଅର୍ଣ୍ଣଦା ଶଙ୍କର ଆଚାର୍ଯ୍ୟ
ସଂସ୍କୃତ ବିଭାଗ

ଆମେ ସମସ୍ତେ ଜୀବନରେ ଥରେ ଅଧେ କାହାକୁ ନା କାହାକୁ 'ମୂର୍ଖ' ବୋଲି କହିଥାଉ । କାରଣ ଯାହା ଥାଉନା କାହିଁକି ! କ'ଣ କେବେ ଭାବିଛୁ କି ପ୍ରକୃତରେ ମୂର୍ଖର ଅର୍ଥ କ'ଣ ? ଏବଂ କାହାକୁ ମୂର୍ଖ ବୋଲି କୁହନ୍ତି ? ଯଦି ଜାଣିଥାନ୍ତୁ ବୋଧେ କାହାରିକୁ ଏପରି କହିନଥାନ୍ତୁ । ତେବେ ପ୍ରକୃତରେ 'ମୂର୍ଖ' କିଏ ?

ସ୍ୱାମୀ ଗୌରୀ ଶଙ୍କର ଭିକ୍ଷୁ 'ସର୍ବ ଲକ୍ଷଣ ସଂଗ୍ରହ' ରେ କହିଛନ୍ତି କି -

(୧) "ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟଃ ଚର୍ତୁବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଅଧିତ୍ୱେ ସତି ସଂସାର ଆସକ୍ତ" ଅର୍ଥ "ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯାହାର ଜ୍ଞାନ ନଥିବ ତଥା ଚର୍ତୁବେଦର ଜ୍ଞାନ ନଥାଇ ସଂସାର ପ୍ରତି ଆସକ୍ତ" ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ମୂର୍ଖ ଅଟେ ।

(୨) "ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନର ହିତଃ ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଖଃ" ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ବା ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ତଥା ନିଜେ କିଏ ଏବଂ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ୍ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଅଭାବ ରହିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଖ ଅଟେ ।

(୩) "ଲୋକବେଦ ବିରୁଦ୍ଧ ପକ୍ଷ ଅବଲମ୍ବୀ ମୂର୍ଖଃ" ଅର୍ଥ ବେଦକୁ ନମାନି ନିଜର ଇଚ୍ଛାରେ ଯାଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଖ ଅଟେ ତଥା ବାଗବତରେ ମଧ୍ୟ ଲେଖାଯାଇଛି -

"ବେଦ ଯା ନ କହଇ ମୁଖେ, ପ୍ରାଣୀତା' କରେ ଆତ୍ମା ସୁଖେ"

(୪) "ହିତ ଅହିତ ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟଜନ ମୂର୍ଖଃ" ଅର୍ଥ "ଆତ୍ମାନିମିତ୍ତ କ'ଣ ଅହିତ ଏପରି ଜ୍ଞାନ ନଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମୂର୍ଖ ଅଟନ୍ତି ।"

ଏଣୁ ଏଥିରୁ ଜଣାପଡେକି ଆମେ ସଂସାରରେ ରହୁଥିବା ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏକି ଆତ୍ମାର କଲ୍ୟାଣର କଥା ଚିନ୍ତା ନକରି ଶରୀରର କଲ୍ୟାଣ କଥାକୁ ଚିନ୍ତା କରୁ ମୂର୍ଖ ଅଟୁ । କାରଣ ଯିଏ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରି ପାରେ ନାହିଁ ସେ ଅନ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ କିପରି କରିପାରିବ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମୂଢ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ । କାରଣ ମୂଢ ଅର୍ଥ - "କର୍ତ୍ତୁତ୍ୱ ଅହଂକାର ଭାବ ଆରୁଢ ବ୍ୟକ୍ତି" ଅର୍ଥାତ୍ "ନିଜେ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶରୀର ସବୁ କରୁଛି ଏପରି ଭାବି ତଥା ନିଜକୁ କର୍ତ୍ତାଭାବି ଅହଂକାରର ପାହାଡରେ ବସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ଶେଷରେ ମୃତ୍ୟୁ "ଦୀର୍ଘନିଦ୍ରା" ତଥା ବୀଜାତୀୟ ଆତ୍ମମନଃ ସଂଯୋଗ ନାଶଃ" ଅର୍ଥ ଯିଏ ନିଜଠାରୁ ଅଲଗା ସେହି ଆତ୍ମାର ମନ ସହ ଥିବା ସଂଯୋଗ ର ନାଶ କରିଥାଉଁ । ମୃତ୍ୟୁ ବା 'ମହାନିଦ୍ରା' ଏହା ଶାନ୍ତି ପ୍ରଦାୟକ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଶାଶ୍ୱତ ନୁହେଁ କାରଣ - "ମୃତ୍ୟୁ ଯେପରି ସତ୍ୟ ସେହିପରି ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଅଟେ ।" ମୃତ୍ୟୁ ଏହା କେବଳ ଶରୀରର ହୁଏ, ଆତ୍ମାର ନୁହେଁ, ଇଏତ ବାରମ୍ବାର ନୂତନ ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ । ଯେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାଣୀ ନିଜର ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର କଷ୍ଟକୁ ନବୁଝିଛି, ପ୍ରାଣୀ ଜନ୍ମ ମାତ୍ରକେ ହିଁ କ୍ରନ୍ଦନ କରେ ଓ କହେ - 'କୋଽହମ, କୋଽହମ, କୋଽହମ' ଅର୍ଥାତ୍ 'କିଏ ମୁଁ' କିନ୍ତୁ ଏହି ପ୍ରାଣୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ନିଜର ମୂର୍ଖତା ଯୋଗୁଁ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଭୁଲିଯାଇଥାଏ ଓ ଏପରି ଭୁଲେ କି ମୃତ୍ୟୁ ସମୟ ବେଳକୁ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ ନକରି ପାରି ପୁନଃ ଜନ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ଏଣୁ ମୂର୍ଖତାର ନଷ୍ଟ କେବଳ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ହିଁ ଅଛି । ମୂର୍ଖତାର ମୁକ୍ତି ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ କାରଣ ଏହି ମୂର୍ଖତା କାହିଁ କେଉଁ ଅନାଦି ଯୁଗରୁ ଚାଲିଆସିଛି । ପରନ୍ତୁ ମୁକ୍ତି "ନିଖିଳ ବନ୍ଧନ ରହିତ୍ୟେନ ସ୍ଥିତି" ଅର୍ଥ "ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନରୁ ଅଲଗା ରହିବାର ସ୍ଥିତି" ପାଇବାର ସୂତ୍ର ହେଲା "ସ୍ୱୟଂ ହି ସତନ୍ତ୍ର" ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାର ଅନୁଭବ ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ । ଏପରି ଅନୁଭବ ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଅଭ୍ୟାସରୁ ହିଁ ହୁଏ । କାରଣ ଯଦି ଅଭ୍ୟାସ ନଥିବ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ କେବେହେଲେ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ତଥା ଆତ୍ମାର ସତ୍ତା ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ ଏବଂ କେବଳ ସତ୍ତାକୁ ଜାଣିଲେ ହିଁ ବା ସୂତ୍ରକୁ ମନେ ରଖିଲେ ହେବ ନାହିଁ । ଏହାର ଯଥାର୍ଥ ଅନୁଭବ ଓ ଜ୍ଞାନ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ ଅଟେ, ନହେଲେ ଗୁରୁଙ୍କର ମୂର୍ଖ ଶିଷ୍ୟଭଳି କେବଳ ଅନୁକରଣ କଲେ ସର୍ବଦା ମୂର୍ଖ ହୋଇ ରହିଯିବା ।

ଥରେ ଜଣେ ଗୁରୁ ଯିଏ କି ସ୍ୱୟଂ ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ଦର୍ଶୀ ଥିଲେ ସେ ମାର୍ଗରେ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟ ମାନଙ୍କ ସହ ଯାଉଥିଲେ ସେହି ସମୟରେ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧା ସେହି ବାଟ ଦେଇ ଯାଉଥାନ୍ତି । ବୃଦ୍ଧା ଜଣକ ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଟିଏ ବଡ ପାଛିଆ ମୁଣ୍ଡାଇଥାନ୍ତି । ଗୁରୁ ଦେଖିଲେ ସେଥିରେ ବହୁତ ମିଠା ଅଛି । ବୃଦ୍ଧା ଦେଖିଲା ଗୁରୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୋକିଲା ଅଛନ୍ତି । ଏହା ଭାବି ସେ ପାଛିଆରୁ ଗୋଟେ ମିଠା କାଢି ଗୁରୁଙ୍କୁ ଦେଲା କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ତାହା ଦେଖି ଭାବିଲେ କି ନିଶ୍ଚିତ ହିଁ ଏଇ ବୁଢାର ପାଛିଆରେ ଥିବା ମିଠାଗୁଡିକ ଅମୃତ ହୋଇଗଲା, ଯେହେତୁ ଗୁରୁ ମିଠାଖାଇ ବୁଢାର ପାଛିଆରେ ପକାଇ ଦେଲେ । ଗୁରୁ ଫାଲେ ମିଠା ଖାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଶିଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରିଲେ ନାହିଁ କି କେବଳ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କର ଇଚ୍ଛାର ସମ୍ମାନ ରଖିବାକୁ ଯାଇ ଖାଇଛନ୍ତି, ନିଜର ଭୋକ ହେତୁ ନୁହେଁ । ଶିଷ୍ୟମାନେ ବୃଦ୍ଧାଙ୍କ ପାଖରୁ ପାଛିଆଟି ଘୋଷାରି ନେଲେ ଓ ସବୁ ମିଠାକୁ ଗୁରୁଙ୍କ ପ୍ରସାଦ ଭାବି ଖାଇ ଦେଲେ, ଯାହା ଫଳରେ କି ବୁଢୀ ପାଖରେ ଯାହା ଥିଲା ସବୁ ସରିଗଲା ଓ ପାଛିଆଟି ଖାଲି ହୋଇଗଲା । ବୃଦ୍ଧା ଜଣଙ୍କ କେବଳ ଆଖିରୁ ଅଶ୍ରୁଢାଳି ନିଜ ଗୃହକୁ ଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଏ କ'ଣ ? ଗୃହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ପାଛିଆଟି ଯେ ଭାରି ଲାଗୁଛି । ଏଣୁ ସେ ପାଛିଆ ବାହାର କରି ଦେଖିଲେ ଓ କ'ଣ ଦେଖୁଛନ୍ତି କି ପାଛିଆଟି ମିଠାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଛି । ଏଣେ ଗୁରୁ ନିଜର ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଓ ହସିଲେ ଆଗକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ଥିବା କଂସାରି ମାନେ ତରଳାଇ ଥିବା ଅଗ୍ନିବତ୍ ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ତରଳ ଲୁହାକୁ ହାତରେ ଆଣି ପାନ କଲେ । ସେହି ସମୟରେ ସେଠାରେ ଥିବା ଶିଷ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କଲେ ଓ ତା'ପରେ ଦାବାଗ୍ନିରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ହୋଇ ପୀଡିତ ହେଲେ । ଏଣୁ ଏଥିରୁ ଜଣାପିଡିଲା ଯେ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ଅପରୋକ୍ଷାନୁଭୂତି ନ ହୋଇଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମଭଳି ମୂର୍ଖ ମାନଙ୍କର ମୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ମହାପୁରଷ ମାନେ ଯାହାବି କରନ୍ତି ସେଗୁଡିକ ଅନୁକରଣୀୟ ନୁହେଁ । କାରଣ ଆମେ ତାଙ୍କଭଳି ଅଧିକାରୀ ହୋଇନଥାଉ । ତେଣୁ ସେପରି କରିପାରିବା ନାହିଁ । ଯଦି ସେପରି କରିବାକୁ ଇଛା ତେବେ ସମସ୍ତ ଇଚ୍ଛାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡିବ ଓ ମୂର୍ଖତାରୁ ଚିରମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଏତେ ମୂର୍ଖ ଯେ ଆମ ମୂର୍ଖତା ଆମକୁ ବହୁତ ପ୍ରିୟଅଟେ ଓ ଆମେ ଏହାକୁ ଛାଡିବାକୁ ଚାହିଁନଥାଉ ।

ମୂର୍ଖତାରୁ ମୁକ୍ତି ସେତେବେଳେ ହେବ ଯେତେବେଳେ ଏପରିଜ୍ଞାନ ଓ ଅନୁଭବ ହେବ କି - 'ତତ୍ତ୍ୱଂ ମସି' ଅର୍ଥାତ୍ 'ଯତ୍ ଇତି ତତ୍ ଏବଂ ତତ୍ ଇତି ସତ୍ ଏବଂ ତତ୍ ସତ୍ ତ୍ୱମ ଅସି' ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁ ପରଂବ୍ରହ୍ମ ଅଟନ୍ତି ଆତ୍ମା ସେହି ଆତ୍ମା ସତ୍ ଅଟେ ସେହିସତ୍ ଆତ୍ମା ତୁମେ ଅଟ । ଏହିପରି ଜ୍ଞାନ ହେବା ପରେ ଅନୁଭବ ହୁଏକି 'ଅହଂ ବ୍ରହ୍ମାସ୍ମି' ଅର୍ଥାତ୍ ମୁଁ ହିଁ ହେଉଛି ସେହି ପରଂବ୍ରହ୍ମ । ଯେତେବେଳେ ଏପରି ଭାବନା ତଥା ଅନୁଭବ ଜାଗ୍ରତ ହୁଏ ସେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ହୁଏ କି 'ପ୍ରଜ୍ଞାନ ବ୍ରହ୍ମ' ଅର୍ଥାତ୍ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ହୁଏ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଜ୍ଞାନର ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ହୁଏ ତାକୁ ହିଁ କୁହନ୍ତି 'ପ୍ରଜ୍ଞାନ'

ଏବଂ ଏହି ପ୍ରଜ୍ଞାନ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମ ଅଟେ । ଏପରି ଜ୍ଞାନ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଏକ ଅନନ୍ୟ ଦିବ୍ୟ ଅନୁଭୂତି ହୁଏ ଯାହାହେଲା 'ଅୟ ମାତ୍ମା ବ୍ରହ୍ମ' ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମ ବା ପରମାତ୍ମା । ଏହା ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟ କିଛି ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ପ୍ରାଣୀ ମୃତ୍ୟୁପରେ ପୁଣ୍ୟଦ୍ୱାରା । ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯାଇପାରେ ବା ନର୍କକୁ ଯାଇପାରେ ବା ଅନ୍ୟ ଯେକୌଣସି ଲୋକକୁ ଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ପୁନଃ ଫେରି ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । କାରଣ କେବଳ ବ୍ରହ୍ମ ସତ୍ତା ଛଡା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଲୋକ ଶାଶ୍ୱତ ନୁହେଁ । ଏପରି କି "କାର୍ଯ୍ୟବ୍ରହ୍ମ" ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଦିବି ଆମେ "ପୂର୍ବାର୍ଚ୍ଚ ମାର୍ଗ", ବା "ଉତ୍ତରାୟଣମାର୍ଗ" ରେ ଯାଉ ତେବେ ମଧ୍ୟ "କାରଣ ବ୍ରହ୍ମ" ଯାହାକି ସମସ୍ତ ଲୋକ ଏ ସମସ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୃଥିବୀ ଆଦି ଯାହାବି ଏଠିଦୃଶ୍ୟ ମାନ ହେଉଛି ବା ଅଦୃଶ୍ୟମାନ ଅଛି ସବୁ କିଛି ସେହି "କାରଣ ବ୍ରହ୍ମ" ଦ୍ୱାରା ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ।

ଏଣୁ ପ୍ରାଣୀ ଅନ୍ୟ କିଛି ନକରି କେବଳ ବ୍ରହ୍ମର ଅପରୋକ୍ଷାନୁଭୂତି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯାହା ଫଳରେ କି ପ୍ରାଣୀ ମୁକ୍ତ ହେବ ତଥା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ହେବ ଏବଂ ମୂର୍ଖତାରୁ ଚିର ଦିନର ମୁକ୍ତି ପାଇବ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମ ସହ ବ୍ରହ୍ମହୋଇ ବ୍ରହ୍ମତ୍ୱରେ ଲୀନ ହେବାଦ୍ୱାରା କେବେହେଲେ ମୂର୍ଖତାର ଏହି ପ୍ରଦେଶକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ ଓ ମୂର୍ଖତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯିବ । ମହର୍ଷି ବ୍ୟାସ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମସୂତ୍ରରେ ଲେଖିଯାଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଶେଷସୂତ୍ରରେ -

"ନ ପୂନରାବର୍ତ୍ତତେ ନପୂନରାବର୍ତ୍ତତେ ।"

ବାବା ଖଣ୍ଡେଶ୍ୱର୍

ପ୍ରଜ୍ଞାପାରମିତା ବେହେରା
ଅଧ୍ୟାପିକା ଇତିହାସ ବିଭାଗ

ଧୀରେ ଧୀରେ ମାନବ ସମାଜରୁ ଧାର୍ମିକ ଭାବନା ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚିନ୍ତାଧାରାର ଅବକ୍ଷୟ ଘଟୁଛି । ସମାଜ ସର୍ବଦା ପତନୋନ୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସୁସ୍ଥ ସମାଜ କଳୁଷିତ ହେବାର ଦେଖା ଯାଉଛି, ତେଣୁ ସମାଜରେ ଧାର୍ମିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଆବଶ୍ୟକତା ଯଥେଷ୍ଟ ରହିଛି । ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖି "ବାବା ଖଣ୍ଡେଶ୍ୱର" ବିଷୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି ।

ଜନଶ୍ରୁତିରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ପୂର୍ବେ ଗାଙ୍ଗରାଜ ଅଞ୍ଚଳ ଘୋର ଅରଣ୍ୟରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଚିପଟ ନଦୀର ଉତ୍ତର ଭାଗରେ କେତେକ ଗଉଡ (ଗୋପାଳ) ଓ ଆଦିବାସୀ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକ ବସବାସ କରୁଥିଲେ । ବିଭିନ୍ନ ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବିଷୟରେ ଯେପରି ଅନେକ ଲୋକକଥା ରହିଛି, ବାବାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ପ୍ରତିଷ୍ଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅନେକ କଥା ଶୁଣାଯାଏ । କୁହାଯାଏ ସେତେବେଳେ ଗାଙ୍ଗରାଜର ଉତ୍ତର ଭାଗ ଅଧିକ ଜଙ୍ଗଲ ଥିଲା, କିଛି ଆଦିବାସୀ ଖଡିଆ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର

ଲୋକ ସେହି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଆଳୁ ଖୋଳିବା ପାଇଁ ଯାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ଏକ ବିରାଟକାୟ ଆଳୁ କରମ ଗଛ ମୂଳରୁ ଖୋଳି ତାକୁ ଖଣ୍ଡ, ଖଣ୍ଡ କରି କାଟି ମାଟି ହାଣ୍ଡିରେ ସିଝାଇଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ରାତି ସିଝାଇଲା ପରେ ମଧ ଆଳୁଟି ସିଝି ନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପଥର ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା । ଏହା ଦେଖି ଖଡିଆମାନେ ଡରିଯାଇ ଆଳୁକୁ ନେଇ କରମ ଗଛ ନିକଟରେ ଫୋପାଡି ଦେଇ ଆସିଥିଲେ । ଗାଁକୁ ଫେରି ସେମାନେ ଗାଁ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ଘଟଣା ବିଷୟରେ କହିଥିଲେ । ଗାଁ ଲୋକ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ୭ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ପଡିଥିବା ପଥର ଗୁଡିକୁ କରମ ଗଛ ମୂଳରୁ ଉଠାଇଆଣି ଆମ ଗାଁ ମୁଣ୍ଡରେ ରଖି ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କଲେ । କାଳ କ୍ରମେ ସେଠାରେ ଏକ ଛୋଟ କୁଡିଆ ଘର ତିଆରି କରି ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ବାବା ମହାଦେବକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରାଯାଇ ଥିବାରୁ ସେ ବାବା ଖଣ୍ଡେଶ୍ୱର ନାମରେ ପରିଚିତ ହେଲେ ।

ଭାରତର ଶୈବଧର୍ମ ଏକ ପୁରାତନ ଧର୍ମ ଅଟେ । ସିନ୍ଧୁସଭ୍ୟତାରୁ ଏହାର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିଲା । କୁଶାଣ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଓଡିଶାରେ ଶିବପୂଜାର ପ୍ରସାର ଘଟିଥିଲା । କୁଷାଣ ମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଉଥିବା ଅନେକ ମୁଦ୍ରା ଶିଶୁପାଳଗଡରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଛି । ସେହିସବୁ ମୁଦ୍ରା ଗୁଡିକରେ ଶିବଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଅଛି । ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଏବଂ କେନ୍ଦୁଝର ଅଞ୍ଚଳରୁ ଉଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିବା ଅନେକ ମୁଦ୍ରାରେ ଶିବଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଅଛି ।

କେଉଁଝର ଜିଲ୍ଲା ସୀତାବିଞ୍ଜ ନାମକ ସ୍ଥାନରେ ଚତୁର୍ମୁଖ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଶଶୀଧର ନାମରେ ଶିଳା ଅନୁଶାସନରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଛି । ସେଠାରେ ଶୈବ ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଅନେକ ଗୁମ୍ଫା ନିର୍ମିତ ହୋଇଥିଲା । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ସେହି ଗୁମ୍ଫା ମଧ୍ୟରେ ଧ୍ୟାନ ଓ ଉପବାସ ପାଳନ କରୁଥିଲେ । ଏହାର ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଭାସ୍କରେଶ୍ୱର ଶିବ ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି ।

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ମୟୂରଭଞ୍ଜ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ ବନରାଜ୍ୟ ଭାବରେ ରହିଥିଲା । ଏହାର ପ୍ରାଚୀନ ରାଜଧାନୀର ନାମ ଥିଲା ଖିଚିଂକୋଟ । ସେତେବେଳେ ଖିଚିଂ ଏକ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଶୈବକ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିଣତ ହୋଇଥିଲା । ଖିଚିଂର ମୁଖ୍ୟ ମନ୍ଦିର ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ କୁଟାଇତୁଣ୍ଡି ମନ୍ଦିରରେ ଶିବଲିଙ୍ଗ ପୂଜା ପାଉଥିଲା । ଭଞ୍ଜ ରାଜାମାନେ ଖିଚିଂ ପରିତ୍ୟାଗ କଲାପରେ ଦୀର୍ଘ ୫୦୦ ବର୍ଷ ଧରି ଏହା ପରିତ୍ୟକ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ପଡି ରହିଥିଲା । ଏହି ମନ୍ଦିର ମାଟି ଓ ପଥର ଖଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପୋତି ହୋଇଯାଇଥିଲା । ୧୯୨୩ - ୨୫ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ମନ୍ଦିରର ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରାଯାଇଥିଲା । ଏବେ ସେଠାରେ ଶିବ ଲିଙ୍ଗ ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ଭବତଃ ଏହାଥିଲା ମୟୂରଭଞ୍ଜର ସର୍ବପ୍ରାଚୀନ ଶୈବ ମନ୍ଦିର ।

ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ଦେବଙ୍କର ଦେବ, ମହାଦେବ । ତାଙ୍କୁ ଉଭୟ ମୂର୍ତ୍ତି ଓ ଲିଙ୍ଗ ଆକାରରେ ପୂଜା ଆରାଧନା କରାଯାଏ । ତାଙ୍କୁ ବିଭିନ୍ନ ନାମରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମହାଯୋଗୀ, ସେ ପାପ, ତାପ ହରଣ କରନ୍ତି । ସେ ଗରଳକୁ ମଧ ପାନ କରନ୍ତି । ସଂସାରରେ ତାଙ୍କର ମହିମା ଅପାର । ସେ ଦୟାର ସାଗର । ସେ କରୁଣାମୟ । ତାଙ୍କର ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ବାଚାଳତା ମାତ୍ର । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀ ଯଦି କାଗଜ ହୁଏ, ମହାସମୁଦ୍ର ଯଦି କାଳି ହୁଏ ଏବଂ ସ୍ୱୟଂ ଦେବୀ ସରସତୀ ଯଦି ତାଙ୍କ ମହିମା ରଚନା କରନ୍ତି, କାଳି ଓ କାଗଜ ସିନା ସରିଯିବ, ତଥାପି ତାଙ୍କ ମହିମା ଶେଷ ହେବ ନାହିଁ ।

ବିଶ୍ୱାସ

ସସ୍ମିତା ବାରିକ (ମିତା)
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଏହି ଦୁନିଆଁ ବିଶ୍ୱାସରେ ଚାଲେ । ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲେ ଲୋକେ ବଞ୍ଚିବେ କେମିତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଲୋକ ଏହି ଦୁନିଆଁରେ ବିଶ୍ୱାସର ସହିତ ବସବାସ କରନ୍ତି । ସମ୍ପର୍କର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି ବିଶ୍ୱାସ । ଯେଉଁଠି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ସେଠି ସମ୍ପର୍କର ମାନେ କିଛି ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱାସ ଏକ ଏମିତିକା ଜିନିଷ ଯେକି ଥରେ ଭାଙ୍ଗି ଗଲେ ଆଉ ଯୋଡି ହୁଏନା । ତାକୁ ଚାହିଁ ମଧ କେହି ଯୋଡି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ଗୋଟିଏ କାଚ ସଦୃଶ । କାଚ ଯେମିତି ଥରେ ଭାଙ୍ଗିଗଲେ ଯୋଡି ହୁଏନା, ଠିକ୍ ସେମିତି ବିଶ୍ୱାସ ।

ଗୋଟେ ଗାଁରେ ଝିଅଟିଏ ରହୁଥିଲା । ତାର ଛୋଟ ପରିବାର । ସେ ତା' ପରିବାର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ବହୁତ ହସ ଖୁସିରେ ଥାଏ । ତାର ବାପା ଓ ମା' ତାକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ସେ ମଧ ତାର ବାପା ଓ ମା' ସାଥିରେ ବହୁ ଆନନ୍ଦରେ ରହୁଥିଲା । ମଧ୍ୟମ୍ ଘରର ହେଲେବି ତା'ବାପା ଓ ମା ଝିଅର ସବୁ ଇଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରୁଥିଲେ । ସେ ଧିରେ ଧିରେ ବଡ ହେଲା । ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପାଠପଢା ସାରି କଲେଜ ଗଲା । ତା'ଘର ଲୋକ ବହୁତ ଖୁସି ଥିଲେ । କାରଣ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଝିଅ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ପୁଅକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ସେମାନେ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ଗୋଟିଏ ଭଲ ମଣିଷ ପରି ଗଢି ତୋଳିବାକୁ ସପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲେ । ଯେଉଁ ସପ୍ନ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମା' ଓ ବାପା ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ।

ଥରେ ସେ କଲେଜ ଗଲାବେଳେ ତାକୁ ଗୋଟେ ପୁଅ ଆସି ଅଟକାଇ କହିଲା ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଏ । ସେ ତା କଥାରେ କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱ ନଦେଇ ବାଟ କାଟି ଚାଲିଗଲା । ଦିନେ ତାର ସାଇକେଲ ଖରାପ ହେଲା । ସେ ଗଡେଇ ଗଡେଇ ଚାଲିଥାଏ । ପୁଣି ବାଟରେ ସେ ପିଲାଟି ଅଟକାଇ ତାକୁ ଭୁଲ ମାଗିଲା । କହିଲା ମୋର ଭୁଲ ହୋଇଚି. ମୋତେ କ୍ଷମାକର । ସେ ଝିଅଟି କହିଲା ତୁମେ ତୁମ ଭୁଲ ବୁଝିପାରିଲ ସେଇଟା ବଡ କଥା । ସେ କହିଲା ଆଜିଠୁ ଆମେ ଦୁହେଁ ଭଲ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ରହିବା, ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ସୁଖ ଓ ଦୁଃଖ ଆମେ ଆମ ଦିଜଣଙ୍କ ସହିତ ଆଲୋଚନା କରି ତାର ସାମ୍ନା କରିବା । ସେ ଝିଅଟି ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ସେଇ ପୁଅଟି ତା'ର ସାଇକେଲ ସଜେଇ ଦେଲା । ଝିଅଟି ଘରକୁ ଫେରି ତା'ର ବାପା ଓ ମା'ଙ୍କୁ ସବୁକଥା ଜଣେଇଲା । ତା'ର ବାପା ଓ ମା' ଡରିକି କହିଲେ ନା ତୁ ତା ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ରଖନା । କିନ୍ତୁ ସେ ଝିଅଟି କହିଲା ଆପଣମାନେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନ୍ତୁ ନାହିଁ, ସେ ମୋର ଏବେ ସବୁଠାରୁ ଭଲ ବନ୍ଧୁ ।

ଏମିତି କିଛି ଦିନ ଗଲା । ଦିନେ ସେଝିଅଟିର ବାପାଙ୍କ ଦେହ ଖରାପ ହେଲା । ତାଙ୍କୁ ନେଇ Hospital ଗଲେ । ଡାକ୍ତର କହିଲେ ତାଙ୍କର ବ୍ରେନ ଟ୍ୟୁମର । ଏଇଟା Last stage, ଅପରେସନ କରିବା ନିହାତି ଦରକାର ତା'ନହେଲେ କିଛିବି ହୋଇପାରେ । Doctor କହିଲେ ଲକ୍ଷେ ଟଙ୍କା ଦରକାର ହେବ, ଏହି ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇଁ । ସେ ଝିଅଟି ଚିନ୍ତାରେ ପଡିଗଲା । ତା'ର ଚିନ୍ତା ଅଧିକ ହୋଇଗଲା ସେ ଏତେଟଙ୍କା ଆଣିବ କୋଉଠୁ । ତା'ର ତା ସାଙ୍ଗ କଥା ମନେ ପଡିଲା । ସେ ତାକୁ ଦେଖାକରି ସବୁକଥା କହିଲା । ସେ ପୁଅଟି କହିଲା ତୁମେ ଚିନ୍ତା କରନି, ମୁଁ ତୁମକୁ ଟଙ୍କା ଦେବି । ତାକୁ କହିଲା ତୁମେ ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ଆସ । ସେ ଝିଅଟି କହିଲା ଏତେ ଟଙ୍କା ମୁଁ ଶୁଝିବି କେମିତି ? ସେ ପୁଅଟି କହିଲା ତୁମ ବାପା କ'ଣ

ମୋର କେହି ନୁହଁନ୍ତି ? ସେ ଝିଅଟି କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା ସତରେ ତୁମର ଏ ଋଣ ମୁଁ କେବେ ଶୁଝି ପାରିବିନି । ମୁଁ ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ଭୁଲ ବୁଝିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଜାଣୁଚି ତୁମେ କେତେ ମହାନ୍ । ସେ ସେହି ପୁଅଟି ପାଖରୁ ଟଙ୍କା ଆଣି ତା'ବାପାଙ୍କ ଅପରେସନ କଲା । ତା'ବାପା ଓ ମା' ମଧ୍ୟ ସେ ପୁଅକୁ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲେ । ସେମାନେ ବହୁତ ଗର୍ବ କଲେ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ନେଇ । କାରଣ ସେମାନେ ଭାବିଥିଲେ ଦିନେ ତାଙ୍କର ଝିଅ ନୁହେଁ, ଇଏ ହେଉଛି ତାଙ୍କ ପୁଅ । ଆଜି ସିଏ ସେସବୁ କରି ଦେଖେଇଚି । ସେ ପାଠ ପଢି ଗୋଟେ ବଡ ଡାକ୍ତର ହେଇଚି । ତେଣୁ ତାକୁ ତା'ବାପା ଓ ମା' ନା ରଖିଛନ୍ତି ସୁକନ୍ୟା । ସୁ - ଅର୍ଥାତ୍ - ଭଲ, ଗୁଣବାନ ଓ କନ୍ୟା ଅର୍ଥ - ଝିଅ । ତେଣୁ ତା' ନା ରଖିଛନ୍ତି ସୁକନ୍ୟା ।

ନା ଏ' କାହାଣୀ, ନା ଏ ଗପ । ଏହା ହେଉଛି ନିତ୍ୟା ନିତ୍ୟ ସତ୍ୟ । ଚାହିଁଲେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଝିଅ କିଛି ନା କିଛି କରି ଦେଖେଇ ପାରିବେ । କେବଳ ତାଙ୍କର ଭିତରେ ଥିବା ଶକ୍ତି, ଆଗ୍ରହ ଓ ବିଶ୍ୱାସକୁ ଜାଣିବା ଦରକାର । ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ ତା' ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ହେଲେ ତା' ନିଜଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିବା ଦରକାର । ବିଶ୍ୱାସ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜିନିଷ ।

ପକ୍ଷୀ ଓ ଧଳା ଗୋଲାପ

ଶ୍ରୁତିରେଖା ଗିରି
+୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ଥିଲା, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧଳା ଗୋଲାପ ଥିଲା । ପକ୍ଷୀଟି ଦୁନିଆରେ ପୁରା ଏକା ଥିଲା ଏବଂ ଗୋଲାପ ମଧ୍ୟ ଏକା ଥିଲା । ଦିନେ ପକ୍ଷୀଟି ଆକାଶରେ ଏକା ଉଡି ବୁଲୁଥାଏ । ଉଡୁ ଉଡୁ ସେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା ଦେଖିଲା । ସେଠାରେ ଅନେକ ଗୋଲାପ ଗଛ ଥିଲା । ହେଲେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଧଳା ଗୋଲାପ ଗଛ ଥିଲା ଏବଂ ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଧଳା ଗୋଲାପ ଫୁଟିଥିଲା । ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ ଗୋଲାପ ଗଛରେ କଣ୍ଟା ଥାଏ ବୋଲି । ହେଲେ ବି ସେ ଧଳା ଗୋଲାପ ଗଛ ପାଖକୁ ଗଲା । ସେ ଯାଇ ଦେଖିଲା ସେହି ଗୋଲାପ ଗଛରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଗୋଲାପ ଫୁଲ ଫୁଟିଛି ।

ସେ ଧଳା ଗୋଲାପକୁ ପଚାରିଲା ତୁମେ ମୋ ସହିତ ସାଙ୍ଗ ହେବ ? ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗ ହେବ ବୋଲି ଅନୁମତି ଦେଲା । ସେହିଦିନ ଠାରୁ ସେମାନେ ଦୁହେଁ ବହୁତ ସାଙ୍ଗ ହେଲେ । ପକ୍ଷୀ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଧଳା ଗୋଲାପ ପାଖକୁ ଆସେ ଏବଂ ସେମାନେ ଦୁହେଁ ଅନେକ କଥା ହୁଅନ୍ତି । ଏମିତି ସାଙ୍ଗ ହେଉ ହେଉ ପକ୍ଷୀଟି ଧଳା ଗୋଲାପକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଲା । ସେ ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତା'ର ମନକଥା କହିବ ବୋଲି ଭାବେ ହେଲେ ସେ କହି ପାରେ ନାହିଁ ।

ସେ ଭାବେ କାଳେ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ ଗୋଲାପ ରାଗିଯିବ ଆଉ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ସବୁଦିନ ପାଇଁ କଟି ଯିବ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଗୋଲାପକୁ ତା'ର ମନର କଥା କହୁନଥାଏ । ହେଲେ ଦିନେ ସେ ସ୍ଥିର କଲା ଆଜି ଯାହା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଗୋଲାପକୁ ତା'ର ମନକଥା ଖୋଲି କହିଦେବ ବୋଲି । ସେ ସାହସର ସହିତ ଗୋଲାପ ପାଖକୁ ଗଲା ଏବଂ ଗୋଲାପକୁ

ତା'ମନକଥା କହିଲା । ହେଲେ ଗୋଲାପ ଉତ୍ତର ଦେଲା, କହିଲା ଯେଉଁ ଦିନ ମୁଁ ଧଳା ରଙ୍ଗରୁ ପୁରା ଲାଲରଙ୍ଗର ହୋଇଯିବି ସେ ଦିନ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇବି । ଗୋଲାପର ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ପକ୍ଷୀ ଖୁସିରେ ସ୍ୱୀକାର କଲା । ହେଲେ, ବିଚରା ପକ୍ଷୀ ଜାଣିନଥିଲା ତା'ର ଏ ଖୁସି ମାତ୍ର ଅଳ୍ପ ଦିନର ବୋଲି । ପକ୍ଷୀ; ଗୋଲାପ କେବେ ଲାଲ ହେବ ଆଉ ତାକୁ ଭଲ ପାଇବ ଭାବି ସବୁବେଳେ ଗୋଲାପ ପାଖରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଏ । ଦିନେ ଗୋଲାପର କଣ୍ଟା ବାଜି ପକ୍ଷୀର ଦେହ ଖଣ୍ଡିଆ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ତା' ଦେହରୁ ବହୁତ ରକ୍ତ ବହିଲା । ପକ୍ଷୀର ରକ୍ତରେ ଧଳା ଗୋଲାପ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଲାଲ୍‌ରଙ୍ଗର ଗୋଲାପରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ଗୋଲାପର ସର୍ତ୍ତ ଅନୁସାରେ ସେ ମଧ୍ୟ ପକ୍ଷୀକୁ ଭଲ ପାଇଲା । ହେଲେ ଦୁଃଖର କଥା ଯେ ସେତେବେଳେ ସେ ପକ୍ଷୀଟି ଆଉ ଦୁନିଆରେ ନଥିଲା । ସତରେ କେତେ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ, ପକ୍ଷୀ ଜୀବନ ସାରା ଏକା ରହିଲା, ଆଉ ଯେଉଁବେଳେ କାହାକୁ ନେଇ ବାକି ତକ ଜୀବନ ସୁଖରେ ବଞ୍ଚିବ ଭାବିଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ପୂରଣ ହେଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ଫୁଲଟି ପକ୍ଷୀକୁ ଝୁରି ଝୁରି ଶୁଖିଗଲା ଏବଂ ତଳେ ଝଡିପଡିଲା ।

ତେଣୁ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ ମାନଙ୍କୁ ମୋର ଅନୁରୋଧ ଯାହା କାଲି କରିବେ ତାହା ଆଜି କରନ୍ତୁ ଏବଂ ଯାହା ଆଜି କରିବେ ଭାବୁଛନ୍ତି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ କରନ୍ତୁ । କାରଣ ଜୀବନରେ ନା କେବେ କାଲି ହୁଏ ନା ସମୟ କେବେ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ।

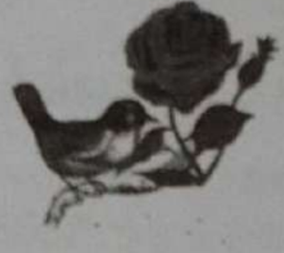

ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ

ସିମରନ ମଲ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ସମସ୍ତଙ୍କ ଗୋଟିଏ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ କି ଏମିତି ଗୋଟିଏ କିଛି ଜିନିଷ ବାହାରନ୍ତା, ଯାହା ମାଧ୍ୟମରେ ସେ ନିଜର ପ୍ରତିଭାକୁ ବିକଶିତ କରିପାରନ୍ତା । ଠିକ୍ ତାର ଏକ ସରଳ ମାଧ୍ୟମ ହେଉଛି ଆମ କଲେଜର ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ । କିଏ ହୁଏତ ଭଲ ଗୀତ ଲେଖୁଥାଇ ପାରେ, ନିଜ ଭଲ ପାଇବାର ଅନୁଭୂତି ବିଷୟରେ ବା କିଛି ଶିକ୍ଷଣୀୟ ଜିନିଷ ବିଷୟରେ ହୋଇ ଥାଇପାରେ, ତାହା ମ୍ୟାଗାଜିନ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା ପରେ ତା ମନରେ ଯେଉଁ ଆନନ୍ଦ ଥାଏ, ତାହା କଳ୍ପନା ବାହାରେ । ମୋର ସେମିତି କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନାହିଁ । ବେଶ୍ କିଛି ଅନୁଭୂତି ନିଜ ମନର, ସେ ସବୁକୁ ଆପଣ ମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ଯେତେ ଦୂର ଆଶା ଆପଣ ମାନେ ମୋତେ ସହଯୋଗ କରିବେ ।

ଆମର ସୌର ଜଗତ ସୂର୍ଯ୍ୟର ମହାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ଓ ଜୀବଜଗତ ପୃଥିବୀର ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ଆକର୍ଷଣ ବଳ ଦ୍ୱାରା ଆମ ଜୀବନ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଓ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ

ରହିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଏହି ଆକର୍ଷଣ ହିଁ 'ଭଲପାଇବା' ତେଣୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ପଦ୍ମକୁ ଭଲ ପାଏ, ଶିକ୍ଷକ / ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଓ ଛାତ୍ରଛାତ୍ରୀମାନେ ପୁସ୍ତକକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେହି ଭଳି ବାପା ମାଆ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପିଲା ମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେହି ଭଳି ମୋ ବାପା ମା ମଧ୍ୟ ମତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ବାପା ମାଆଙ୍କର ଭଲ ପାଇବା ହେଉଛି ଅସରନ୍ତି ଭଲ ପାଇବା ଯାହା କେବେ ଶେଷ ହୁଏ ନାହିଁ । ପିଲାଟି ଯେତେ ବଡ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବାପା ମାଙ୍କ ଆଖିରେ ଛୋଟ ପିଲା । ସେହି ଛୋଟ ପିଲାଟି ହେଉଛି ମୁଁ ।

ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ ଏହି ଛୋଟ ଜୀବନ ନେଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରାଣୀ ଏଧରା ପୃଷ୍ଠରେ ଅବତରଣ କରେ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରିତ, ଏଇ ତୁଚ୍ଛ ପ୍ରାଣକୁ ନେଇ ଆସିଛି । ଆସିଛି ସତ ମାତ୍ର ଦେଖିନି ପ୍ରାଣ ଭରି ଦେଇ ପଠାଇ ଥିବା ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ । ଦେଖିଛି କେବଳ ମା' ଓ ବାପାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଓ ଶ୍ରଦ୍ଧାକୁ ।

ତେଣୁ ମୋ ଜୀବନରେ ସେଇ ମାନେହିଁ ମୋର ପ୍ରଭୁ । ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପୂଜାରେ କୌଣସି ତ୍ରୁଟି ନରଖି ନିଷ୍ଠାପର ସହକାରେ କରି ଚାଲିଥିଲି ମୋର ପୂଜା । ମାତ୍ର ହଠାତ୍ ମୋ ଜୀବନରେ ମାଡି ଆସିଲା କଳା ବାଦଲର ଝଡ । ସେ ସମୟ ହେଉଛି ମ୍ୟାଟ୍ରିକ ପରୀକ୍ଷାର ସମୟ । ସେ ସମୟରେ ମାଆଙ୍କର ସାଇଶଙ୍କର ବସ୍ ଦ୍ୱାରା ଏକ୍ସିଡେଣ୍ଟ ହେଲା । ମାଆଙ୍କୁ କଟକରେ ଓମ୍ ହସ୍‌ପିଟାଲରେ ଏଡମିଟ୍ କରାଗଲା । ମାଆ, ବାପା ପାଖରେ ନଥାଆନ୍ତି । ପାଠ ପଢାରେ ମନ ଲାଗୁନଥାଏ । ସେ ବର୍ଷ ପରୀକ୍ଷା ଦେବିନି କହିବାରୁ ବାପା ଦେବା ପାଇଁ କହିଲେ । ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ପାଠ ଠିକ୍ ସେ ପଢିନି, ପରୀକ୍ଷାରେ ବାଜିଯିବ, ତଥାପି ବାପାଙ୍କ କଥା ମାନି ପରୀକ୍ଷା ଦେଲି । ରେଜଲ୍ଟ ବାହାରିଲା । ମନ ଭିତରେ ଯେଉଁ ଡର ଥିଲା ସେଇଆ ହେଲା ମୁଁ ଫେଲ୍ ହେଲି । ମୋର ଫେଲ ହେବା କେତେ ଜଣଙ୍କ ମନରେ ଖୁସି ଆଣି ଦେଇଥିଲା । ଅନେକ ରିଲେଟିଭ ମତେ କମେଟ୍ କରିଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ମୁଁ ଉପହାସର ପାତ୍ର ହୋଇଥିଲି । ସମସ୍ତେ ଘୃଣା ନଜରରେ ଦେଖୁଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ସେହି ଘୃଣା ମତେ ବହୁତ ଆଘାତ ଦେଇଥିଲା । ଯେମିତି ଲାଗୁଥିଲା ମୋ ଜୀବନର ମୂଲ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ । ଭୁଲିଯାଇଥିଲି ମୁଁ ମୋ ନିଜକୁ, ଠିକ୍ ଗୋଟେ ବର୍ଷ ପରେ, ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ତଥା ଏକାନ୍ତରେ ତାକୁ ମନେ ପକାଇ ଆଖିରୁ ଝରୁଥିବା ଲୁହ ରକ୍ତ ଟୋପା ପରି ଲାଗେ । ମନକୁ ଶାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ ଚାହେଁ କିନ୍ତୁ ଆଖି ଖୋଲିଲେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ଯେପରି ବିନା ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଦିନ ଓ ହଜିଲା ଜହ୍ନର ରାତି । ମତେ ଏହି ଅନ୍ଧକାରରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଭଗବାନ ଜଣେ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ସାଥିରେ ଦେଖା କରାଇଲେ, ଯାହାଙ୍କୁ ମୁଁ ଚିହ୍ନି ନଥିଲି କି ଜାଣିନଥିଲି, ସେ ମତେ ଦେଖି ମୋର ନାଁ ପଚାରିଥିଲେ । ମୁଁ ତାଙ୍କ ସହ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ସେ ମୋ ସହିତ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ହାତ ବଢାଇଲେ । ସେହି ବନ୍ଧୁଙ୍କର କଥା ମାନି ମୁଁ ଚାଲିଥାଏ । ତାଙ୍କରି କଥା ମାନି ମୁଁ ଆଉ ଥରେ ପରୀକ୍ଷା ଦେଲି ଓ ମ୍ୟାଟ୍ରିକ୍ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କଲି । ଶୁଣିଥିଲି ଦୁଃଖ ପରେ ସୁଖ, ବିଚ୍ଛେଦ ପରେ ମିଳନ, ତଥା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ହୁଏ । ମୋ ଜୀବନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲା ସତ ମାତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଦୟ ମଧ୍ୟ ହେଲା କେବଳ ସେହି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଇଁ । ଆମର ସେହି ବନ୍ଧୁତ୍ୱ କେତେ ବେଳେ ଭଲ ପାଇବାରେ ବଦଳିଗଲା ମୁଁ ଜାଣେନା ।

ଏହି ହେଉଛି ମୋ ଜୀବନର ଅଭୁଲା ସ୍ମୃତି । ଏହି ଜୀବନ ପଥରେ ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଯାଉଛି ଏକା ଏକା ଯେପରି ଏକ ଶାନ୍ତ ନଈର ଗୋଟିଏ ଧାର ଶେଷ ଜାଣିବାକୁ ଗଲେ ମିଳେ ନାହିଁ, ସେହିପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାଣେ ନାହିଁ ମୋର ନିଛାଟିଆ ଅଙ୍କା ବଙ୍କା ରାସ୍ତାର ଶେଷ କେଉଁଠି ।

w.w.w.copy.com.

କପି ଚାଷ

ସୁଷମା ମହାନ୍ତ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ପରୀକ୍ଷା ହଲକୁ ପଶିଲା ପରେ କଳାହାଣ୍ଡିଆ ମେଘଭଳି ଦିଶୁଥିବା ନବୀନର ମୁହଁଟା ଧିରେ ଧିରେ ଟୋଫା ଦିଶିଲାଣି । ଏକ ସମୟରେ ଦୁଇ ଚାରିଟା ଟ୍ୟୁବ୍ ଲାଇଟ୍ ଭଳି ଦପ୍ ଦପ୍ କରି ଜଳି ଉଠିଲା ତା ମୁହଁଟା । ସେ ଭାବୁଥିଲା ସତରେ କ'ଣ ସକାଳୁ ଗଣି ଗଣି ମାରିଥିବା ଏକ ଶହ ଆଠ ମୁଣ୍ଡିଆ ସିଧା ଏୟାର ମେଲ୍‌ରେ ପାର୍ଶଲ୍ ହୋଇ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା । ଯାହା ହେଉ ଡେରି କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ବାର୍ଷିକ ପରୀକ୍ଷା, ଏଣେ ରଚନା ପଡିଚି କପିଚାଷ । ସେତ ପୁରୁଣା ଖେଳାଳି, ଆଗରୁ କେତେଥର କରିଛି । ଆଉ ଡେରି ନକରି ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା ରଚନା ଲେଖା ।

ଉପକ୍ରମ :-

କଥାରେ ଅଛି :

ଆସ ଚାଷ କର ବଢିଆ ।
ଆଉ ନ ରଖିବା ଜମି ପଡିଆ ।

କିନ୍ତୁ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଅଧିକାଂଶ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥୀ ନାନା କାରଣରୁ ସେମାନଙ୍କ ଜମି ପଡିଆ ରଖିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେଭଳି ଚାଷୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ କପି ଏକ ଲାଭଜନକ ଫସଲ । କପି ଚାଷ ଦ୍ୱାରା ପାଠ ଜମି ପଡିଆ ରହିବା ସମ୍ଭାବନା କମିବା ସଂଗେ ସଂଗେ ଅଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମୀ ପରୀକ୍ଷାର୍ଥୀଙ୍କ ଭଳି ଭଲ ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିଥାଏ ।

ସମୟ ଓ କ୍ଷେତ୍ର :-

ସାଧାରଣତଃ ପରୀକ୍ଷା ଜଳବାୟୁରେ କପିଚାଷ କରାଯାଏ । ଏହି ଜଳବାୟୁରେ ପ୍ରଥମ ଅର୍ଦ୍ଧେକ ସମୟ ଅତିବାହିତ ହେଲାପରେ କପିଚାଷ କରିବା ଲାଭଦାୟକ । ବିଶେଷତଃ ଶେଷ ଅଧଘଣ୍ଟା ସମୟରେ କପିଚାଷ ଦ୍ରୁତଗତିରେ ହୋଇଥାଏ । କବାଟକଣା, ଝରକାପାଖ ଓ ପରୀକ୍ଷା ଭୂମିର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବଣୁଆ ସ୍ଥାନ କପିଚାଷ ପାଇଁ ସର୍ବୋତ୍କୃଷ୍ଟ ଅଟେ ।

ଚାଷ ପ୍ରଣାଳୀ :-

ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଅନେକ କିସମର ବିହନ ମିଳୁଛି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଟେଷ୍ଟବୁକିଆ, ଟେଷ୍ଟପେପରିଆ, ପସିବୁଲିଆ ଓ ଗାଇଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଭିନ୍ନ କିସମର କପି ବିହନ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିଛନ୍ତି । ଏସବୁ ବିହନକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଟେଷ୍ଟ ବୁକ୍, ପସିବୁଲ୍, ଟେଷ୍ଟପେପର ବା ଗାଇଡରୁ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଏ । କେବଳ ବାଛି ବାଛି ଅତି ଉନ୍ନତ ବିହନ ସଂଗ୍ରହ କରିପାରିଲେ ହେଲା । ସାଧା କାଗଜରେ ଏହାକୁ ବିଶୋଧିତ କରିପାରିଲେ ଆହୁରି ଭଲକଥା । ଏହା ଫଳରେ ଏହାକୁ ଗାର୍ଡ ପୋକମାନେ ନଷ୍ଟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହି ଗାର୍ଡ ପୋକ ଓ ଚେକିଙ୍ଗ ରୋଗ ବିଶେଷତଃ ମାରାତ୍ମକ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ବେଳେବେଳେ ବିହନକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ବିଶେଷତଃ ଚାଷୀମାନେ ଏହାକୁ ଜୋତା ତଳେ, ପ୍ୟାଣ୍ଟ ଭିତରେ ବାନ୍ଧିବାସହ

ନିଜ ପରିଧେୟର କୌଣସି ଗୁପ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ସଂରକ୍ଷିତ କରନ୍ତି । ଯାହା ଫଳରେ ବିପଦର ସମ୍ଭାବନା କମିଥାଏ । ପରୀକ୍ଷା ହେବାର ଏକଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ଜମିର ସାଂପୁଲ ବାହାରକୁ ପଠେଇ କପି ଡିଲରଙ୍କ ପାଖରୁ ଜମି ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସାର ମଗାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାଡଡିଆଁ, ପାଚେରୀଡିଆଁ ଏଜେଣ୍ଟମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ନେଇ ଉର୍ବର ଫସଲ ଖତ ପ୍ରୟୋଗରେ ନିରାପଦରେ କପିଚାଷ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ ହୋଇଥାଏ । ବେଳେ ବେଳେ ସ୍ୱେଚ୍ଛାସେବୀମାନେ ଖତସାର ଯୋଗାଇ ଦେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ।

କପିଚାଷ ସମୟରେ ଜନତା ଜନାର୍ଦ୍ଦନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଗାଳି, ଗୁଲଜ ଓ ଟାହିଟାପରା କେନ୍ଦ୍ର ଉପରେ ବର୍ଷା କରାଗଲେ କପିଚାଷ ଭଲ ବଢେ । ସ୍କାର୍ଡ ପୋକ ମାନେ ଦଳବଳ ହୋଇ ଆସି କପି ଫସଲକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥାନ୍ତି, ବେଳେବେଳେ ଏପରି ଅବସ୍ଥା ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଯେ ଜଣେ ଜଣେ ଚାଷୀ ଦୁଇ ତିନିବର୍ଷ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଫସଲ ହରାଇଥାନ୍ତି । ସ୍କାର୍ଡ ପୋକଙ୍କ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଉଚ୍ଚମାନର ବଟି ଔଷଧ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ପଡେ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପୋକାଳିଆ ବିହନ କପି ଫସଲ ପାଇଁ ବିପଦଜନକ । ଅଶୋଧିତ ବିହନର ବ୍ୟବହାର ଓ ଅଧାଖଣ୍ଡିଆ ଡିଲରଙ୍କ ଠାରୁ ସାରଖତ ସଂଗ୍ରହ ଇତ୍ୟାଦି କାରଣରୁ ଏହା ବିଶେଷ ବ୍ୟାପି ଥାଏ । ଏହି ରୋଗ ହେଲେ ବାହାରୁ ଯେତେ ସାରଖତ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ କପି ଫସଲ ଆଦୌ ବଢ଼ ହୁଏ ନାହିଁ । ଫସଲ ପୋକାଳିଆ ଧରି ମରିଯାଏ । ବେଳେବେଳେ ସାରକେନ୍ଦ୍ରରେ ଗଜା ମରୁଡି ଦେଖାଯାଏ । ଏହି ସବୁ ଅବସ୍ଥାରେ ସତର୍କ ରହିଲେ କପିଚାଷ ଲାଭପ୍ରଦ ହୋଇଥାଏ ।

ଉପସଂହାର :-

ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓଡିଶାରେ ପୂର୍ବେ କପିଚାଷ ବିଶେଷ ହେଉ ନଥିଲା । ଏବେ ବିଦେଶୀ ହାୱା ପ୍ରବାହ ହେବା ଫଳରେ କପିଚାଷ ଭଲଭାବରେ ହେଲାଣି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିଛି । ଏତେ ଉନ୍ନତ ପ୍ରଣାଳୀରେ କପିଚାଷ ହେବାଦ୍ୱାରା ଅଳ୍ପ ପରିଶ୍ରମରେ ତ ଭଲ ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏବେ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ପ୍ରଣାଳୀ ସାହାଯ୍ୟରେ ତଥା କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଏବଂ ଓୟାର ଲେସ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଯନ୍ତ୍ରପାତି ର ବ୍ୟବହାର ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଅତି ଜୋର ସୋର୍‌ରେ ଦେଖା ଦେଲାଣି । ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ସୁଦ୍ଧା ଆମ ରାଜ୍ୟ ଯେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଚାଷରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରିବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

ରଚନାଟି ଲେଖିସାରି ନବୀନ ମୁଣ୍ଡ ବେଶ୍ ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷ ଅନୁଭବ କରିଥିଲା । ଘରକୁ ଫେରିଆସି ବାପାଙ୍କୁ ପତ୍ରଟି ଦେଖାଇ ରଚନା ବିଷୟରେ ଏକ ବିଷଦ ବିବରଣୀ ଦେଇ ବାପାଙ୍କର ପ୍ରଶଂସା ଅର୍ଜନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ସମୟରେ ବାପାଙ୍କର ବଜ୍ର ସମ ଚାପୁଡାରେ ଲଜ୍ଜିତ ଅପମାନିତ ହୋଇ ସେ କ୍ରନ୍ଦନ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଲା । ବାପା ଗର୍ଜନ କରି କହିଲେ ଆରେ କୁଳାଙ୍ଗାର ତୋ ଆଖିରେ କଣ ଶୁଖୁଆ କଣ୍ଟା ମରା ହୋଇଥିଲା ? ପ୍ରଶ୍ନରେ ପଡିଛି କଫି ଚାଷ ଆଉ ବାବୁ ଆମର ଲେଖି ଆସିଲେ "କପିଚାଷ" ଗୋଲ ଆଳୁ ପାଇବୁ । ସେଇ ଚାଷ କଥା ଲେଖ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପ୍ରଶ୍ନ ପତ୍ରଟି ତଳୁ ଉଠେଇ ନେଇ ଦେଖିଲା 'ଫ' ର ଶୂନଟି ଅର୍ଦ୍ଧେକ ଲିଭି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । କାହାକୁ ଆଉ ସେ ଦୋଷ ଦେବ ? ମୁହଁ ପୁନର୍ବାର କଳା ହାଣ୍ଡିଆ ମେଘ ପରି କଳା ହୋଇଗଲା ।

ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା

ରଶ୍ମିତା ମିଶ୍ର
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ ଜଣେ ବାଳକ ମନରେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ପ୍ରଶ୍ନ ଜାତ ହେଲା । କାହିଁକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଗୁରୁ ଆବଶ୍ୟକ ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନଟି ତା'ମନ ମଧ୍ୟରେ ବାରମ୍ବାର ଉଙ୍କି ମାରୁଥିଲା । ଏକଦା ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସେ ତା'ର ପିତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲା । ପିତା କହିଲେ, "ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମୋର ଗୁରୁ ଦେଇ ପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଏକ ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଶ୍ରମରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଅ ।"

ଦିନେ ପ୍ରଭାତରେ ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କ ଆଦେଶ ଅନୁସାରେ ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲା । ବିଭିନ୍ନ, ରଙ୍ଗର ଫୁଲ ଫଳ ଭରା ଗଛଲତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁନ୍ଦର ଆଶ୍ରମରେ ଗୁରୁ ରହୁଥିଲେ । ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲା । ପ୍ରଣାମ କରି କହିଲା - "ଗୁରୁ ! କାହିଁକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଗୁରୁ ଆବଶ୍ୟକ ? ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମୋତେ ଜଣାନ୍ତୁ ।"

ସବୁ ଶୁଣି ଗୁରୁ କହିଲେ, "ବତ୍ସ ! ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଜାଣିବା ନିମନ୍ତେ ତୁମେ ଆଜି ରାତ୍ରି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ରମରେ ଅପେକ୍ଷା କର । ଏହା କହି ଗୁରୁ ନିକଟ ଗ୍ରାମକୁ କୌଣସି ଏକ କାର୍ଯ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଚାଲିଗଲେ ।"

ଦିବସ ସରି ରାତ୍ରି ଆଗମନ ହେବାରୁ ବାଳକ ମନରେ ଉତ୍କଣ୍ଠା ବୃଦ୍ଧି ପାଉଥାଏ । ରାତ୍ରି ସମୟରେ ଗୁରୁ ଆଶ୍ରମରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାମାତ୍ରେ ବାଳକ ପୁନର୍ବାର ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି ଗୁରୁ ଟିକେ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହେଲେ । କିଛି ସମୟ ପରେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ଦେଖାଇ କହିଲେ "ବୋଧେ ସେହି ଆଲୁଅ ଆଶ୍ରମ ଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଏକ କି.ମି. ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ଘରେ ଜଳୁଛି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଆଲୁଅ ନିକଟକୁ ଯାଅ, ସେଠାରେ ରାତ୍ରି ଯାପନ କର । ପ୍ରଭାତ ସମୟରେ ସେଠାରେ ତୁମେ ତୁମର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇଯିବ ।"

ବାଳକଟି ଗୁରୁଙ୍କ ଏପରି ବଚନ ଶୁଣି ଦୁଃଖିତ ହେଲା । କାରଣ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାରରେ ଦୂରରେ ଥିବା ଆଲୁଅ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ଦେଖା ଯାଉ ନଥିଲା । ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଅନ୍ଧକାର, ଶୁନଶାନ । ଦୂରରୁ ଭାସି ଆସୁଥିଲା କେବଳ ବିଲୁଆ କୁକୁରଙ୍କ ରାବ । କେତେକ ବୃକ୍ଷରେ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଜୁଳୁଜୁଳିଆ ପୋକ ମିଞ୍ଜି ମିଞ୍ଜି ହୋଇ ଜଳୁଥାନ୍ତି । ବାଳକଟି ନିଜକୁ ମରୁଭୂମିର ଯାତ୍ରୀ ପରି ଏକୁଟିଆ ମନେ କରୁଥିଲା । ମନ ମଧ୍ୟରେ ଭୟ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇବା ଆଶାରେ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କଲା ।

ଆଶା ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ବୃଦ୍ଧି କରେ । ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ମଣିଷକୁ ଦୁଃସାହସୀ କରିଦିଏ । ଆଲୁଅକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସରଳ ରେଖାରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ବାଟରେ ଅନେକ କଣ୍ଟା, ଲଟା, ବୁଦା ସଫାକରି ଯାଉଥାଏ । ଆଗରେ ଏକ ନଈ ପଡିଲା । ନଈ ପହଁରି ପାରିହୋଇ ଆଲୁଅ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ପାଦରେ କଣ୍ଟା ବାଜି ରକ୍ତ ବାହାରୁଥାଏ । ଶରୀର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କ୍ଳାନ୍ତ । ସେଠାରେ ରାତ୍ରି ଯାପନ କଲା । ପ୍ରଭାତ ହେଲା । ନିଦ୍ରା ତ୍ୟାଗ କରି ସେଠାରେ ସେ ତା'ର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜିଲା । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଠାରେ କିଛି ପାଇଲା ନାହିଁ । ମନେ ମନେ ଗୁରୁଙ୍କ ଉପରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହେଲା । ଗୁରୁଙ୍କ

ଆଶ୍ରମ ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା । ରାସ୍ତାରେ ଯିବା ସମୟରେ ଦେଖିଲା ଗତ ରାତିରେ ସେ ଯେଉଁଠାରେ ନଈ ପହଁରି ପାରି ହୋଇଥିଲା ତା'ର ନିମ୍ନକୁ ସୁନ୍ଦର ପୋଲଟିଏ ନଈ ଉପରେ ଥିଲା । ସେହି ପୋଲରେ ନଈ ପାରିହୋଇ ଦେଖିଲା ସୁନ୍ଦର ରାସ୍ତାଟିଏ ଆଶ୍ରମକୁ ଲମ୍ବିଯାଇଛି । ଆଶ୍ରମକୁ ଫେରିବା ସମୟରେ ଆଉ କଣ୍ଟା ଲଟାର କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ପଡିଲା ନାହିଁ ।

ପ୍ରଭାତରେ ଗୁରୁ ବାଳକଟିକୁ ଆଶ୍ରମରେ ଦେଖି ପଚାରିଲେ "କ'ଣ ଉତ୍ତର ପାଇଲୁ ?"

ବାଳକ - "ନାଁ, ମୁଁ ସେଠାରେ କୌଣସି ଉତ୍ତର ପାଇଲି ନାହିଁ ।"

ଗୁରୁ - ମୂର୍ଖ ବାଳକ ! ସୁନ୍ଦର ରାସ୍ତାରେ ଆଶ୍ରମକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ ସମୟରେ ତୋ ମନରେ କୌଣସି ଭାବନା ଜାତ ହେଲା ନାହିଁ ?

ବାଳକ - ନା ।

ଗୁରୁ - ଗତ ରାତିରେ ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଲୁଅ ନିକଟକୁ ଗଲୁ, କେତେ କଷ୍ଟ କରି କଣ୍ଟା, ଲଟା ଓ ନଈରେ ପହଁରି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ମାତ୍ର ଦିନର ଆଲୁଅରେ ସୁନ୍ଦର ମାର୍ଗରେ ଆଶ୍ରମକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କଲୁ ।

"Teacher is like a director

Knowledge is like a candle".

ଗୁରୁ ମଣିଷ ଭିତରେ ଥିବା ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୁଅ ଜଳାଇ ଦିଅନ୍ତି । ସେହି ଜ୍ଞାନର ଆଲୁଅ ଦୁର୍ଗମ ପଥରୁ ନିବୃତ୍ତି କରି ସୁଗମ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରେ । ଫଳରେ ଆମେ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପଥରେ ସହଜରେ ପହଞ୍ଚିପାରୁ ।

ବତ୍ସ ! ଗୁରୁଙ୍କ ଦଣ୍ଡରେ କ୍ରୋଧାନ୍ୱିତ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଯେପରି ପର୍ବତର କଠିନ ପଥର ମଧ୍ୟରେ ଶୀତଳ ଝରଣା ଥାଏ, ସେହିପରି ଗୁରୁଙ୍କ ବଚନ ଓ ହୃଦୟ ମଧ୍ୟରେ ଅମାପ ସ୍ନେହ ମମତା ଭରି ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଗୁରୁ ଆବଶ୍ୟକ ।

ସେବା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠଧର୍ମ

ସରସ୍ୱତୀ ଦାସ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ତା'ର ଧର୍ମ ନିରୂପଣ କରିଥାଏ । ସେବା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠଧର୍ମ ଅଟେ । ସେବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ ।

ଥରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଜଣେ ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ ପଚାରିଥିଲେ - ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଆପଣଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ମାର୍ଗରେ ସର୍ବଦା ଗତି କରୁଥିଲେ । ଯାହା ଆପଣ କହୁଥିଲେ ତାହା ପାଳନ କରୁଥିଲେ । ତଥାପି ଆପଣ ତାଙ୍କୁ ଧର୍ମରାଜ କାହିଁକି କହୁଥିଲେ ? ଧର୍ମରାଜ କହିବାର ଏମିତି କ'ଣ ଯଥାର୍ଥତା ତାଙ୍କ ଠାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲା ?

ଉତ୍ତରରେ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଥିଲେ, ଯୁଧିଷ୍ଠିର ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଦୁଇଟି ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ନିର୍ବାହ କରୁଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଅନ୍ୟଟି ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ସେ ଯେଉଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ ସେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମେ ମୋତେ ଦେଖିବାକୁ ପାଉଥିଲ (ମୋର ଭୂମିକା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲ) । ଆପଣ କହିପାରନ୍ତି ଯେ ମୋର ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ମାର୍ଗରେ କରୁଥିବା କର୍ମ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ ସେ ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ କରୁଥିଲେ, ଏହି ଅପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କାର୍ଯ୍ୟ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ଧର୍ମରାଜ ପଦ ମିଳିଛି । ମୁଁ କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ପ୍ରଭୁ - ଶ୍ରଦ୍ଧାଳୁ କହିଲେ - ମହାବିନାଶକାରୀ ମହାଭାରତ ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ । କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରର ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ୱରେ ଖାଲି କୁଢ କୁଢ ଶବ, ସେହି ଶବର ପାହାଡ ଭିତରେ ବି ଆହତଙ୍କ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଜର୍ଜରିତ, ହୃଦୟ ବିଦାରକ ସ୍ୱର ଶୁଭୁଥାଏ । ଯୁଦ୍ଧ ସମାପ୍ତ ପରେ ଯେତେବେଳେ ଯୋଦ୍ଧାମାନେ ନିଜ ନିଜ ଶିବିରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରି ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ଯାଉଥାନ୍ତି, ଯୁଧିଷ୍ଠିର ସେହି ସମୟରେ ବିଶ୍ରାମ ନନେଇ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସଂପାଦନ କରୁଥିଲେ ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ନଇଁ ଆସିଲା ପରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବେଶ ବଦଳାଇ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଯୁଦ୍ଧକ୍ଷେତ୍ର ଅଭିମୁଖେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟହ ସେ ଶିବିର ରୁ ଚାଲିଯାଉଥିବା ଅନ୍ୟ ଭ୍ରାତାଙ୍କ ନଜରରେ ପଡିଥିଲା । ଏହାର ରହସ୍ୟ ଉଦ୍‌ଘାଟନ ପାଇଁ ଭ୍ରାତା ସହଦେବ ପଛେ ପଛେ ଅନୁଧାବନ କରିଥିଲେ । ସହଦେବ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଭ୍ରାତା ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଯୁଦ୍ଧରେ ଆହତ ଅବସ୍ଥାରେ ଚିତ୍କାର କରୁଥିବା ସୈନିକମାନଙ୍କ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କ୍ଷତସ୍ଥାନରେ ରକ୍ତ ପୋଛି ପଟି ବାନ୍ଧି ଦେଉଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ବୁଝି ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଉଥାନ୍ତି । ଏହା ଦେଖିବା ପରେ ପାଣ୍ଡବ ଭ୍ରାତା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାସହ ଦୁଃଖିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସହଦେବ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ "ବେଶ ବଦଳାଇ ଆପଣ ଲୁଚି ଲୁଚି ଏଭଳି ତୁଚ୍ଛ କାର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି କରୁଛନ୍ତି ?" ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର କହିଥିଲେ - "ମୁଁ ବେଶ ବଦଳାଇଛି ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ ଆହତଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌରବ ପକ୍ଷର ସେନା ଅଛନ୍ତି । ଯଦି ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ (ବେଶ ନ ବଦଳାଇ) ସେମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଏ ତେବେ ସେମାନେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷ ଭାବି ସେମାନଙ୍କ କଷ୍ଟ କହି ନଥାନ୍ତେ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ସେମାନଙ୍କର ଉପଯୁକ୍ତ ସେବା କରିବା ଅଧିକାରରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବି । ସେବା ତ ଅସଲ ଧର୍ମ" ସହଦେବ ।

ଏକଥା ଶୁଣାଇ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କହିଲେ - ଏଭଳି କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ଯୁଧିଷ୍ଠିରଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି

କରିନପାରନ୍ତି । ଏହା ଶୁଣିବାପରେ ହିଁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ କହିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲି । ଧର୍ମ ଓ ପରମାର୍ଥ ଆଶ୍ରୟଧର୍ମୀ । ତାଙ୍କର ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତଥା ସବୁ ଧର୍ମ ଉପରେ ।

ସୁତରାଂ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଏହି ସେବାର ନୀତିବାଣୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉପଦେଶାତ୍ମକ ଓ ନୈତିକ ଆଦର୍ଶବୋଧକ ଅଟେ । ତେଣୁ ସେବା କରିବା ହିଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ଅଟେ । ସେବା ହିଁ ଜୀବନ ଯାତ୍ରାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମ ।

ସ୍ୱପ୍ନ

ପଦ୍ମିନୀ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ କାହାକୁ ଭଲ ନ ଲାଗେ । କାହାର ଇଚ୍ଛା ନହୁଏ, ସ୍ୱପ୍ନ ରାଇଜରେ ବୁଲିବାକୁ । ମିଠା ମିଠା ସ୍ୱପ୍ନରେ ହଜିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନ ତ' ସ୍ୱପ୍ନରେ ରହେ, କେବେ ବାସ୍ତବତାରେ ପରିଣତ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏକଥା ମଣିଷ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ ତଥାପି କାହିଁକି ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖେ । ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା କିଛି ଭୁଲ ନୁହେଁ କାରଣ ସ୍ୱପ୍ନବିନା ମଣିଷର ବଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସ୍ୱପ୍ନ ହିଁ ତାକୁ ଆଗକୁ ବଢିବାକୁ ସାହସ ଦିଏ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟର ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ସେତେବେଳେ ସେ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡେ । ତାକୁ ଲାଗେ ସତେ ଯେମିତି ତାର ଚତୁପାର୍ଶ୍ୱ ଅନ୍ଧକାରରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ତାର ଭବିଷ୍ୟତ, ଆଶା, ଆକାଂକ୍ଷା ସବୁ ମରୁବାଲିରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଭୁଲି ବାସ୍ତବତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ପୁଣିଥରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ସ୍ୱପ୍ନକୁ ଯୋଡିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।

ଜୀବନରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ପାଇଁ କାହାରିକୁ ମନା ନାହିଁ, ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିଲେ ହିଁ ମଣିଷ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢି ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ସ୍ୱପ୍ନକୁ ବାସ୍ତବତାରେ ପରିଣତ କରିବାର ସତ୍ ସାହସ ଥିବା ଦରକାର । ଯଦି ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ ନହୋଇ ଅଧାରେ ରହିଯାଏ ବା ଭାଙ୍ଗିଯାଏ, ସେଥିରୁ ଜାତ ଦୁଃଖକୁ ମଧ୍ୟ ସହିବାର ସାହସ ଥିବା ଦରକାର । କାରଣ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିବାର ଦୁଃଖକୁ ସହିବାର ଶକ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ନଥାଏ । କାରଣ ଯେତେ ବେଳେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାଙ୍ଗେ ମନୁଷ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଥିବା ସ୍ୱପ୍ନର ଦୁଃଖକୁ ଭୁଲି ନପାରି ନିଜକୁ କଷ୍ଟ ଦେବା ସହ ନିଜର ଲୋକ ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କଷ୍ଟ ଦେଇଥାଏ । ଯେଉଁ ସ୍ୱପ୍ନ ତାର ଭାଙ୍ଗିଗଲା ବା ଅଧାରେ ରହିଗଲା ସେଥି ନିମନ୍ତେ ନିଜ ଭାଗ୍ୟ ଓ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇଥାଏ । ସେ କେବେବି ଭାବେ ନାହିଁ ଯେ ତାର ସ୍ୱପ୍ନ କ'ଣ ପାଇଁ ପୂରଣ ହୋଇନାହିଁ । ତାର ଭୁଲ କେଉଁଠି ରହିଲା । ହୁଏତ ସେ ସ୍ୱପ୍ନ ପୂରଣ କରିବାର ସାମର୍ଥ୍ୟ ତା ପାଖରେ ନଥିଲା । ଏସବୁ ନଭାବି ସେ କେବଳ ଭାଗ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସେ । ନିଜ

ଉପରୁ ତାର ବିଶ୍ୱାସ ଉଠିଯାଏ। ସେ ଭାବେ ସେ କୌଣସି କାମ କରି ପାରିବ ନାହିଁ। ତାଦେଇ କୌଣସି କାମ ସଫଳ ହେବ ନାହିଁ। ନିଜର ଅସଫଳ ସପ୍ନର ଦୁଃଖକୁ ଭୁଲିଆଗକୁ ବଢିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରେ ନାହିଁ। ସେ ଏତିକି ବୁଝେ ନାହିଁ ଯେ ଯାହା ହୋଇଗଲା ତାକୁତ ବଦଳେଇ ହେବ ନାହିଁ। ପୁଣି ନୂତନ ସପ୍ନ ଦେଖି ତାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରେ ନାହିଁ।

ମନୁଷ୍ୟ ମାନେହିଁ ସପ୍ନ ବିଳାସୀ। ତେଣୁ ସପ୍ନ ଦେଖ, ପୁଣି ତାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟାକର। କିନ୍ତୁ ଯଦି ସପ୍ନ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ବା ଅଧାରେ ରହିଗଲା ସେ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ ନାହିଁ। ତାକୁ ବାସ୍ତବତାରେ ପରିଣତ କରିବାକୁ ଆପ୍ରାଣ ଚେଷ୍ଟା କରିବ। କାରଣ ମୁଁ ବି ପୁଣିଥରେ ନୂତନ ସପ୍ନ ଦେଖିଲି ଯାହାକି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ପୂରଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ଯାହା କି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ, ସାହସ ଓ ଚେଷ୍ଟା ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ହେବାକୁ ଯାଉଛି। ତେଣୁ ସପ୍ନ ଦେଖ, ତାକୁ ପୂରଣ ମଧ୍ୟକର, କିନ୍ତୁ ସପ୍ନ ପୂରଣ ନହେଉଛି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗିନପଡି ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳ ଆଉ ଭାବ ଏ ସବୁ ପୂରଣ ନହେଲା ନାହିଁ ଭଗବାନ ମୋର ଅନ୍ୟ ସପ୍ନ ନିଶ୍ଚିତ ପୂରଣ କରିବେ।

ଏପଟେ ଟିକେ ଶୁଣନ୍ତୁ ନା

ରଶ୍ମିତା ଗିରି
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

- ପୁରୁଷ ଆଉ ନାରୀ ଭିତରେ ଫରକ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର : ନାରୀ ଚାହେଁ ଜଣେ ପୁରୁଷ ତା'ର ସବୁ ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରୁ। ପୁରୁଷ ଚାହେଁ ସବୁ ନାରୀ ତା'ର ଗୋଟିଏ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରୁ।

- ପୁରୁଣା ସ୍କୁଟର ଆଉ ପୁରୁଷ ଭିତରେ ସମାନତା କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର : ୧) ଉଭୟ ବହୁତ କଷ୍ଟରେ ଷ୍ଟାର୍ଟ ହୁଅନ୍ତି।

୨) ଉଭୟଙ୍କ ଦେହରୁ ଗନ୍ଧିଆ ଧୂଆଁ ବାହାରେ।

୩) ବାଟରେ ଉଭୟଙ୍କ ଷ୍ଟାର୍ଟ କେତେବେଳେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ କିଛି ଠିକଣା ନଥାଏ।

୪) ଉଭୟ ରାସ୍ତାରେ ଦୌଡିବା ଅପେକ୍ଷା ଗ୍ୟାରେଜରେ ମୁହଁ ମାଡି ପଡିବାକୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

୫) ଉଭୟଙ୍କୁ ମେକାନିକ୍ ପାଖକୁ ନେଇ ଯେତେ ସଜଡାସଜଡି କର, ରଙ୍ଗକର, କିଛି ଲାଭ ହୁଏନି, ଦି'ଦିନ ଭିତରେ ସେମାନେ ପୂର୍ବ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରି ଯାଆନ୍ତି ।

୬) ଉଭୟ ଅତ୍ୟଧିକ ଇନ୍ଧନ ଦରକାର କରନ୍ତି ।

୭) ସବୁଠୁ ବଡ କଥା ହେଉଛି, ଉଭୟଙ୍କୁ ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡ ବା ମାର୍କେଟ୍ ବାହାରେ ସାରାରାତି ଛାଡି ଆସିଲେବି କେହି ନିଅନ୍ତିନି ।

- ଅଧାମସ୍ତିଷ୍କ ଥିବା ପୁରୁଷକୁ କ'ଣ କୁହାଯାଏ ?

ଉତ୍ତର : ବୁଦ୍ଧିମାନ

- ଟି.ଭି. ଆଗରେ ବସି କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳ ଦେଖୁଥିବା ପୁରୁଷ ଆଉ ସୋଫା ଭିତରେ ଫରକ୍ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର : ସୋଫା ଘଣ୍ଟାକୁ ଘଣ୍ଟା ଚା' ମାଗେନି ।

- ତୁଷାର ମାନବ ଆଉ ବୁଦ୍ଧିମାନ ପୁରୁଷ ଭିତରେ ଫରକ୍ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର : ତୁଷାର ମାନବକୁ କେହି କେହି ଲୋକ ଦେଖିଛନ୍ତି ।

- ଈଶ୍ୱର ପ୍ରଥମେ ପୁରୁଷକୁ ତିଆରି କରିଥିଲେ; ତା'ପରେ ନାରୀକୁ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର : ଗୋଟେ ବଡ କାମ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ କିଛିଟା ପ୍ରାକ୍ଟିସ କରି ନେବାକୁ ଉଚିତ ମଣୁଥିଲେ ।

- ଶନିବାର ଦିନ ସକାଳେ ରଘୁ ଆଉ ରତ୍ନମଣି (ତା'ସ୍ତ୍ରୀ) ଭିତରେ ଭୀଷଣ ଝଗଡା ହେଇଥିଲା । ପରସ୍ପରକୁ ଶୋଧିବା ଭିତରେ ରଘୁ ପାଟି କମେଇକି କହିଲା, "ମତେ ଆଉ ଅଧିକ ରଗାଅନା କହି ଦେଉଛି ନ ହେଲେ ମୋ' ଭିତରେ ଥିବା ପଶୁଟା ବାହାରକୁ ବାହାରି ପଡିବ ।" ରତ୍ନମଣି ବି ଶୁଣେଇ ଦେଲା, "ବାହାରୁ । ମୁଁ ମୂଷାକୁ ଡରେନି ।"

- ରଘୁ ଜୀବନରେ ଅନେକ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇଛି, ଅନେକ ନୂଆ ଲୋକ ଓ ରୀତି ନୀତି ଦେଖିଛି । ଏଇ ଲମ୍ବା ଜୀବନ ଯାତ୍ରାରେ ସେ ଗୋଟିଏ କଥା ଭଲ ଭାବେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଛି ତା' ହେଉଛି -

ଉତ୍ତର : ଟ୍ରେନ୍ କେବେ ପଙ୍କଚର ହୁଏନି ।

- ଗୁରୁଜ୍ଞାନ -

ସୁଖ ସମୃଦ୍ଧି ପାଇଁ ଲୋକେ ଘରେ ରଖୁଥିବା 'ଲାଫିଙ୍ଗ ବୁଦ୍ଧ' ମୂର୍ତ୍ତି ଆପଣ ଦେଖିବେ । ସେଥିରେ ଗୌତମ ବୁଦ୍ଧ ହସିବା ମୁଦ୍ରାରେ ଥାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ସେ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ କୁହାଯାଏ 'ଲାଫିଙ୍ଗ ବୁଦ୍ଧ' । ମନେ କରନ୍ତୁ ଗୌତମ

ବୁଦ୍ଧ ନ ହସି ଗମ୍ଭୀର ମୁଦ୍ରାରେ ଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ସେ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ କ'ଣ କୁହାଯାଆନ୍ତା ?

ଉତ୍ତର : ଗୌତମ ଗମ୍ଭୀର

● ପାଠ ପଢୁ ପଢୁ ବବି ତିନି ଦିନ ତଳେ ରଘୁକୁ ପଚାରିଲା, "ଆଚ୍ଛା ବାପା, ଆଇନ ପୁରୁଷ ଲୋକଙ୍କୁ ଏକରୁ ଅଧିକ ସ୍ତ୍ରୀ ରଖିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇନି । ଇଏ ଅନ୍ୟାୟ ନୁହେଁ କି ???"

ଉତ୍ତର : ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡି ରଘୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା, "କିଛି ଅନ୍ୟାୟ କରିନିରେ ..... ଖାଲି ଆଗୁଆ ସତର୍କ କରି ଦେଇଛି । ତୁ ବାହାହେଲେ ଏକଥା ଠିକ୍ ବୁଝି ପାରିବୁ ।"

ଚାଣକ୍ୟଙ୍କ ମାତୃଭକ୍ତି

ସମୀକ୍ଷା ସେଠୀ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଲୋକ ନୀତିର ମହାନ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ଚାଣକ୍ୟଙ୍କ ପିଲାଦିନର ଘଟଣାଟିଏ । ବାଲ୍ୟା ବସ୍ଥାରେ ଚାଣକ୍ୟ ମାଆଙ୍କୁ ଭାରି ଭକ୍ତି କରୁଥିଲେ । ମାଆଙ୍କ କୌଣସି କଥାରେ ସେ କେବେ ବି ଅମାନ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମାଆ ଯାହା କହିଲେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ପାଳନ କରୁଥିଲେ । ସେ ଏପରି କୌଣସି କାମ କରୁନଥିଲେ ଯାହାଦ୍ୱାରା ମାଆଙ୍କ ମନରେ ଆଘାତ ଲାଗୁଥିଲା ।

ଥରେ ଚାଣକ୍ୟ ଘରେ ନଥିବା ବେଳେ ଜଣେ ଜ୍ୟୋତିଷ ଘରକୁ ଆସିଲେ । ପୁଅର ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମାଆ ଚାଣକ୍ୟଙ୍କ ଜାତକ ନେଇ ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲେ । ଜ୍ୟୋତିଷ ଜାତକ ଦେଖି ମାଆଙ୍କୁ କହିଲେ - "ତମ ପୁଅର ଜନ୍ମ କୁଣ୍ଡଳୀରୁ ଯାହା ଜଣା ପଡୁଛି ଏହାର ଭବିଷ୍ୟତ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ । ବଡ ହେଲେ ତମ ପୁଅ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ସମ୍ରାଟ ହେବ । ତୁମର ଯଦି ମୋ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ନହେଉଛି ଦେଖିବ ତାର ସାମନା ଦାନ୍ତରେ ନାଗ ରାଜଙ୍କ ଚିହ୍ନ ଅଛି ଯାହା ସେ ସମ୍ରାଟ ହେବାର ସୂଚନା ପ୍ରଦାନ କରୁଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ତୁମ ପୁଅ ବଡ ହେଲେ ସାରା ସଂସାରରେ ନାଁ କରିବ ।"

ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ ଶୁଣି ମାଆଙ୍କ ମନ ଦୁଃଖୀ ହେଲା । ଅତ୍ୟଧିକ ସ୍ନେହ ହେତୁ ପୁଅକୁ ସବୁବେଳେ ପାଖରେ ରଖିବାକୁ ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ତାକୁ ଦଣ୍ଡେ ନଦେଖିଲେ ସେ ରହି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ପୁଅ ଯଦି ବଡ ମଣିଷ ହୋଇ ଯାଏ, ପୁଣି ସମ୍ରାଟ ହୋଇଯାଏ, ତେବେ ରାଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହି ସେ ମାଆକୁ ଭୁଲିଯିବ । ଆଉ ଆଜି ପରି ନା' ସେ ପୁଅକୁ କୋଳରେ ଧରି ପାରିବେ ନା ପୁଅ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ସମୟ ଦେଇ ପାରିବ । ଏହି କଥା ଚନ୍ତା କରି ସେ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡିଲେ

। ମନ ଭଲ ରହିଲା ନାହିଁ କି କୌଣସି କାମରେ ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ ।

ଚାଣକ୍ୟ ଘରକୁ ଫେରି ଦେଖିଲେ ଯେ ମନ ଦୁଃଖ କରି ବସିଛନ୍ତି ମାଆ । ପଚାରିଲେ ବି ସେ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ । ଯାହା ହେଲେ ବି ସେ ମାଆ । ପୁଅର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଭବିଷ୍ୟତ ହିଁ ମାଆର କାମନା । ସ୍ନେହ ଓ ମମତା ଭିତରେ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ସେ ସିନା ପୁଅକୁ ଛାଡିବାକୁ ନାରାଜ ହେଲେ; ପୁଅ ଉନ୍ନତି କରୁ ବୋଲି କେଉଁ ମାଆ ବା ନଚାହେଁ । ତେଣୁ ସେ କିଛି ନକହି ପ୍ରଥମେ ଚୁପ୍ ରହିଲେ । ପୁଅ ଚାଣକ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଛାଡିବା ପିଲା ନୁହେଁ । ମାଆ କାହିଁକି ମନ ଦୁଃଖ କରି ବସିଛନ୍ତି ଜାଣିବା ପାଇଁ ସେ ମାଆଙ୍କୁ ବାରମ୍ବାର ଅନୁରୋଧ କଲେ । ଶେଷରେ ଜ୍ୟୋତିଷ କହିଥିବା ସମସ୍ତ କଥା ସେ କହିଦେଲେ । ଏହା ଶୁଣି ଚାଣକ୍ୟ କହିଲେ - 'ଏଇ କଥା ମାଆ ଏଇଥି ପାଇଁ ତମେ ବ୍ୟସ୍ତ । ତୁମ ପୁଅ ତମ ପାଖରେ ସବୁ ବେଳେ ରହିବ । ମୋ ଦାନ୍ତରେ ଚିହ୍ନ ଅଛି ବୋଲି ସିନା ଜ୍ୟୋତିଷ ଏପରି କହିଲେ, ସେଇ ଦାନ୍ତକୁ ମୁଁ ଆଜି ଶେଷ କରିଦେବି । ଏହାକହି ପଦାକୁ ଆସି ଏକ ଶକ୍ତ ପଥରରେ ଚିହ୍ନଥିବା ଦାନ୍ତକୁ ସେ ଭାଙ୍ଗିଦେଲେ । ମୁହଁରୁ ଧାର ଧାର ବୋହି ଯାଉଥାଏ ରକ୍ତ । ନିଜ ହାତରେ ଦାନ୍ତଟିକୁ ଧରି ମାଆଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି କହିଲେ -' ନିଅ ମାଆ ଯେଉଁ ଦାନ୍ତ ପାଇଁ ତମ ମନରେ ଏତେ ସନ୍ଦେହ, ମୁଁ ଆଜି ନିଜ ହାତରେ ସେ ଦାନ୍ତଟିକୁ ଉପାଡି ଦେଇଛି । ତୁମ ସ୍ନେହ ନିକଟରେ, ଭଲ ପାଇବା ନିକଟରେ ମୋର ସମ୍ରାଟ ହେବା ତୁଚ୍ଛ, ମୂଲ୍ୟହୀନ । ପୁଅର ଏପରି ମାତୃଭକ୍ତି ଦେଖି ସ୍ନେହରେ ତାଙ୍କର ହୃଦୟ ବିଚଳିତ ହୋଇଗଲା । କୋଳକୁ ଆଉଜେଇ ନେଇ ଗାଲରେ ଚୁମାଟିଏ ଦେଲେ । ପଣତ କାନିରେ ମୁହଁରୁ ବହି ଆସୁଥିବା ରକ୍ତ ପୋଛି ଦେଇ କହିଲେ - ' ତୁ ମହାନ ପୁଅ । ତୋ'ଭଳି ପୁଅ ପାଇ ଗର୍ବରେ ମୋ ଛାତି ଫୁଲି ଉଠୁଛି । ତୁ ସାରା ଦୁନିଆରେ ନାଁ କର, ଏହା ମୋର କାମନା ।' ସତରେ ଚାଣକ୍ୟଙ୍କ ମାତୃଭକ୍ତି ଅନନ୍ୟ, ଅତୁଳନୀୟ । ତାଙ୍କ ପରି ସବୁ ସନ୍ତାନ ମାଆଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରିବା ଉଚିତ୍ । ମାଆଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ଜୀବନରେ ଚଲାପଥକୁ କୁସୁମିତ କରିଥାଏ ଓ ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳତା ଆଣି ଦେଇଥାଏ ।

ଧନ ବଡ ନୁହେଁ ମନ ବଡ

ସଂଯୁକ୍ତା ନାଏକ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

କୌଣସି ଏକ ଗାଁରେ ପିଲୁ ଓ ଗାଲୁ ଦୁଇ ସାଙ୍ଗ ରହୁଥିଲେ । ପିଲୁ ଗୋଟିଏ ଧନୀ ଘରର ପିଲା ଥିଲା କିନ୍ତୁ ଗାଲୁ ଗରିବ ଘରର ପିଲା ଥିଲା । ପିଲୁ ଓ ଗାଲୁ ଦୁହେଁ ବହୁତ ଭଲ ସାଙ୍ଗ । ଦୁହେଁ ଦୁହିଁଙ୍କର ଅସୁବିଧାରେ ନିଜେ ନିଜକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ପିଲୁର ମାଆ ଓ ବାପା ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗାଲୁ ପାଖରେ ମାଆ ଛଡା ଆଉ କେହି ନାହାନ୍ତି । ପିଲୁ ଓ ଗାଲୁ ଦିହେଁ ପଞ୍ଚମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାଠ ପଢନ୍ତି, ସବୁ ବେଳେ ଦୁହେଁ କ୍ଲାସରେ ପ୍ରଥମ ଦ୍ୱିତୀୟ ହୁଅନ୍ତି । ସେ ଦୁହେଁ ରାତି ଛଡା ବାକି ସମୟରେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଦିନ କଟାନ୍ତି । ଥରେ ଜଣେ ଶିକ୍ଷକ ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ ତୁମେ କାହାକୁ ବେଶୀ ଭଲ ପାଅ ? କିଏ କହିଲା ମାଆ, କିଏ କହିଲା ବାପା, କିଏ କହିଲା ଅପା, ଆଉ କିଏ କହିଲା ଭାଇ କିନ୍ତୁ ପିଲୁ କହିଲା ମୁଁ

ଗାଲୁକୁ ବେଶୀ ଭଲ ପାଏ । ଗାଲୁ କହିଲା ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପିଲୁକୁ ହିଁ ବେଶୀ ଭଲ ପାଏ । ଆଉ ପିଲୁ ବିନା ମୁଁ ରହିପାରେନା, ଗାଲୁ ବିନା ପିଲୁ ମଧ୍ୟ ରହିପାରେନା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ସମସ୍ତେ ଜାଣିଲେ ଯେ ଦୁହିଁଙ୍କ ଯୋଡି କଥା ।

ଦିନେ ପିଲୁର ଜନ୍ମଦିନ ଥିଲା । ସେ ଗାଲୁକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା । ଗାଲୁର ମାଆ କହିଲେ ପିଲୁ ତ ଧନୀ ଘରର ପିଲା ଆମ ଘରେ ବା ଆଉ କ'ଣ ଅଛି, ତୋତେ ଦେଇ ପିଲୁ ଘରକୁ ପଠାଇବି । ତୁ ତା ଜନ୍ମଦିନରେ କ'ଣ ନେଇ ଯିବୁ ? ତୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଯାଉଛୁ ଦିନେ ନ ଗଲେ ହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗାଲୁର ଏକା ଜିଦ୍ ସେ ପିଲୁ ଘରକୁ ଯିବ ହିଁ ଯିବ ।

ଶେଷରେ ଗାଲୁ କଥାରେ ମାଆ ରାଜି ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ତା ପରଦିନ ସକାଳ ହେଲା, ତା ମାଆ ପୁଣି ଥରେ କହିଲେ - ଖାଲି ହାତରେ ଯିବୁ ସିନା, ଖାଲି ଦେହରେ କିପରି ଯିବୁ ? ତୋର ତୋ ଭଲ ଜାମାଟିଏ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଭଲ ପ୍ୟାଣ୍ଟ ନାହିଁ । ଏମିତି ଉତ୍ସବରେ କିଏ କ'ଣ ଖାଲି ହାତରେ ଯାଏ । ସେଇଠୁ ଗାଲୁ କହିଲା - ପିଲୁର ସିନା ଜନ୍ମ ଦିନ ବୋଲି ସେ ନୂଆ ଜାମା ପ୍ୟାଣ୍ଟ ପିନ୍ଧିଥିବ । କିନ୍ତୁ ମୋର ତ ଜନ୍ମଦିନ ନୁହେଁ । ମୋର ଯେଉଁ ଜାମାପ୍ୟାଣ୍ଟ ଅଛି ମୁଁ ତାହା ପିନ୍ଧିଯିବି । ମାଆକୁ ଯେମିତି ସେମିତି ବୁଝାଇ ସେ ପିଲୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା, ଗାଲୁ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା, ଗାଡିମଟର, ସାଇକେଲ ଆଦି ଜମା ହୋଇଛି । କିଛି ଲୋକ ଖିଆଦିଆ କରୁଛନ୍ତି ଆଉ କିଛିଲୋକ ଯିବା ଆସିବା କରୁଛନ୍ତି । ପିଲୁ ଘର ରଙ୍ଗିନ୍ କାଗଜରେ ସଜା ହୋଇଛି । ପିଲୁକୁ ଲୋକମାନେ ଉପହାର ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲୁ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରୁଛି । ଏସବୁ ଦେଖି ଖାଲି ହାତରେ ଭିତରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତାର ମନ ହେଲା ନାହିଁ । ତା' ପ୍ୟାକେଟରେ ଦଶ ପଇସା ପଡିଛି । ହଠାତ୍ ତା'ର ମନେ ପଡିଗଲା ତା'ର ହାତ ତିଆରି କାଗଜ ଡଙ୍ଗା ପିଲୁର ଭାରି ପସନ୍ଦ । ସେ ସେହି କାଗଜରେ ଡଙ୍ଗାଟିଏ ତିଆରି କଲା ଏବଂ ପିଲୁ ଘର ଭିତରକୁ ଗଲା । ଭିତରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲା ପିଲୁ ତା ବାପା ଓ ମାଆ ସହିତ ଘରେ ବସିଛି । ସେ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଛି । ସେ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ଠିଆ ହୋଇ ଭାବିଲା ଯିବନାହିଁ । ସେ ଫେରିବାର ଦେଖି ପିଲୁ ତାକୁ ଡାକିଲା ଓ ପିଲୁର ମାଆ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଲେ ଯେ ଗାଲୁ ପଛ ପଟେ କିଛି ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ଲୁଚାଲୁଚି କରୁଛି । ତାକୁ ପିଲୁର ମାଆ ପଚାରିଲେ, ଗାଲୁ ତୋ ପଛପଟେ କ'ଣ ଗୋଟେ ଜିନିଷ ଲୁଚେଇଛୁ ? ସେଇଟା କ'ଣ ମତେ ଦେଖା, ଗାଲୁ ମନରେ ଭୟ ନରଖି ସାମ୍ନା ପଟକୁ ଆଣିଲା ଓ ପିଲୁର ମାଆ ସମସ୍ତଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଇଲେ ଡଙ୍ଗାଟିଏ । ପିଲୁ ର ମାଆ ଗାଲୁକୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପଚାରିଲେ - ଏ ଡଙ୍ଗା କିଏ ତିଆରି କରିଛି, ଗାଲୁ କହିଲା ; ମାଉସୀ ମୁଁ ତିଆରି କରିଛି ଏବଂ ପିଲୁର ବାପା କହିଲେ ତୁମେ ଆମ ପିଲୁ ପାଇଁ ଯେଉଂ ଉପହାର ଆଣିଛ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି । ଆଉ ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ମୋ ପୁଅ (ପିଲୁ) ପାଇଁ ଉପହାର ଆଣିଛନ୍ତି ସେ ସବୁ କିଏ ଗଢିଛି କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ତୁମ ଉପହାରଟି ସବୁଠାରୁ ବଡ ସୁନ୍ଦର ଲାଗୁଛି । ତେଣୁ ଏ ଦୁନିଆରେ ଧନ ବଡ ନୁହେଁ, ମନ ବଡ ଅଟେ ।

ମଣିଷର ଆୟୁଷ ଏତେ କମ୍ କାହିଁକି

ସୁଚିତ୍ରା ମହାପାତ୍ର
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ବ୍ରହ୍ମା ମଣିଷ, ପଶୁପକ୍ଷୀ ଏହିପରି ୫୬ କୋଟି ଜୀବ ସର୍ଜନା କଲେ । ସୃଷ୍ଟି ସର୍ଜନା ପରେ ପାଳନ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଉପରେ ପଡିଲା । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନିକଟରେ ୩୩ କୋଟି ଜୀବଙ୍କ ଖାଇବା ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ ଥିଲା । ଅବଶିଷ୍ଟ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ପାଇଁ ଖାଦ୍ୟ କିପରି କେଉଁ ଠାରୁ ଆସିବ ଚିନ୍ତାରେ ପଡିଲେ । ଖାଦ୍ୟ ନଦେଇ ପାରିଲେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ମାନ ସମ୍ମାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ଏପରି ମନଦୁଃଖରେ ବସିଛ କାହିଁକି ? ବିଷ୍ଣୁ ସବୁକଥା ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ । ତାପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଉପାୟ ବତାଇଦେଲେ । ଉପାୟଟି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ପଡିବ । ଶେଷରେ ସ୍ଥିର ହେଲା, କାଉ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଏ ଖବରଟି ଜଣାଇବାକୁ ଯିବ । କାଉ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଖବରଟି ନେଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟକୁ ଚାଲିଲା । ସେ କାଳେ ଏକଥା ଭୁଲିଯିବ, ତେଣୁ ବାଟସାରା ଘୋଷି ଘୋଷି ଯାଉଥାଏ ।

ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ସେ ହାଲିଆ । ଥକ୍କା ମାରିବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଗଛରେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ସେତିକି ବେଳେ ସେହି ରାସ୍ତାଦେଇ ବିଲୁଆଟିଏ ଯାଉଥିଲା । କାଉର କଥା ତା'କାନରେ ବାଜିଲା । କାଉଠାରୁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ଖବର ଶୁଣି ବିଲୁଆ ଭାବିଲା, ଯଦି ଜୀବଜନ୍ତୁ ମାନେ ତିନିଦିନରେ ଥରେ ଖାଇବେ, ତାହେଲେ ଦେଶରେ ଖାଦ୍ୟାଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ସମସ୍ତଜୀବ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ମୃତ୍ୟୁସଂଖ୍ୟା କମିଯିବ । ବିଲୁଆମାନଙ୍କୁ ମଧ ଖାଦ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ସେ ଏକ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଲା । କାଉ ସହିତ ମଜାଗପ ଗପି ଜମାଇଦେଲା । ଏହି କଥାବର୍ତ୍ତା ସମୟରେ କାଉ ଜପୁଥିବା କଥାଟି ଭୁଲିଗଲା । ସେ କ'ଣ ଜପୁଥିଲା ବିଲୁଆ ଶୁଣିଛି କି ବୋଲି ପଚାରିବାରୁ ବିଲୁଆ କହିଲା ଜୀବଜନ୍ତୁ ମାନେ ଦିନକୁ ତିନିଥର ଖାଇବେ । କାଉ ବିଲୁଆର ଚାଲାଖି ବୁଝିନପାରି ସେହିକଥା ଘୋଷି ଘୋଷି ଉଡିଗଲା । ମର୍ତ୍ତ୍ୟସାରା ଏହି ସମ୍ବାଦ ଜଣାଇଦେଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ମଣିଷମାନେ ସାଧାରଣତଃ ସକାଳେ, ଖରାବେଳେ, ରାତିରେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉଛନ୍ତି ଓ ରୋଗରେ ପଡି ସେମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ କମିଯାଉଛି ।

ଗଧ ହେଲା ମଣିଷ

ନମିତା ମହାନ୍ତ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଆମ ଗାଁ ବିଦ୍ୟାଳୟର ନାମ ସାନକଟିମିଲା ପ୍ରାଥମିକ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଗାଁ ଆଖପାଖରୁ ବହୁ କୁନି ପିଲା ବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ପାଠପଢିବା ନିମନ୍ତେ ଆସନ୍ତି । ଗୁରୁଜୀ ଓ ଗୁରୁମା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢା ସାଙ୍ଗକୁ ଖେଳକୁଦ ଓ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରାଇଥାନ୍ତି । ବିଦ୍ୟାଳୟ ସାମ୍ନାଦେଇ ଏକ ରାସ୍ତା ବମୋଛକଠାରୁ ମେରୁମଠ ଓ ଆମବ୍ଲକ

ମାରପକଣା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଛି । ସେହି ରାସ୍ତା ଦେଇ ଗୋପାଳ ନାମକ ବୁଢ଼ାଟିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ଏକ ଗଧ ପିଠିରେ ବସି ଚାଉଳ, ଡାଲି, ପନିପରିବା ବିକ୍ରି କରିବା ପାଇଁ ଯାଏ । ଗାଁ ଗୁଡ଼ିକରେ ବୁଲିବୁଲି ବିକ୍ରିକରି ସାରି ଆସିଲା ବେଳକୁ ଦ୍ୱିପ୍ରହର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେ ଫେରିଲା ବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟେକଦିନ ବିଦ୍ୟାଳୟ ପାଖରେ ଥିବା ଜାମୁକୋଳି ଗଛରେ ଗଧଟିକୁ ବାନ୍ଧିଦିଏ । ନଳକୂପରୁ ପାଣିପିଏ ଓ ସେହି ଗଛ ଛାୟାରେ କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ନେଲାପରେ ଚାଲିଯାଏ । ଏହିପରି ସେ ଦିନେ ଜାମୁକୋଳି ଗଛ ଛାୟାରେ ବିଶ୍ରାମ କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ବହୁତ ଗଧକୁ ମଣିଷ କରିଛି । ଏହା ଶୁଣିବା ପରେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସତରେ କ'ଣ ଗଧ ମଣିଷ ହୋଇପାରୁଛନ୍ତି ? ଗୁରୁଜୀ ଯଦି ମୋ ଗଧକୁବି ମଣିଷ କରିପାରନ୍ତେ ତା'ହେଲେ ମୋତେ ଆଉ ଏତେ କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ପଡିନଥାନ୍ତା । ଏହିକଥା ସେ ଚିନ୍ତା କରି ତିନି ଚାରି ଦିନ ପରେ ଆସି ଗୁରୁଜୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ଆସିଥିବାର କାରଣ ଗୁରୁଜୀ ପଚାରିବାରୁ ବୁଢ଼ା ଗୋପାଳ ଉତ୍ତର ଦେଲା - ଆପଣ ବହୁତ ଗଧକୁ ମଣିଷ କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏହି ଜାମୁକୋଳି ଗଛମୂଳେ ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବା ସମୟରେ ବହୁବାର ଶୁଣିଛି । ତେଣୁ ଆପଣ ମୋ ଗଧକୁବି ମଣିଷ କରିଦିଅନ୍ତୁ । ଗୁରୁଜୀ ଗୋପାଳର ଏହି ବାକ୍ୟ ଶୁଣି ହସିଲେ ଏବଂ କହିଲେ ମଉସା ପାଠ ପଢୁ ନଥିବା ଗଧପିଲାକୁ ମଣିଷ କରିହେବ ବୋଲି ମୁଁ କହୁଥାଏ କିନ୍ତୁ ପଶୁ ଗଧଟାକୁ କ'ଣ ମଣିଷରେ ପରିଣତ କରି ହେବ ? ଗୁରୁଜୀଙ୍କଠାରୁ ଏହା ଶୁଣି ବୁଢ଼ା ଗୋପାଳର ମନରେ ଥିବା ଆଶା ଭରସା ମଉଳିଗଲା ।

ହସ କଥା

ଅଜୟ କୁମାର ପରିଡା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

୧. ମମି ମୁଁ ଆଜି ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିଲା ବେଳେ
ମୋ ଗାଲରେ ଗୋଟିଏ ଟୋକା
ଚୁମା ଦେଇ ଦେଲା !!!!

ମମି : ତୁ ତା'ଗାଲରେ ଚପଲ ମାରିଲୁ କି ନାହିଁ ??

ଝିଅ : ନାହିଁ ମୋ ମମି,

ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ମୋର ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡିଗଲା ।
ଆଉ ମୁଁ ତାକୁ ମୋର ଆଉ ଗୋଟେ ଗାଲ ଦେଖାଇ ଦେଲି ।

୨. ୧୯୦୦ ରେ ଘରକୁ କେହି Guest
ଆସିଲେ ପଚାରୁଥିଲେ
ଘରେ ସବୁ କେମିତି ଅଛ ?
ପିଲା ଛୁଆ କେମିତି ଅଛନ୍ତି ?
ଦେହ ଭଲ ଅଛିତ ??
ଆଉ ଏବେ ଘରକୁ Guest
ଆସିଲେ ପ୍ରଥମେ ପଚାରନ୍ତି
ଘରେ ପତଳା ପିନ୍ ବାଲା Charger ଅଛିତ !!!

୩. ସିପୁ ମା'କୁ : ମୁଁ ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ତମେ କ'ଣ
ମତେ ଦେଖିଥିଲ ?
ମା : ନା, କେମିତି ଦେଖିଥାଆନ୍ତି ?
ସିପୁ : ତା'ହେଲେ ଜନ୍ମ ହେବାପରେ ତମେ
ମତେ କେମିତି ଚିହ୍ନିଲ ?

ଡାହାଣୀ

ଜୟନ୍ତ କୁମାର ମହାନ୍ତ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ବିଜ୍ଞାନ

ଭୂତ, ପ୍ରେତ, ପିଶାଚ, ଡାହାଣୀ ଏପରିକି ଦେବ ଦେବୀଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ ଦେଖିନାହିଁ । ତଥାପି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ତାର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନ ଉପରେ ବହୁତ ବେଶୀ । ଭାରତ ବର୍ଷରେ ତ ଏହା ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ବିଛୁରିତ ହୋଇଛି । ଗାଁ ଗହଳିର ପାଠଶାଠ ପଢିନଥିବା ଲୋକ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବେଶି ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଓ ବିଭିନ୍ନ ଅକରଣୀୟ କାଣ୍ଡମାନ କରିବସନ୍ତି । ଆମ ରାଜ୍ୟର ଆଦିବାସୀ ବହୁଳ ଜିଲ୍ଲା ମାନଙ୍କର "ଡାହାଣୀ" କେବଳ ଲୋକ କାହାଣୀରେ ନୁହେଁ । ଜନ ଜୀବନରେ ସତେ ଯେମିତି ଓତଃପ୍ରୋତ ଭାବେ ମିଶି ରହିଛି । ତେଣୁ ଏବେ ବି କିଛି ରୋଗ ହେଲେ ଦୋଷ ଦିଆଯାଏ "ଡାହାଣୀକୁ"। ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ହେଉଛି ଏ ଡାହାଣୀ ଆଉ କେହି ନୁହେଁ, ସେଇ ମଣିଷ ନିଜ ସାଙ୍ଗରେ ରହୁଥିବା ଗାଁର କେହି ଆଈ, ଖୁଡୀ, ଅଜା, କକା, ବଡମା, ବଡବାପା, ମଉସା, ମାଉସୀ । ଯିଏ ଦିନେ ଖୁବ୍ ନିଜରଥିଲା ହଠାତ୍ ତାକୁ 'ଡାହାଣୀ' କରି ଦିଆଯାଏ । ଯଦି ଜଣେ କର୍କଟ ରୋଗରେ ପୀଡିତ ହୋଇ ମୃତ୍ୟୁ ବରଣ କରେ ତାହା 'ଡାହାଣୀ' ମାରିଥିବା ଦୋଷ ଲଦି ଦିଆଯାଏ । କର୍କଟ ଏଭଳି ଏକ ରୋଗ ଯେଉଁଠି ବଞ୍ଚିବାର ମାର୍ଗ ବହୁତ କମ୍ ଥାଏ । ଯଦି ଗାଁର

ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ସହମତି ମିଳିଥାଏ,ତେବେ ସେହି ନିରୀହ ମଣିଷଟି ପାଇଁ ଏ ସୁନ୍ଦର ପୃଥିବୀଟାକୁ ନର୍କ ଭଳି କରି ଦିଆଯାଏ। ତାକୁ ଲଙ୍ଗଳା କରି ବୁଲାନ୍ତି । ମଳ ଖୁଆନ୍ତି, ସବୁ ମାନବିକତାର ସୀମା ଡେଇଁ ଅକରଣୀୟ କାଣ୍ଡ କରନ୍ତି । ଦରକାର ପଡିଲେ ଜୀବନରୁ ମାରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତାର ସାଥି ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ପୁରାଣର ଯମଦୂତ ପାଲଟି ଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏ ସବୁ ଘଟେ 'ସନ୍ଦେହ' ରେ। ଏହାର ପ୍ରମାଣ କେହି ପାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ବା ପାଇବା ସମ୍ଭବ ବି ନୁହେଁ। କାରଣ ତାହା ସତ୍ୟ ନୁହେଁ।

ଚାଲନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ ନେବା - କରମଶୋଳ ଗ୍ରାମରେ ଦୁଇଜଣ ସାଙ୍ଗ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଯୁବକ ଅବସ୍ଥା ହେବାରୁ ଦୁହେଁ ସ୍ଥିର କଲେ ବିଦେଶ ଯାଇ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କରିବା ନିମନ୍ତେ । ବନ୍ଧୁ ଦ୍ୱୟ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାଦଚଲା ରାସ୍ତା ଦେଇ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ହଠାତ୍ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଧାଇଁ ସଇଁ ହୋଇ ବିପରୀତ ଦିଗରୁ ସେମାନଙ୍କ ଆଡକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଦୁଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଅଟକି ଯାଇ କହିଲେ - "ସମ୍ମୁଖ ଦିଗକୁ ଜମା ଯାଅ ନାହିଁ ।" ଆଗରେ ଗୋଟିଏ 'ଡାହାଣୀ' ଅଛି । ସେ ତୁମ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଖାଇ ଦେବ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପୂର୍ବବତ୍ ଦୌଡି ଦୌଡି ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ । ବନ୍ଧୁଦ୍ୱୟ କହିଲେ ଆମେ ଯୁବକ, ଆତ୍ମରକ୍ଷା ପାଇଁ ପାଖରେ ତରବାରୀ ଅଛି, ତେଣୁ ଭୟ କରି ଆଗକୁ ନ ଯିବା କାହିଁକି ?

ଏହା ମନସ୍ଥ କରି ଆଗକୁ ଆଗେଇଲେ । ଜଙ୍ଗଲ ଶେଷ ହେବାକୁ ଆଉ ଅଳ୍ପ ବାଟ ଥାଏ । ଦୁହେଁ ଦେଖିଲେ ଗୋଟିଏ ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ସୁନା ମୋହର ଥିବା ଥଳି ରହିଛି । ଏହା ଦେଖି ଦୁହେଁ ଆନନ୍ଦରେ ଅଧୀର ହୋଇ ଭାବିଲେ ଆଉ ବିଦେଶ ଯିବାର କି ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ? ଧନ ତ ଛାଏଁ ଛାଏଁ ମିଳିଗଲା । ଦୁହେଁ କ୍ଷୁଧାତୁର ଥିଲେ । ଜଙ୍ଗଲ ଉପକଣ୍ଠରେ ଥିଲା ଗାଁ । ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧୁ କହିଲେ, ତୁମେ ଯାଅ ପାଖ ଗାଁରୁ ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରିଆଣ । ମୁଁ ଏଠି ଜଗି ରହିଛି ।

ଧନର ମୋହ ଏପରି ଯେ ଏହା ମଣିଷକୁ ନିମିଷକରେ ଅନ୍ଧ କରିଦିଏ, ବନ୍ଧୁତାକୁ ଶତ୍ରୁତାରେ ପରିଣତ କରିଦିଏ । ସୁନା ମୋହର ର ମୋହରେ ଦୁହେଁ ଏପରି ଅନ୍ଧ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏହାକୁ ଏକାନ୍ତ ନିଜର କରିବା ଅଭିପ୍ରାୟରେ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ କଣ୍ଟା ଭାବି ରାସ୍ତାରୁ ଶୀଘ୍ର ହଟାଇଦେବା ପାଇଁ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲେ । ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ ଯାଇଥିବା ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧୁ ନିଜେ ଖାଇ ସାରି ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଇଁ ବିଷ ମିଶା ଖାଦ୍ୟ ନେଇ ଆସିଥିଲେ । ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧୁ ଏହା ଖାଇ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ ମରିଯିବେ । ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ଜଙ୍ଗଲୀ ପଶୁଙ୍କ ଆହାର ହେଲେ ବୋଲି ଫେରି କହିବି । ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ମନରେ ମଧ୍ୟ ସେଇ କୁତ୍ସିତ ବାସନା ଥିଲା । ଖାଦ୍ୟ ନେଇ ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବା ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ତରବାରୀ ଆକ୍ରମଣରେ ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧୁ ଲୋଟି ପଡିଲେ । ଏବେ ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲେ ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ବନ୍ଧୁ ଅଜାଣତରେ ବିଷ ମିଶା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ବିଷ ଜ୍ୱାଳାରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ସେହି ଜଙ୍ଗଲରେ ପ୍ରାଣ ହରାଇଲେ ।

ସନ୍ନ୍ୟାସୀଙ୍କ କଥା ସତ ହେଲା - ଧନରୂପୀ ଡାହାଣୀ ଏକଦା ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଥିବା ଦୁଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ଖାଇଗଲା । ଏହାର ସତ୍ୟତା ଉପଲବ୍ଧି କରିବାକୁ ବନ୍ଧୁଦ୍ୱୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ନଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିଲେ ଡାହାଣୀ ମଣିଷକୁ ଖାଇନଥାଏ । ମଣିଷ ଭିତରେ ଥିବା ମୋହ, ମାୟା, କ୍ରୋଧ ଓ ଲୋଭ ହିଁ ଡାହାଣୀ ରୂପ ନେଇ ମଣିଷକୁ ମାରିଥାଏ ।

ସ୍ମାଇଲ୍ ପ୍ଲିଜ୍

ତପନ କୁମାର ପରିଡା
+୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ କଳା

ଗୋଟିଏ ଗାଁରେ ଦୁଇଟି ଗଧ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଦୁଇବନ୍ଧୁ ଅଟନ୍ତି । ହଠାତ୍ ଦୁହେଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଉ ହେଉ .....

ପ୍ରଥମ ଗଧ କହିଲା :- ମୋ ମାଲିକ ମୋତେ ବହୁତ ମାରୁଚି ସାଙ୍ଗ ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଗଧ କହିଲା : - ତୁ କାହିଁକି କାମଛାଡି ପଳେଇ ଆସୁନୁ ।

ପ୍ରଥମ ଗଧ : ଛାଡିକି ପଳେଇ ଆସିଥାନ୍ତି । ହେଲେ ଏଠାରେ ଭବିଷ୍ୟତ ଅଛି ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଗଧ : କ'ଣ ଭବିଷ୍ୟତ ଅଛି ?

ପ୍ରଥମ ଗଧ : ମାଲିକର ଗୋଟେ ସୁନ୍ଦର ଝିଅ ଅଛି । ସେ ଯେବେ କିଛି ଦୁଷ୍ଟାମି କରେ । ମାଲିକ କହେ, "ତୋ ବାହାଘର ଗଧ ସହ କରିଦେବି", କେବଳ ସେହି ଆଶାରେ ମୁଁ ଏଠାରେ କଷ୍ଟରେ ଅଛି ।

❁ ❁ ❁ ❁

ଆମ ଗାଁର ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଶିକ୍ଷକ ପାଠ ପଢଉଥିବା ଛାତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲେ । ତୁମ ପସନ୍ଦର ଗୋଟେ ପକ୍ଷୀର ନାମ କୁହ ?

ଗେଲୁହା : ସାର୍, ପକ୍ଷୀ କାହାକୁ କହନ୍ତି ?

ଶିକ୍ଷକ : ଯେଉଁ ପ୍ରାଣୀ ଉଡିପାରେ ।

ମାଲୁହା : ମୋ ପସନ୍ଦର ପକ୍ଷୀର ନାମ - କୁଆ

ଗେଲୁହା : ମୋ ପସନ୍ଦର ପକ୍ଷୀର ନାମ - ଗଧ

ଶିକ୍ଷକ : ଆରେ ବୋକା ଗଧ ପକ୍ଷୀ ନୁହେଁ ପଶୁ ଅଟେ ।

ଗେଲୁହା : କିନ୍ତୁ ସାର, ମୋ ବାପା ପାଖରେ ମୁଁ ଦୁଷ୍ଟାମି କଲେ ସେ କୁହନ୍ତି - ଗଧ ଗୋଟେ କିକ୍ ଦେବି ନା ଉଡିଯିବୁ ।

ଆହୁରି ହସିବା

ପଦ୍ମାବତୀ ଦାସ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ କଳା

ଡାକ୍ତର : (ଚାକରକୁ) ମୋ ପେଟଟା କାଟୁଛି । ଡାକ୍ତର ରମେଶଙ୍କୁ ଫୋନ୍ କରି ଡକାଇଲୁ ।

ଚାକର : ଆପଣ ନିଜେ ପରା ଜଣେ ଡାକ୍ତର । ତାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଡକାଉଛନ୍ତି ?

ଡାକ୍ତର : ମୋ ଫିସ୍ ଠାରୁ ତାଙ୍କ ଫିସ୍ ଟିକେ କମ୍ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଡାକିଲେ କମ୍ ଫିସ୍‌ରେ ରୋଗ ଦେଖିଦେବେ ।

ଗୋପାଳ : ଆଜ୍ଞା ମୋ ଗାଈ, କୁଟା, ନଡା, କୁଣ୍ଡା କିଛି ଖାଉନି ମୁଁ ତା ପାଇଁ ଏତେ ଘାସ କେଉଁଠୁ ଆଣିବି ?

ପଶୁ ଡାକ୍ତର : ତାକୁ ଗୋଟିଏ ସବୁଜ ଚଷମା ପିନ୍ଧାଇ ଦିଅ ସବୁ ଘାସ ଭଳି ଦେଖାଯିବ ।

ହରି : ଆରେ ମଙ୍ଗୁ ତୁ କ'ଣ ଜାଣିଛୁ କାହିଁକି ପଥର ବୁଡେ ଆଉ ସୋଲ ଭାସେ ।

ମଙ୍ଗୁ : ଆରେ ମୂର୍ଖ ପଥରରେ ତିନୋଟି ଅକ୍ଷର ଥିବାରୁ ଏହା ବୁଡେ ଆଉ ସୋଲରେ ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର ଥିବାରୁ ସେ ଭାସେ ।

ଆକବର : ବୀରବଲ ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ? ସବୁଠାରୁ କ'ଣ ଦାମିକା ହେବା ଉଚିତ୍ ।

ବୀରବଲ : କାନ୍ଦ ।

ଆକବର : କାହିଁକି ?

ବୀରବଲ : ତାହାଲେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଗରିବ କାନ୍ଦିବାକୁ ସାହସ କରିବେନି ।

ଭଲପାଇବା ଏକ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁଭୂତି

ଦୁଲାରାମ ଜିଷ୍ଣୁ (ଅର୍ଜୁନ)
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ, କଳା

ଭ-ଲ-ପା-ଇ-ବା, ଅଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ପାଞ୍ଚ । ମାତ୍ର ଏହି ପାଞ୍ଚ ଅକ୍ଷରର ସଂଖ୍ୟା ହେଲେ କ'ଣ ହେବ, ଏହି ଅକ୍ଷର ଗୁଡିକ ମିଳିତ ଶବ୍ଦ ଶକ୍ତିର ପରିଧି କିନ୍ତୁ ଅସୀମ, ଅନନ୍ତ । ଏହି ଶବ୍ଦ ଶକ୍ତିର ଉଷ୍ମତାର ଅଦୃଶ୍ୟ ଆକର୍ଷଣରେ ମନୁଷ୍ୟ ସମେତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ସକଳ ଜୀବ କ୍ଷଣିକରେ ନିଜକୁ ହରାଇ ବସେ, ହଜାଇ ଦିଏ । ଭଲପାଇବା ଶବ୍ଦଟିର ଏପରି ପ୍ରଭାବ, ଯାହା ପ୍ରଭାବରେ ଦୀର୍ଘଦିନର ତିଳ ତିଳ କରି ଗୁନ୍ଥା ମଜବୁତ, ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱର ପ୍ରାଚୀରରେ ବି ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ଫାଟ ଦେଖା ଦିଏ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଉଭେଇ ଯାଏ ଦୀର୍ଘ ଗ୍ଲାନୀ, ଅବସାଦ, ଜ୍ୱାଳା, ବ୍ୟଥା, ବେଦନା, ଯନ୍ତ୍ରଣା, ଈର୍ଷା, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ଅହଙ୍କାର, ଦୀନତା, ଦାମ୍ଭିକତା, ଇତ୍ୟାଦି ଏହା ଅକାଟ୍ୟ ସତ୍ୟ । କେବଳ ଭଲ ପାଇବାର ଅଦୃଶ୍ୟ କାଉଁରୀ କାଠି ସ୍ପର୍ଶରେ ସବୁ କିଛି ଦୂରେଇଯାଏ, ଏହି ଭଲପାଇବାର ଶବ୍ଦକୁ ସମସ୍ତେ ବୁଝନ୍ତି, ଶିଶୁଠାରୁ ମୁମୂର୍ଷ ରୋଗୀ, ମୃତ୍ୟୁ ପଥର ଯାତ୍ରୀ, କେବଳ ଭଲ ପାଇବାର ଭାଷା, ଜୀବନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେତେବେଳେ ସୁସ୍ଥ ପରିବେଶ ବଜାଇ ରହିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଜୀବନ ଗାଡି ଛୁଟିଚାଲେ -

"ଭଲ ପାଇବାର ବାଇପାସ୍ ଧରି" ।
ଜୀବନର ସବୁ ପଥ ଯାଇ ମିଶେ
"ଭଲ ପାଇବାର ସଙ୍ଗମରେ" ।

ଯେଉଁଠି ସବୁ କିଛିର ବିଲୁପ୍ତି ଘଟେ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଇବା ନିକଟରେ ନୀରବେ ଅସଙ୍କୋଚରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରୁ । ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିଥାଉ ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଶ୍ୱାସର ଅନୁଭୂତି ସ୍ପର୍ଶରେ ।

ଭଲ ପାଇବା ଆମର ଅନୁଭୂତିକୁ ଉଦୀପ୍ତ କରେ । ସେଇ ଭଲ ପାଇବା ମଧ୍ୟରେ ଲୁକ୍କାୟିତ ଭାବରେ ମିଶି ରହିଥାଏ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିର ସର୍ବୋତ୍ତମ ପ୍ରକାଶ । ଅସୀମ ତା'ର ଆକର୍ଷଣ ଫଳ । ଭଲ ପାଇବାରେ ଦିନ ନାହିଁ, ରାତି ନାହିଁ, ସଂନ୍ଧ୍ୟା ନାହିଁ, ସକାଳ ନାହିଁ, ଖାଇବା ନାହିଁ, ପରିଧାନ ନାହିଁ, ବାସ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ, ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ ବି କେବଳ ଭଲ ପାଇବା ସ୍ପର୍ଶରେ, ଭଲ ପାଇବାର ଯାଦୁକରି ଆକର୍ଷଣରେ, କ୍ଷଣିକ ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ଉଠୁ । ଭଲ ପାଇବା ଅନନ୍ତ କଳ୍ପନା ହୀନତାର ଶକ୍ତି । ଭଲ ପାଇବା ଆତ୍ମାର ମୂଲାୟମ ଢାଙ୍କୁଣି ।

ପ୍ରେମ, ପ୍ରେମ, ଭଲପାଇବା
ଏହିପରି ସବୁକିଛି ପ୍ରେମମୟ
ଯଥାର୍ଥ ପ୍ରେମ ଓ ଭଲ ପାଇବା
କେବେବି ବିଫଳ ହୁଏନା
ଆଜି ହେଉ, କାଲି ହେଉ,
ଶହ ଶହ ଯୁଗ ପରେ ହେଉ
ସତ୍ୟର ଜୟ ହେବ ହିଁ
ହେବ, ପ୍ରେମ ପାଇଁ ହେବ -
ଭଲ ପାଇବା ପାଇଁ ହେବ ।

ମନର କଥା,ବିଶ୍ୱାସର
କଥା, ବିଶ୍ୱାସ କରି
କୁହାକଥା, ଭଲକଥା କିଛି
କଥା, ପ୍ରିୟଜନ ପାଖର
କହିବାର କଥା ହେଲା
ଭଲ ପାଇବାର କଥା ।

ଭଲ ପାଇବାର ଅର୍ଥ
କେବଳ ସୁଖର ସାଥୀ

ନୁହେଁ, ଦୁର୍ଯୋଗ ବି ଅଟିନ୍ତୁ
ପ୍ରହରୀ, ଭଲପାଇବା ଅର୍ଥ
କେବଳ ଗୋଲାପ ଫୁଲ
ଦେବା କିମ୍ବା ନେବା ନୁହେଁ।

ଭଲ ପାଇବା ମାନେ
ଗୋଲାପ ବିନ୍ଧ କଣ୍ଟା ତାହାର
ଜଗିବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ
ଏକାନ୍ତ ଭାବରେ ଲାଗିରହିବା ।

ଭଲ ପାଇବା ହେଲା ବିଶ୍ୱାସ । ଭଲ ପାଇବା ଅବିନଶ୍ୱର । ଭଲ ପାଇବା ଅବିନାଶୀ ଶକ୍ତିର ସାକ୍ଷାତ ଆଶୀଷ । ଭଲ ପାଇବା ସ୍ପର୍ଶରେ ଅଶାନ୍ତ ଶାନ୍ତ ହୁଏ, ଦୁର୍ନୀତି ଶୁଭବୁଦ୍ଧିର ସାନ୍ନିଧ ଲାଭ କରେ, ମୁମୂର୍ଷ ସୁସ୍ଥ ଶରୀରରେ ବଞ୍ଚିବାର ଆଶା ପାଏ, ଠିକ୍ ଏହିଁ ପରିଭାବରେ କିମ୍ବା ହଜ ବା ଭଟଭାଟିକାନ ସିଟିର ଦୀର୍ଘପଥ ପାହାଡ ପର୍ବତ ଦୁର୍ଯୋଗକୁ ଡେଇଁ ଭୂପଣ ଶାର୍ଦ୍ଧ, କ୍ଲାନ୍ତ, ପଙ୍ଗୁ, ବୃଦ୍ଧ, ବୃଦ୍ଧା ଲକ୍ଷସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚ ଯାଆନ୍ତି । ସେଇ ଭଲପାଇବା ଆକର୍ଷଣରେ ଭଲ ପାଇବା ନିଶାରେ ନିଜକୁ ଆପ୍ଲୁତ ରଖେ ।

- ଭଲ ପାଇବା ଏହିପରି ।

ବିଶ୍ୱନାୟକ ବିବେକାନନ୍ଦଙ୍କ ଭାଷା "ସୃଷ୍ଟି କେବଳ ସଂଯୋଗ" ମାତ୍ର ଟିକିଏ ଗଭୀରରେ ମନୋ ସଂଯୋଗ କଲେ ଏହି ସତ୍ୟତା ଆମେ ସହଜରେ ଖୋଜିପାଇବା । ଗୋଟିଏ ସହିତ ଅନ୍ୟ କିଛି ମିଳିବାରେ ନୂତନ କିଛି ତିଆରି ହୁଏ। ଆଳୁକୁ ଚକଟି ବେସନରେ ବୁଡାଇ ଗୋଲ ଗୋଲ କରି ଛାଣିଲେ ଆଳୁଚପ୍ - ଠିକ୍ ଏହିପରି ଭାବରେ ସମାଜ ସଂସାରରେ ନାନା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକର ସହିତ ଅନ୍ୟର ସଂଯୋଗରେ ଏକ ନୂତନ କିଛି ଆମ ସାମନାକୁ ଆସେ ଭଲ ପାଇବାଟା । ମଧ୍ୟ ତାହା ବାହାରେ ନୁହେଁ । ଭଲପାଇବା ଅନେକଟା ଏହିପରି, ଏକର ସହିତ ଅନ୍ୟ ଆଉ ଏକର ସଂଯୋଗ ଜନିତ ସୃଷ୍ଟି ଉତ୍ତାପ, ପ୍ରାଣ ସହିତ ପ୍ରାଣର ଅଦୃଶ୍ୟ ସ୍ପର୍ଶ । ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଉତ୍ସାହ, ଉଦ୍ଦୀପନା ଗତି, ଯାହା ଆମେ ଅନୁଭବ କରୁ କିନ୍ତୁ ତାହା ଭାଷାରେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଶକ୍ତି ବଳରେ ଜୀବନ ପଥ ଅତିକ୍ରମ କରିବା ସହଜ ହୁଏ । ଜୀବନ କେବେବି ଅନୁଭବ କରେନା କ୍ଲାନ୍ତି, ଜୀବନ କେବେବି ହରାଇ ନଥାଏ ଆଗ୍ରହ । ଭଲ ପାଇବା ତେଣୁ ଆମର ସର୍ବକ୍ଷଣ, ଆହ୍ଲାଦର ଆକାଂକ୍ଷାର ବିଷୟ । ବିଶ୍ୱସଂସାର ବି ବନ୍ଧା ପଡିଛି ଭଲ ପାଇବା ନାମକ ଏହି ଆକର୍ଷଣୀୟ, ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ଶକ୍ତିର କଠିନ ବନ୍ଧନରେ ।

ଭଲପାଏ, ଭଲ ପାଏ, ଭଲ ପାଏ । ମୁଁ ଭଲ ପାଏ, ମୁଁ ଭଲପାଏ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ - I Love You ଏହି କଥାଗୁଡିକ ଆମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ନିକଟରେ ସର୍ବଦାହିଁ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ଏହି କଥା ଗୁଡିକୁ ଆମେ ଏକ ଅପର ନିକଟରୁ ଆଶା କରିଥାଉ । "ଭଲପାଇବା" ଶବ୍ଦ ଆତ୍ମାରେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟିକରେ । ଭଲ ପାଇବା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଟାଣେ । ଆମ ଜୀବନରେ ସର୍ବାଧିକ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇ ଉଠେ ଭଲ ପାଇବା ।

ସ୍ଥୂଳ ଆଉ ସୂକ୍ଷ୍ମ । ଏ ଦୁଇଟି ମଧ୍ୟରୁ ଯେ କୌଣସିଟି ବିଷୟରେ ସ୍ଥୂଳତା ଆମ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଧରାପଡେ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବିଷୟରେ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶକ୍ତିର କ୍ରିୟା ନିଜର କରିବାକୁ ଆମର ବିଶେଷ ଭାବରେ ମନୋନିବେଶ କରିବାକୁ ହୁଏ । ଆଉ ସର୍ବତ୍ର ହିଁ ସୂକ୍ଷ୍ମତାରୁ ଶକ୍ତି ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ । ସ୍ଥୂଳାକାରରେ ଆସିବା ପରେ ସାଧାରଣଙ୍କ ନଜରକୁ ଆସେ । ଆଉ ସୂକ୍ଷ୍ମତା ହିଁ ହେଉଛି ଅସୀମ ଶକ୍ତି ଭଣ୍ଡାର । ସୂକ୍ଷ୍ମତା ହିଁ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଭଲ ପାଇବା, ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସ୍ନେହ ହେଲା ସୂକ୍ଷ୍ମ ବିଷୟ, ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁଭୂତିର ସ୍ପର୍ଶ । ଯାହା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଆମେ ଅନେକ ହିଁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରି ନଥାନ୍ତି, ତେବେ ଉପଲବ୍ଧି କରିପାରନ୍ତି, ଭଲ ଲାଗେ ଆଉ ଏହି ଭଲ ଲାଗିବା ଭିତରେ ଲୁକ୍କାୟିତ ଥାଏ ଏକ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ଜଗତର ସ୍ପର୍ଶ । ଆଉ ଆମେ ତାହାରି

ପ୍ରତ୍ୟାଶାରେ ହିଁ ବସିଥାଉ । ପ୍ରତିକ୍ଷଣରେ ଆମେ ଅପେକ୍ଷାରେ ଥାଉ ଟିକିଏ ଭଲ ପାଇବାର ସ୍ପର୍ଶ ଆସିବ, ଏହି ଆଶାରେ । ତେଣୁ ଭଲ ପାଇବା କିପରି ? ପ୍ରେମ କରିବାକୁ କେମିତି ଲାଗେ ? କୋଶଳା ଶାଗ ତାର ପ୍ରିୟ କାହିଁକି ? ନାତୁଣୀ ଝିଅଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ନ ପାଇଲେ ନାରାୟଣ ମନ କାହିଁକି ଖରାପ ଲାଗେ ? ମାଂସ ପରେ ଡାଲି କାହିଁକି ତାର ଏତେ ପ୍ରିୟ ? ଏ ଗୁଡିକ ସଠିକ ଭାବରେ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଯାହାକୁ ଯାହା ଭଲ ଲାଗେ, ଯିଏ ଯାହା ଅନୁଭବ କରେ, ସେଇ କେବଳ ବୁଝେ, କେବଳ ମାତ୍ର କହିପାରେ ଯେ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେ, ମୋର ପ୍ରିୟ, କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ଭଲ ଲାଗେ ତାର ସବିସ୍ତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ସେ କେତେବେଳେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରେ ନାହିଁ, ପ୍ରକାଶ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଭଲ ପାଇବା ଏପରି ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ।

ସୁବିଧା ଲାଭ ପାଇଁ ଆମେ ଘନ ଘନ
ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁ ।
ଘନ ଘନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ
ନକଲେ ବି ସେ କଥାର
ମୂଲ୍ୟ ରଖି ପାରିଲେ
ସମସ୍ତ ଭଲ ପାଇବା ଲାଭ କରାଯାଏ ।

ମିଷ୍ଟ ଭାଷୀ ହେଲେ
ପ୍ରତିନିୟତ ଅନ୍ୟ ସହିତ
ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ
ଚେଷ୍ଟା କଲେ ଖୁବ୍
ସହଜରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ
ଭଲ ପାଇବା ବି ଓଜାଡି
ହୋଇ ପଡେ ।

ଯଦି କୁହାଯାଏ ପ୍ରେମ ଭଲ ପାଇବା କିପରି ?
ତାହା ହେଲେ ହଠାତ୍ ହିଁ ପ୍ରଶ୍ନକର୍ତ୍ତା ଆଡକୁ
ପ୍ରଶ୍ନଟା ଘୁରି ଆସିପାରେ - ଆପଣ କେବେ
ପ୍ରେମରେ ପଡିଛନ୍ତି ? ତାହାହେଲେ ଜାଣିପାରିବ
ପ୍ରେମ ଓ ଭଲ ପାଇବା କିପରି ? ହଁ ଭଲ
ପାଇବା ଏକ ତୀବ୍ର, ସୁଖମୟ ଆବେଗ,
ଉତ୍ତେଜନା । କିନ୍ତୁ ଆକାଂକ୍ଷିତ ବିଷୟ
ପାଇବା ପରେ ସେଇ ଆବେଗରେ ତୀବ୍ରତା -
କିଛି ହ୍ରାସ ପାଏ, ହୁଏତ ଠିକ୍ କିନ୍ତୁ ସେଇ
ତୀବ୍ରତା ବେଶ୍ ଜୀବନସାରା ମତେଇ ରଖେ ।
ଭଲ ପାଇବା ବଞ୍ଚିବାକୁ କୁହେ, ବଞ୍ଚାଇବାକୁ
ବି କହେ । ଭଲ ପାଇବା ଏହିପରି -
"ଭଲ ପାଇବା
ଭଲ ପାଇବା"

ଭଲ ପାଇବା । ଭଲପାଇବା ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଅନୁଭୂତିକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ହୃଦୟର ସ୍ପନ୍ଦନ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଭଲପାଇବା ସ୍ନାୟୁ ମଣ୍ଡଳୀର ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅନୁଭୂତି ଯାହା ଆତ୍ମାକୁ ସ୍ପର୍ଶ କରେ । ତେଣୁ ଯେଉଁ ମଣିଷ ଯେତେ ବେଶି ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ନାୟୁ ମଣ୍ଡଳୀର ଅଧିକାରୀ ତାର ଭଲ ପାଇବା ଓ ଦେବାର କ୍ଷମତା ସେତେ ବେଶି । ପୁଣି ସେଇପରି ଭାବରେ ଭଲ ପାଇବା ଗ୍ରହଣ କରିବାର କ୍ଷମତା ବି ଅଧିକ । ଆଉ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମତା ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ତିଳ ତିଳ କରି ବଢେ, ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରକୃତ ସ୍ପର୍ଶରେ, ଚିନ୍ତାର ବିଶ୍ଳେଷଣରେ । ଆଉ ଜୀବଜଗତ ମଧ୍ୟରେ ଏକମାତ୍ର ମଣିଷ ହିଁ ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିୟୋଜିତ ରଖେ । ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ଅନୁଭୂତି ଭଲପାଇବା ସେଇ କାରଣରୁ ହିଁ ମାନବ ସଂପଦ । ବୋଲି ହିଁ ମଣିଷ ଅନ୍ୟ ଜୀବମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।

ଗୋପାଳର ଛୋଟ କାହାଣୀ

ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ହାଁସଦା
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟବର୍ଷ, କଳା

ମହେଶ ପୁର ଗ୍ରାମରେ ଜଣେ ହରି ନାମକ ଧନୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ । ତାର ଛୋଟ ପରିବାରଟିଏ ଥିଲା । ବାପା, ମା ଓ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ସହିତ ସେ ବସବାସ କରୁଥିଲା । ତାର ଛୁଆ ପିଲା ନଥିଲେ । ହେଲେ ବହୁ ବର୍ଷପରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରେ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଛୁଆଟିଏ ହେଲା । ପିଲାଟି ଜନ୍ମ ହେବା ପରେ ହରିର ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଲା । ହରି ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ କୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଉ ଥିଲା । ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀ ମରିବାରୁ ସେ ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡିଲା ଏବଂ କିଛି ଦିନ ପରେ ହରି ମଧ୍ୟ ମରିଗଲା । ପିଲାଟିର ଯତ୍ନ ହରିର ମା, ବାପା କଲେ । ତାକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ପାଳିଲେ ଏବଂ ତାର ନା' ରଖିଥିଲେ ଗୋପାଳ । ତାକୁ ପ୍ରଥମରୁ ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ଗାଁ ସ୍କୁଲରେ ପାଠ ପଢାଇଲେ । ଗୋପାଳ କଷ୍ଟ ମଷ୍ଟ କପି କରି ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀ ପାସ୍ କଲା । ତାପରେ ତା'ର ନାମ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଲେଖାଇଲେ । ହେଲେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଘରଠାରୁ ପାଞ୍ଚ କି.ମି. ଦୂରରେ ଥିଲା । ଗୋପାଳ ସାଇକେଲରେ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥାଏ । ଗୋପାଳକୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ କଲେଜ ଯିବା ପାଇଁ ଡର ଲାଗୁଥାଏ । ସେ ସବୁପିଲା ଠାରୁ ପଛବେଞ୍ଚରେ ବସିଥାଏ । ମେଡମ୍ ଦେଖିଲେ ଗୋପାଳ ସବୁଦିନ ପଛରେ ବସେ । ମେଡମ୍ ଦିନେ English class ରେ ଦେଖିଲେ ଗୋପାଳ କିଛି ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ଦେଉନାହିଁ । ମେଡମ୍ ତା ପାଖକୁ ଯାଇ କେତେ ଗୁଡିଏ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ପଚାରିଲେ । ହେଲେ ଗୋପାଳ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ, ମେଡମ୍ କହିଲେ ମୁଁ ତୁମକୁ ପାଞ୍ଚଦିନ ସମୟ ଦେଉଛି ପାଞ୍ଚଦିନ ଭିତରେ ପାଞ୍ଚଟି ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଶିଖି ଆସିବ ।

ଗୋପାଳ କଲେଜରୁ ଫେରିଲା ବେଳେ ଦେଖିଲା ଯେ ଗୋଟିଏ Girl's Hostel ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ କହୁଚି, I Love you । ଗୋପାଳ ଭାବିଲା ଏ ତ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ତେଣୁ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲେଖି ପକାଇ ଘୋସିବାରେ ଲାଗିଲା । ଗୋପାଳ ଗୋଟିଏ କଲମ ନିଜ ପାଖରେ ସବୁବେଳେ ରଖିଥାଏ । ଯେତେ ବେଳେ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଶୁଣେ ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଲେଖି ଦେଇ ଘୋସିବାରେ ଲାଗିପଡେ । ତା'ର ପରଦିନ ଗୋପାଳ ବଜାରକୁ ଗଲା କିଛି ପରିବା ଆଣିବା ପାଇଁ । ବଜାର ଥିଲା ଘର ଠାରୁ କିଛି ଦୂର ବାଟ୍ । ଗୋପାଳ ଯେତେବେଳେ ପରିବାକିଣି ସାରି ଘରକୁ ଫେରୁଥିଲା, ଦେଖିଲା ଜଣେ ଲୋକ ରାସ୍ତାକଡରେ ପରିସ୍ରା କରୁଛି । ଆଉ ଜଣେ ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ସେଇ ଲୋକଟିକୁ କହିଲା, "କିରେ Urinal କୁ ଯାଇ ପାରିଲୁ ନାହିଁ ? ଗୋପାଳ ଭାବିଲା ଏ ବି ତ ଗୋଟିଏ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ । ସେ ହାତରେ ଲେଖି ପକାଇ ଘୋସିବାରେ ଲାଗିଲା, ଦୁଇ ଦିନ ପରେ ଗୋପାଳ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଗଲା ସିନେମା ଦେଖିସାରି ବାହାରିଲା ବେଳେ ପୁଅ ମାନେ କହୁଥାନ୍ତି Hero ଭଲ କଲା ଏବଂ ଝିଅ ମାନେ କହୁଥାନ୍ତି, Heroin ଭଲ କଲା । ଗୋପାଳ ଭାବିଲା ଏ ବି ତ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ । ସେ ହାତରେ ଲେଖି ପକାଇ ଘୋସିବାରେ ଲାଗିଲା ଗୋପାଳ ଦିନେ ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଗୋଟିଏ ଗଳି ଦେଇ ଫେରି ଆସୁଥିବା ବେଳେ ଦେଖିଲା ଜଣେ ପୁରୁଷ ତାର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କହୁଛି ଡାର୍ଲିଂ ଆଜ୍ ନେହିଁ ଯାଉଙ୍ଗା ତ କାଲ ଯାଉଙ୍ଗା" ଗୋପାଳ ୟାକୁ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଭାବି ଲେଖି ପକାଇ ଘୋସିବାରେ ଲାଗିଲା । ଏମିତି ଭାବରେ ପାଞ୍ଚ ଦିନ କଟିଗଲା । ପାଞ୍ଚ ଦିନ ପରେ ଗୋପାଳ କଲେଜକୁ ଗଲା, ବେଶ୍ ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗୁଥାଏ । କଲେଜକୁ ଆସି ପ୍ରଥମ ଧାଡିରେ ବସିଥାଏ । ତାପରେ class ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ମେଡମ୍ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦେଖିଲେ ଯେ ଗୋପାଳ ପ୍ରଥମ ଧାଡିରେ ବସି ବେଶ୍ ଫୁର୍ତ୍ତି ଲାଗୁଥାଏ । ମେଡମ୍ ପଚାରିଲେ, କିରେ ଗୋପାଳ ଇଂରାଜୀ ଶବ୍ଦ ଶିଖି ଆସିଛୁ ?

ଗୋପାଳ ଟିକେ ହସି କି କହିଥିଲା - "ହଁ ମେଡମ୍"। ତାପରେ ମେଡମ କହିଲେ ହଉ ପ୍ରଥମଟା କହିଲୁ।

ଗୋପାଳ : I Love you

ମେଡମ୍ : ମୁଁ କ'ଣ ପଚାରିଲି କ'ଣ ଉତ୍ତର ଦଉଛୁ ?

ଗୋପାଳ : Urinal

ମେଡମ : ଅଭଦ୍ର ମନେ ମନେ କ'ଣ ଭାବୁଛୁ ?

ଗୋପାଳ : Hero

ମେଡମ୍ : ରାଗି ଯାଇ ମତେ କଣ ଭାବିଲୁ ?

ଗୋପାଳ : Heroine

ମେଡମ୍ : ୟାକୁ Principal ପାଖକୁ ନେଇଯାଅ।

ଗୋପାଳ : ଡାର୍ଲିଂ ଆଜ୍ ନେହିଁ ଯାଉଙ୍ଗା ତ କାଲ ଯାଉଙ୍ଗା।

କେତେ ଗୁଡିଏ ପିଲାଙ୍କୁ ଡାକି ମେଡମ୍ Principal ଙ୍କ ପାଖକୁ ଧରି ନେଇଗଲେ। ଏବଂ ଗୋପାଳକୁ ଦଣ୍ଡ ଦେଲେ।

ଦୁନିଆଁର୍ ବାସ୍ତବ ଚିତ୍ର

ଦିପ୍ତୀରେଖା ସାହୁ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟବର୍ଷ, ବିଜ୍ଞାନ

ମୋର ଏହି ଚିଠିକୁ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରିବେ ମୁଁ ଜାଣେନାହିଁ। ମୋର ଏତିକି ଅଭିଳାଷ ଛୋଟ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ ଏବଂ ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କୁ ଯେତେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଖୁସିରେ କିଛି ସମୟ ବାହାର କରି ଏହି ବିଷୟଟିକୁ ପଢିବେ।

ଏ ସଂସାରରେ ଇତିହାସ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲେ ଦେଖାଯିବ ସମାଜ ଏବଂ ଦେଶ ର ସଫଳତା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ର ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଥାଏ। ତେଣୁ ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ଦେବଦେବୀଙ୍କ ଆଗରେ ହୀନତା ପ୍ରକାଶ କରିଥାନ୍ତି ଯେ "ମୁଁ ନୀଚ ଓ ପାପୀ ! ମୋତେ ଏ ବିଷୟ ବିକାରରୁ ମୁକ୍ତି କର"। ତେଣୁ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକଙ୍କ ମନ, ବଚନ ଓ କର୍ମରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ। ତେଣୁ କରି କିଛି ଲୋକ ତାଙ୍କ ମନରେ କହିଥାନ୍ତି ଯେ "ପବିତ୍ର ରହିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ

ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ। ସର୍ବଶକ୍ତିମାନଙ୍କ ସନ୍ତାନ ହୋଇଥିବା ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଯଦିଓ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଶକ୍ତି-ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତଥାପି ନିଜକୁ ଦୀନ, ହୀନ, ଦୁର୍ବଳ ଓ ଅସମର୍ଥ ମାନିବା ଯୋଗୁଁ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ତା ଉଚ୍ଚ କରି ଗଢି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ।"

ଏହି କଥା ଆଜିକାଲି ମଧ୍ୟ ମନୋବିଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଯାଇଛି ଯେ, ଅର୍ଦ୍ଧ ଚେତନ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ମନରେ ଅନେକ ପ୍ରକାର ଶକ୍ତି ଗୁପ୍ତ ଅଥବା ସୁପ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ମଣିଷ କୁ ଏ ବିଷୟରେ ଜଣା ନଥାଏ। ଯେଉଁ କାରଣ ହିଁ ତାକୁ ଦୁର୍ବଳ କରି ଦେଉଛି। "ନାରୀ ର ସତ୍ତା କେବଳ ତା' ଦେହ ନୁହେଁ ମନ। ଦେହବାଦୀ ପୁରୁଷ କେବଳ ଦେହକୁ ଅଣ୍ଡାଳିଲେ କେବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାରୀକୁ ପାଇବ ନାହିଁ।" ବିବାହ ହେତୁ ଦୁଇଟି ଦେହ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ସାମାଜିକ, ଆଇନଗତ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଇଥାଏ। ହେଲେ ମନ ଦୁଇଟିକୁ ଯୋଡିବା ପାଇଁ ବିବାହ କ'ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ବା ନିହାତି ବିବାହ ର ଆବଶ୍ୟକତା ଦରକାର ? ତା' ପରେ କ'ଣ ଫାଟ ଦିଶେ ନାହିଁ। ନାରୀ ବି ଏକ ବିରଳ ସତ୍ତା। ଟିକିଏ ଭଲ ପାଇବା, ଟିକିଏ ଆନ୍ତରିକତାରେ ତରଳି ଯାଏ। ସେ ନିର୍ବାଣ ଚାହେଁନା। ସେ ଚାହେଁ କ'ଣ ସବୁ ପୁରୁଷ ବୁଝିପାରନ୍ତି କି ? ଚେତନାର ସେ ତ ଏକ ଭିନ୍ନ ଦିଗନ୍ତ। ଏକ ଉତ୍ତେଜିତ ସତ୍ତା ଯାହା ଦେହ ଦେହଳୀ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ, ନାରୀ ର ସେ, ନିଷିଦ୍ଧ ଚେତନା ଭିତରକୁ କେତେ ଜଣ ପୁରୁଷ ପ୍ରବେଶ କରି ତାକୁ ଛୁଇଁଛନ୍ତି। ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପିତ ମନଟିଏ ପାଇଛନ୍ତି। ପୁଣି ଆମର ସମାଜ ପୁରୁଷ ର ଅଧିକାର ନାଁରେ ନାରୀ କୁ ହିଁ ବଳି ସଜାଯାଉଛି। ଯୁଗେ ଯୁଗେ ସଂସ୍କାର ନାଁରେ ଅନ୍ଧକୂପ ଭିତରକୁ ନିକ୍ଷେପ କରାଯାଇଛି। ସେ ଦିନର ସମାଜ ଆଜି ବି ବଦଳି ନାହିଁ। ନାରୀ ପୁରୁଷ ର ସମ୍ପର୍କ ଆଜି ବି ଦେହର ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଉଠିନାହିଁ, ଏ ସମାଜ କୁ ବଦଳିବା ପାଇଁ ଆହୁରି କେତେ ଶହ ବର୍ଷ ଦରକାର କେଜାଣି, ସତରେ ଏ ସମାଜ ଦିନେ ବଦଳିବ / କେଜାଣି ସମୟ କହିବ।

ସେହିପରି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ପ୍ରଥମେ ସେ ଦୁନିଆଦାରି ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣି ନଥାଏ। ସେ ବିଦ୍ୟାଳୟ ରେ ପଢୁଥିବା ସମୟରୁ ହିଁ ନିଜକୁ ଏକା ରଖୁଥାଏ। କାହା ସହିତ ମିଶିବା, ହସିବା, କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ତା'ର ଇଚ୍ଛା ନଥାଏ। କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜର ଦୁଃଖକୁ କାହା ପାଖରେ ପ୍ରକାଶ କରିପାରି ନଥାଏ। ସେ ନିଜର ଅନେକ ଦୁଃଖକୁ ଲୁଚାଇ ହସିଥାଏ। କିନ୍ତୁ ଏପରି କିଛି ପିଲା ଥାନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସମାଜ ସେବାର ଢଙ୍ଗ କରନ୍ତି। ଏହି ପ୍ରକାର ସେମାନେ କିଛି ଉପକାର କରନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ ଅପକାର କରୁଛନ୍ତି। କହିବାକୁ ଗଲେ ସମାଜଟିଏ ହିଁ ଖରାପ କାରଣ ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା ସତ କିନ୍ତୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏମିତି କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି କି ସମାଜ ତାକୁ ସ୍ୱାଧୀନରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦେଇନାହିଁ। ଏ ସମାଜରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଲୋକ ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି ହେଲେ ଖଳ ପ୍ରକୃତି ଲୋକ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଏତେ କାମ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ କାମ ନକରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଛାଡନ୍ତି ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ 'ନିଷ୍ପାପ' ପିଲାଟିକୁ ସମାଜ ହିଁ ଖରାପ କରିଥାଏ। ହେଲେ କ'ଣ ହେବ ସମାଜ ହିଁ ଖରାପ। ଖରାପ ହେବାକୁ ବାଧ କରି ସେହିପରି ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକମାନେ ଏପରି ଅଶିକ୍ଷିତ କାମ କିଛି କରିଥାନ୍ତି। କେହି କେହି ଭଲ ଆଚରଣ କରନ୍ତି କିଛି ଲୋକ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କିଛି ପାଠ ପଢି ମଧ୍ୟ ମୂର୍ଖାମି ହିଁ ଆଚରଣ କରିଥାନ୍ତି।

ତେଣୁ ମୋର ଛୋଟ ଭାଇ-ଭଉଣୀ ଓ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ "ଯେ ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହାରି କଥାରେ ନପଡି ନିଜ ନିଜ କାମ କର ଓ ଏ ଦୁର୍ବଳ ସମାଜକୁ ସବଳ ସମାଜଟିଏ ଗଠନ କର ଏବଂ ଯଦି ତୁମ୍ଭେମାନେ କାହାରି ନାଁରେ ଦୁଇପଦ ଭଲ କହି ପାରୁନ ତ ଖରାପ କହିବା ଅଧିକାର ମଧ୍ୟ ନାହିଁ। ସବୁବେଳେ ଭଲ ଭାବ ଆଉ ଭଲ କାମ କର। କାହାକୁ ଏ ଦୁନିଆରେ ହାରାସ କର ନାହିଁ। ଗୋଟିଏ ମଣିଷ ଯଦି ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ଏ ସମାଜ ତା ପାଇଁ ଦାୟୀ। ଏମିତି କିଛି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ମଣିଷକୁ ମରିବାକୁ ବାଧ କରିଥାନ୍ତି।"

A HISTORICAL SKETCH OF MAYURBHANJ

Dr. Jatindranath Singhdeb Sachan
Lecturer in History

Mayurbhanj, the largest District of present Odisha, covering 10418 square kilometers with lofty Similipal forests, gorgeous waterfalls winding rivers, huge summits and lush green valleys unfold a vast panorama of nature's beauty. It lies at the northern border of the State and gives the impression of its head, It was the most flourishing colonial of its head. It was the most flourishing colonial state of Orissa and now it remains the largest District of Odisha. The North Western Part of Mayurbhanj is bounded by the provinces of West Bengal (Midnapur District) and Jharkhand (Singhbhum District). The district of Balasore lies to the East and Keonjhar to the South-West. It comprises, within its boundaries, every variety of soil and scenery.

The central portion of the District is covered by about 5,569 square kilometers of the Similipal Hills. Meghasan hill which rises to a height of 3824 feet is situated in the southern part of these hills is one of the highest mountain peaks of Odisha. The other important hills are Dhuduru champa, Gorumahisani, Badampahar, Chahala and Balidiha. These mountain ranges of the District are at present becoming more and more vulnerable to denudation and increased exhaustion. The whole group of central hill ranges and the plains sloping to the east and west of these hills are covered by a sal belt and dense forests.

Mayurbhanj is mainly watered by the river Budhabalanga, the Kharkai, the Salandi and numerous others tributaries rising from the Similipal hills which fall into the Baitarani, the Budhabalanga and the Subarnarekha, which adorns the District as a piece of hem embroidered with gold bordering Jharkhand and West Bengal.

The vast tracts of jungles and the group of hills present a striking contrast to the smiling plains of Bengal where every inch of ground yields some produce to the cultivator. But nature has compensated for this not simply buy lavishing her with beautry but also by bestowing a portion of her minerals and forest wealth, the exploitation of which contributes considerably to the income of the state. The minerals are iron ores, titaniferrous and vanadiferrous (yellow ochre), mica, magnetite, galena (lead ore), China clay, kainite, asbestos, Steatite and Quartz-ite.

Gold is washed (sieved out) in the Subarnarekha River on the border of Mayurbhanj and in the Khadkhai and Barahai rivers in the Bamanghati Subdivision. The deposits of gold at the head waters of the rivers provide a source of livelihood to a limited number of gold washers of the state.

The traditional Jhumar Songs of the Mayurbhanj provide further support to this unusual way of mining gold.

"Sabanlekha Nadi sonapaha jadi
Nitidinago Nadi kinarai
Dinganigo hame deba bitay
Chalayne chali mutha mutha bali

sona knnai go gahana go

Gunamani go take deba parhain."

The song is being sung by the lover as he is washing gold from the Subarnarekha hoping to collect some particles of gold to make ornaments for the beloved.

There is a lot of evidence regarding the settlement of men in ancient times in Mayurbhanj. People were living here over 3000 years ago. A lot of thunderstones had been discovered in many places of the District. The tribes believed it as a dangerous stone and kept it above the earth. They thought that it would welcome more thunder if it was kept touching the ground. But actually it was a weapon of the people of the Old Stone Age. Besides these there were a few pebble choppers of this type discovered from the excavations at Kuliana.

Other stone-made weapons like hand axe, cleaver, and scraper knife were used by the people. Several varieties of coins of Roman, Kushana and Gupta Periods have been discovered from Mayurbhanj. The discovery of Roman coins from Bamanghaty shows that it lay on some great line of road from the seaport of Tamluk to the interior, for it is more probable that they came in via Tamluk than over land from the Roman empire.

The Kushana coins were discovered in 1923 from a place named Bhanjkia at the same time when the archaeological excavations of viratgarh at Khiching were in progress. Some other Kushana coins were discovered from Nuagaon, four kilometers from Bhanjkia. The coins of Chandra Gupta II were discovered in 1939 at Bhanapur on the Bank of Sonei river. These historical accounts prove that tribes were living in the deep forests for thousands of years. The puranic sources do not give detailed ideas about it, the Mahabharata describes only about Viratgarh which once included the present panchpirh and Kaptipada sub-divisions. As an ancient tribal state it was a part of Kalinga.

The historical *Bhanja* dynasty was ruling over this Kingdom for about 1500 years. "Khichingkott" was the ancient capital of the *Bhanjas*. The kingdom was stretched from Mayurbhanj in the North to Ghumsar in South with its capital at Khichingkott. Scholars differ regarding the origin of Bhanja dynasty. According to some scholars, Mayurbhanj state was founded some time in 14th century A.D. by Jaisingh who was a relative of the *Raja* of Jaipur in Rajputana. It is said that Jaisingha came to visit Puri where he married a daughter of the then Gajapati Raja of Orissa and received Hariharpur as dowry. Another group of scholars have view that both the Bhanjas of Mayurbhanj and the Bhanjas of Khinjali Mandala declare to have been descended from the family that came out of the egg of a Peahen. This points to a common origin of the two branches of the Bhanja family, although the branch of khiching kotta claims itself to have belonged to the Gotra of Vasistha and the other to the Gotra of Kasyapa. Dr. R.D. Banerjee and Dr. Harekrushna Mahatab reject the theory of Rajput decendance of the Bhanjas. The scholars like Dalton, Rishley, Surjit Sinha, Dr Nivedita Mohanty and other scholars have supported the tribal origins of the Bhanjas. According to the Orissa District Gazetteers Mayurbhanj, an ancient tribe named Bhannas was probaly the ancestors of the Bhanjas. In this way the origin of the Bhanja dynasty is a controversial question till today.

The Bhanjas started their existence as rulers from the Gupta period and continued till

the merger of their states with Orissa in 1949. In the year 1961 Firoz Tuhgluq made his expedition to Jajnagar and in the way invaded Khiching. Then they shifted their capital to Bahalda and then to Haripur in 1400 A.D. and lastly to Baripada in 1803 A.D. The most popular kings of the Bhanja dynasty were Maharaja Krushnachandra Bhanj, Sriramchandra Bhanj and Pratapchandra Bhanj. The rule of Maharaja Sriramchandra Bhanj is well known as the golden period in the history of Mayurbhanj. Maharaja Pratapchandra Bhanj is the last benevolent ruler of the state who signed this benevolence out with the merger agreement with the Union Government.

There was all-round development during the rule of the Bhanjas in the state of Mayurbhanj. The temples and archaeological remains at Khiching reveal their highly developed aesthetic sense and finer sensibility. Maharaja Baidyanath Bhanj built the famous Rasik Roy temple at Haripur after his conversion to Vaishnavism. The royal palace and Lord Jagannath temple of Baripada are the two importanat works of the Bhanjas.

The Durbar administration contributed a lot to the growth and development of Oriya language and literature. They patronized Chhow and Jhumar dance. Chhow dance performance was organized in Chaitra Sankranti and Jhumar in Karam festival on the tenth day of the month of Bhadrava in the courtyard of the royal palace. Maharaja Sriramchandra introduced modern Railway systems and constructed roads, dams, canals for the welfare of his subjects. They had also made remarkable progress in the field of sports and games.

Maharaja Krushnachandra Bhanj was an able administrator of Mayurbhanj. He took special care of the health and hygiene of his subjects. Dr Bowzer organized a charitable dispensary at Baripada the state capital. At first he started the dispensary in the palace in a separate room. The doctors prescribed western medicines to the people who were aceptic about its usefulness. Out of diagust Dr. Bowzer resigned.

Mayurbhanj was predominantly a tribal state. The aboriginal and semi-aboriginal tribes comprised its whole population. In the year 1872 the population of the state was 2,58,680 with 86% being scheduled tribes of the total population. The population of the state was increased to 10,28,825 in 1951. The rural based people of the state were living mainly on argiculture. Since the forest area was substantially large many of its inhabitants lived on forest produce. The tribes had their own method of treatment for various diseases in the past. The medicine man was called as Ojha or Baidya or Kaviraj. The medicine man that was doing treatment in royal family was called as Raj Baidya. Sri Panchanana Das was a famous Raj Baidya of Mayurbhanj state.

The tribal are superstitious. They worship their local gods and goddesses for the ailment of the diseases. They sacrifice birds and animals to propitiate, their deities. They call for the Gunia or spirit doctor to be cured from the diseases. The cause of all the diseases was the nature and the evil spirits. There is a strong view among the tribes that witch craft is one of the causes of the diseases. The spirit doctor tries to drive out the evil spirit through his magic power. Besides this it has been noticed that most of the people of the state are illiterate and believe in their own customs and religious faiths. Previously, they were unable to understand

the value of modern medical treatment. After the great famine of 1866, T.E. Ravenshaw visited Uparbhag and Kusumbandh from 29th April to 6th May and reported that 'after a few days the local food stopped and cholera broke out. The people and the witnesses he had collected today disappeared the next day. Sickness became to rampant that he was driven out of the place and had to move to Bankati'. In the year 1905 the people of Baripada, Olmara and Baisinga suffered from severe cholera and many of them died. There was a rapid spread of influenza in the state in 1918.

The Darbar administration took drastic steps to prevent the people from diseases. In the year 1882 there was only one dispensary at Baripada and by 1892 the number increased to three. A separate out door was opened in 1906. The number of dispensaries was 10 in 1922 and two others at Gorumahisani and Badampahar were opened by the Tata Iron and Steel Company. In the year 1945 the number of medical institutions was 21 and 4 non-aided dispensaries. Among the non-aided dispensary three were under the Tata Company and the forth one was maintained by the Sarvakar of Kaptipada. Thus the Darbar administration successfully checked the epidemics with the help of medical facilities to the subjects.

To sum up, it may be said that people were living in the forest land of Mayurbhanj since a remote past. It is a vast treasure of minerals and herbal plants as well as other forest resources. The plain lands are valuable for cultivation. The Bhanjas ruled over Mayurbhanj for an unbroken period of 1500 years. Maharaja Krushnachandra Bhanj reformed the administrative system of the state. Maharaja Sriramchandra Bhanj worked hard for the development of agriculuture, sericulture and communication facilities. The contribution of the Bhanja in the field of art, architecture, literature, industry, education and medical science is really commendable. When proceedings were made to merge the state with Orissa Province, the people rose in revolt fot its independent existence. It proved that they were the true lovers of Mayurbhanj and their kings. Thus the history of Mayurbhanj was the history of the Bhanjas and the history of the Bhanjas was the history of north Orissa.

BIRTHDAY AND THE NUMBER GAME

Dr. Alaka Manjari Bhuyan
Lect. in Commerce

The birthday of a person is very supporting influence for the course of his life. In numenlogy, the number of a person is calculated by a number of ways, one of which is by arriving at the sum of their birth day number. For example. If a person is born on 14th July, it is so number 5 (1+4 = 5) Each number has its individual characterstics and qualities. The same are shown in the table below.

NUMBERS AND THEIR OVERALL CHARACTERSTICS

No	Birth date	Talent / Strength	General Learnings	Practical Expression
1.	1st, 19th, 28th	Natural Leader, self sufficient Ambitious	standing out from the crowd Trying new ideas	Political Leadership celebrity or small business owner
2.	2nd, 11th, 20th	Loving, place maker, analytical	Finding the right relationship Needs harmony order	Diplomatic corps counselor, partner in small business.
3.	3rd, 12th, 30th	Outgoing, Joy of life, imaginative	Energy and ideas inaction Heaving a good time	Press secretary, party planner small business Promoter.
4.	4th, 13th, 22nd	Works hard, Practical, get things done	Need for security Develops order out of choos	Administrator team player.
5.	5th, 14th, 23rd	Bold, daring, Enjoys the finer things	To search for new oppertunities take chances	Public figure, media develop new ideas for small business.
6.	6th, 15th, 24th	Warm, nurturing reliable	Taking care of loved ones, finding safely, comforts	Personal assistant, educator or creator of small business.
7.	7th, 16th, 25th	A deep thinker Spiritually inclined unique	To seek answers to life's questions observe Discover	Analytical, creator of small business
8.	8th, 17th, 26th	Decisive, forceful, good with money	To strive higher take control seek power & status	Professional field or operator of small business.
9.	9th, 18th, 27th	Inspired, intuitive creative	To see the "big picture". To dream the	Community Leader organise small business owner.

Influence of birth date some excellent entrepreneurs and their Birth numbers.

Number :- 1

(Bill Gates (28^{th} October)

Bill Gates is an Americal business magnet, philanthropist world's wealthiest person and chairman of Microsoft the software company he founded with paul Allen During his career

in microsoft. Gates held the position of CEO and Chief Software architect. Gates is one of the best known entreprenures of the personal computer revolution.

Number :- 2

N.R. Narayan Murthy (20th August)

N.R. Narayan Murthy was a software engineer and one of the seven founders of infosys thechnologies, a global consulting and it services company based in India. He was the CEO of the company for 21 years, from 1981 to 2002. He is the receipieat of India's second civilian Award "padmavibhushan".

Number :- 3

Nandan Nilekani (3rd June)

Nandan Nilekani is an Indian software entreprenur. He is also a co-founder of Infosys N.R. Narayan Murthy and others. He became the chief executive officer of Infosys in March 2002 taking over from Murthy.

Number :- 4

Anil Ambani (4th June)

Anil Ambani is the Chairman of Reliance capital, Relience Communication and chairman and managing Director of Relience Energy and formerly vice chairman and Managing Director of Relience Industries Ltd. He is the son of Late Dhiru Bahi Ambani. Ambani has been conferred the Entrepremeur of the Decade Award by Bombay Management Association in October 2002.

Number :- 5

Sunil Bharati Mittal (23rd October)

Sunil Mittal has made Bharati Group, along with two siblings. He is the chairman of Airtel, phone operator. He has been the chairman and Managing Director of Bharati Group since October 2001. He started his first business in 1976 at the age of 18, with a capital investment of Rs. 20,000 borrowed from his father. He established the first company to manufactur push botton telephones in India. He is one of the first Indian entrepreneurs to identify the mobile telecom business.

Number :- 6

Laxmi Narayan Mittal (15th June)

L.N. Mittal is known as steel tycoon. Born in a Rajasthan Agarwal family, he spent his initial years in India with his family on a bare floor and rope beds in a house built by his grand father. His father started steel Mill in U.P. and eventually they moved to Kolkata where his father became a partner in a steel company. He began his career, working in the family's steel

making business in India in 1976, he went abroad and bought a run down plant in Indonesia. In 1994 due to difference with his father and brother, he branched out on his own taking over international operation of Mittal Steel business. He is the richest Indian in the world.

Number :- 7

Ekta Kapoor (7th July)

Ekta Kapoor can be aptly called the reigning queen of Indian television industry. The serials produced by her company, Balaji Telefilms are a great hit with the masses and are ruling all the major T.V. channels in India. She is the daughter of former Bollywood Superstar Jeetendra. She was not interested in academics and on the advice of her father, ventured into T.V. serial production at the age of 19.Soon she changed the face of Indian Television Industry and completely dominated it.

Number :- 8

Lorry Page (25th March)

Lorry Page is the son of late Dr. Cool Victor page, a professor of computer science and articial intelligence at Michigan state University, page holds a Bachelor of Science degree in computer engineering from Michigan University and Master degree in computer science from Stanford University. He enrolled himself for Ph.D programin computer science at stanford University taking the theme- exploring the mathenatical properties of the world wide web, understanding its link structure as a huge graph. He foused on the problem of finding out which web pages link to a given page, considering the number and nature of such back links to be valuable information about they page. In 1998 and page founded Google Inc. Page ran Googleas co-president with until 2001 and later became chairman and CEO of Google.

Number :- 9

Dr. Vijay Mallya (18th December)

Dr. Vijay Mallya is an Indian businessman. He is the chairman of the United Brewetliels Group of Kingfisher Airlines, which draws its name from United Arewerils Groups flagship beer brand Kingfisher Mallya is originally form Karnatak. He completed his degree in St. Xavier's College, Kolkata. He has in herited the UB Group from his father, who died of a heart attack in 1983b when Mallya was 27 years old.

Such is the profile of a few of the enterpreneurs who have set an example for the likes of those who want to achieve something by making it big in the business world. They are the inspiration for young, ambitious hearts and are idiolized by them. The lives of these great people have been influenced by their birth dates and the same is for you.

THREATS TO POTENTIAL MEDICINAL PLANTS OF MAYURBHANJ AND THEIR CONSERVATION STRATEGY

Dr. A.K. Sharma

The district of Mayurbhanj is bestowed with mountains of varied altitudinal ranges, innumerable rivers and streams and varied topographic conditions. It harbours a rich vegetation in forest area of 4392.13 sq kms. Sa (Shorea robusta) is the most dominat species. It receives the maximum airfall of 158 cm. per annum. There are about 1356 species of plants of which 578 species are of medicinal value out of which about 80 species are commercially exploted. There is tremendous potentiality of cultivation of medicinal plants in this hill-studded forest ecosystem. In general, plants species are depleting fast due to anthropological pressures like forest fire, diversion of natural, forests for non forestry purpoes like mining, industry, hydro-electricity, reclanation of agriculture urban infra-structure etc. In the process, most of the medicinal plant species are shrinking. Increasing commercial demand for medicinal plants due to overpopulation explosion has brought this invaluable resource under severe pressure.

The result of conservation. Assesment and Management Prioritization (CAMP) work-shop organised during October 2007 in Bhubaneswar exclusively 10 assess the threats to medicinal plants in the State, reveals that 41, medicinal plants are Red listed, Of these 2 species have been assessed to be the critically endangered (danger of extinction) 11 as endangered while 26 are ulnerable(likely to move to the endangered category)

A study conducted recently at all India level enlist around 640 species in trade of which 20 are exotic and involve import of these plants/products. 550 species are native and involve collections such as collection of entire plant (16.5%) rhizome root, bark and stem (53%) and collection of reproductive parts (22%)

The rapid depletion of potential medicinal plants from the wild demand urgent conservation. A total of 95 species currently in trade have so far been assessed under "threatened" categories which need conservation immediately.

The conservation activities are in general addressed to the problems like increase in population, indiscriminate tree felling forest fire, shifting cultivation, land use changes, reclamation for agricultural land, over-exploitation of minor forest products, trampling of argicultural crops, industrial and mining activities cultivation of hybrid varieties, population, use of chemical fortilizers, pestisides and insecticides introduction of exotic plants which change the soil condition, increasing demand and supply of medicinal plants, all these pave the way for speedy depletion of the such resources from the area.

At present no uniform policy/act to regulate exploitation, extraction and export of medicinal plants exists in the state. The Wild Life, protection Act. 1972 do not provide adequate safeguards.

To conserve the phytoresources, it is necessary to consider the following steps :-

1. Launching a programme to preserve conserve and multiply the species which are threatened and at the verge of extinction.
2. Launching campaign for creating awareness among general public.
3. To identify the endangered, threatened and rare plants of this district.

4. Launching of a campaign to cultivate species which have natural habitat in the different physioclimatic zones.
5. Creation of herbal gardens of different climatologically zones.
6. Attention should be given to allow the plants to grow in their natural habitat, ie in situ conservation.
7. Export of species should be banned/restricted/centralized.
8. Enforcement of legislation for conservation and preservation of medicinal plants.
9. Species in huge demand should be allowed to be cultivated in sanctuaries, national parks, ex nurseries, experiment gardens Botanics gardens etc.
10. Tissue culture and biotechnological technique to be adopted in case of rare endangered plants, i.e. ex-situ conservation.
11. Importance should be given o protect the habitat Otherwise habitat destruction may lead to depietion and extinction of the species.
12. Gene banks (seed banks) should be established in every stute to preserve the genetic resources for preservation.
13. Local people should be involved in conservation practices paying them some incentives in order to make the programme a successful one. If the rural people or tribal's arenot benefited there will be reactions and the aim of conservation will be in peril.
14. Suggestions from experts are necessary whenever required for successful implementation of the conservation programme.
15. Tree felling, forest fire and podu cultivation being the main causes of depietion of forest wealth strict laws should be enforced to restict such activities.
16. The critical and immediate need therefore is to bring about a balance in our approach to conservation and sustainable use of this vast and princeless natural heritage. In situ conservation (mainly tissue culture method) is far more cost-effcective and the natural thing to do.
17. To ensure access of medicinal plants to village communities for their primary health care needs, so that they will conserve and manage resources/
18. To develop cadre of taxonomists, Para-taxonomists and forestry professionals to support and sustain rapid surveys with respect to medicinal plant conservation status and to monitor charges on a long term basis.
19. Onstead of chemical insecticides, pesticides and fertilizers, use of bio fertilizers and bio pesticides should be encouraged form healthy environment of soil and water.
20. Remedial steps for protection, preservation and conservation of these plants is the need of the hour so that depletion and extinction can be checked and controlled through large scale cultivation for commercial purpose.
21. Vryopreservation methods should be adopted to conserve the potential medicinal plants for longer period.
22. PBR (People Bio-diversity register) should be maintained to keep records of potential medicinal plants.
23. Deployment of large number of task force in the forest and establishment of vigilance cell.
24. Mass Campaign to save the medicinal plants should be done by all educational Institutions.

EATING ARTIFICIAL RIPENED FRUITS IS HARMFUL

Dr. Annapurna Dhal
Department of Zoology,
Email-annapurna_dhal@yahoo.com

Fresh colourful fruits and vegetables are a beautiful sight. Health consultants highly recommend fruits and salads in their prescriptions and we take the best advantage of the availability of the range of variety in the markets. Except fruits, no other class of food has a variety of pleasant and attractive flavor. With their delicate colorings, fruits please the eye as well as taste. With modern transport and cool chain management system, it is possible to have fresh fruits practically all the year round, where it is produced and also in areas where it is not possible to grow.

Fruits are the best natural food for all. Now-a-days fruits are deliberately being contaminated by chemicals causing serious health hazards. Toxic chemicals are indiscriminately used to grow, ripen and make fruits appear fresher or even last longer, particularly during early and off sesson. Among the pretreatments, which are mostly followed for fruits intended for better consumer acceptance and facilitating better marketing, is artificial fruit ripening.

But how close we are to nature, when we are consuming these fruits is a very big question mark. Fruits and vegetables are known to be possessing antioxidant and anti-ageing factors. If they are a source of harmful chemicals as well, then are we heading towards fitness or otherwise ?

Why fruits are raw

Botanists describe a fruit as a fleshly vessel in which a plant's seeds grow. In plants like cotton or beans, the fruit is very thin and dry. When the seeds have formed fully, the fruit dries up till it cracks open, and the seeds are spread in the wind. Other fruits like mangoes and apples have thick, fleshy fruits. While the seeds are still forming, the fruit is full of acid which makes it sour. This sourness prevents birds, monkeys and insects from eating the fruit. When the seeds become ready, the fruit ripens.

Chemistry of ripening

During ripening, the starch in the fruit breaks down to form sugar. The fruit skin changes color, going from green to a bright red (apples & tomatoes) or yellow (mangoes, bananas and lemons). These changes attract birds and animals, who love to eat the sweet flesh. They throw away the seeds,which fall on the ground and germinate. The ripening of a fruit depends on the season. For example,we get mangoes only in summer and apples only in winter. The plant can detect changes in season by changes in temperature and humidity. It then produces ethylene which spreads across the plant. When ethylene reaches the fruit, it sends a signal in

all the cells in the fruit. The cells then make enzymes that break starch into sugar. The cells in the skin start making pigments which give the fruit its color.

Ripening, in general, is physiological process which makes the fruit edible, palatable and nutritious. In nature fruits ripen after attainment of proper maturity by a sequence of physical and biochemical events and the process is irreversible, ultimately leading to senescence. During ripening fruits soften, change color and develop characteristic aroma and flavor. There is also reduction in sourness (acids) and increase in the sweetness, etc. Under laying these changes, there may be changes in hormone levels, respiration and cellular organization. Factors influencing the process of ripening include stage of fruit maturity and the environment where it has tobe allowed to ripen, including temperature and relative humidity.

Artificial ripening

Ripe fruits cannot be stored and transported for a long time. Hence farmers in fruit orchards pluck the fruits raw. The natural ethylene in the fruits makes them ripen, so that they are ready to eat by the time you buy them. Sometimes the fruits are not yet ripe when they are ready to be sold. Hence they have to be artificially ripened. Unsaturated hydrocarbons, particularly acetylene, ethylene, etc. can promote ripening and induce color changes effectively.

Fruits are kept in hey-lined wooden boxes called crates. These crates are stacked on shelves and a wood fire is lit below them. The smoke contains ethylene and acetylenes gases,which induce ripening. Sometimes, fruits are placed in a room in which ethylene gas or acetylene gas is introduced. In another method, calcium carbids (C_aC_2) is applied over fruits. It reacts with moisture to form acetylene. Traders sell the chemicalmixed fruits in the market, subjecting consumers to risk, as chemical ripened fruits contain traces of arsenic and phosphorus which are hazardous to the human body.

What is Calcium carbide

Calcium carbide has umerous applications in chemical and steel industries and agriculture. It is popularly used as a ripening agent, though banned in many countries. It is colourless when pure, but black to greysh-white in colour otherwise slight garlic-like odor. When it reacts with water, cac2 produces acetylene gas which is an analogue of ethylene and quickened the ripening process. It also contains traces of arsenic and phosphorus hydride. Besides, indiscriminate use of pesticides on different types of fruits can lead to poisonous effects. Due to lack of awareness and education people consume chemically ripened fruits.

Risk Factor

The doctor told that diseases like eczema, utricasia and angioedema which are pre cancerous have been detected in the farmers involved in the artificial ripening of fruits through use of chemicals. "One feels that after eating fruits, one would develop immunity against

disease/ But after having these fruits, the immunity is finished, as a result of which one is prone to diseases So much so that they are cancerous as well," said Dr. Rajeev Kaura, a dermatologist. He added, "Even if we touch the fruit laden with chemicals, we are prone to contact dermatitis."

The immense nutritional value of fruits is neglected by artificial ripening, which poses serious health hazards. The antioxidants found in fruits help eliminete free radicals, carcinogenic by-products from metabolic processes,thereby reducing the risk of cancer. Even while emphasing the importance of seasonal fruits in diet, the experts point out that it was important to ensure they are safe for consumption.

Chemicals used for artificial ripening of fruits can cause cancer. So can chemical pesticides that are used to boost production, says P.Guhan, Director of Sri Ramakrishna Institute of Oncology and Research. People should be aware of the risks of consuming fruits that are artificially ripened. Public health authorities should look at more stringent enforcement of rules to prevent the hazardous practice of artificial ripening of mangoes using calcium carbide.

According to Ms. Narasimhan, carbide gas acts as a neurotic agent which can cause neurological disorders. It is hazardous to pregnant women and child. Though used in small amounts, the chemicals used for artificial ripening contain carcinogens,arsenic and phosphorus. Symptoms of poisoning include vomiting, diarrhoea, burning or tingling sensation,numbness, headache and dizziness, she adds.

Ethylene is known to cause damage to the neurlogical system, affects the eyes, skin, lungs, memory and leads to prolonged hypoxia (lack of oxygen supply). Bethylene is not known to have any harmful effects but it alters the taste and the nutritional value of fruits and also reduces the shelf life of the fruits, if used beyond the recommended limits. And most of the traders do use quantities of bethylene which are much higher than the prescribed limits.

Take care

Wash your fruits and vegetables in a sink full of water in which a tablespoon of salt is added with a time squeezed in it. Allow the fruits to float in the sink for 5-7 minutes before rinsing them with plain water and then draining them in a colander. Allow to dry and then consume.

While selecting fruits, look for nail marks, punctures or powdered applications on the fruits. Do not pick fruits with any of the above signs.

BERMUDA, THE DEATH TRIANGLE

Mamata Majhi
+2, 2nd Year, Arts

The Bermuda Triangle, is also known as the Devil's Triangle. It is an underfined region in the Western part of North Atlantic Ocean where a number of air crafts and ships are said to have disappeared under mysterious circumstances.

The first written boundaries date from a 1964 issue of American pulp magazine Argosy. Where the triangle's three vertices are in Miame Florida peninsula and puerto Rico and in the Mid Atlantic Island of Bermuda. But the sub sequent writers did not follow this defination. Every writer gives different boundaries and vertices to the Triangle, with the total area varying from 5,00,000 to 1.5 million squres miles. But the United State Board of Geographic names does not recognize this name and it is not delimited inany map drawn by USA Government agencies.

The number of ships and aircrafts reported missing in the area was not significantly greater proportionally speaking than in any other part of the ocean.

In 1948, January 30 A Flight named G-AHNP Star- Tiger which was going from Santa Maria airpot to kindley field was lost in that Bermuda Triangle with six crews and 25 Passengers. In 1948 on December 28. Douglas DC-3 NC 16002 was lost in that same Triangle with three crew members and 36 passengers which was going from san Jaan to Miami. In 1949, January 17 Avro Tudor G-AGRE star Ariel was lost with seven crew members and 13 passengers from kindly fieled to kingsoton Air port, Jamaica.

The most horrible incident occured in 1918. Uss cyclops colier, left Barbdos port on March 4. It was lost with all 309 crew and passangers enroute toe Maryland. According to the Report of missing in the Bermuda Triangle, 22 Fights and above 6 ships with above 500 people were lost in that Triangle.

What is the mystery of that Devils Triangle ? Why was every ship and flight which had gone through that route had been lost ? The answer of those questions of the inventor has not satisfied any body fully, still now, some scientists say that there is something like magnetic object which pulls the flights and ships into the sea water and they disappear under the deep water some say that this is a magic field which has been made by the alliens and through the Triangle they take our planet people to their own planet.

After every incident, the research team who were finding out the reasons of these incidents reported that these incidents, happened due to mechanical error, poor design of ship and Flight, ending of or leakage of Fuel or heavy storm etc, But there was not any satisfactory answer of these questions if the ships and Flights fall on the Triangle, till now, why the destroyed parts of these Flights and ships have not been found any where. The people who had gone through the Triangle have not come back yet where have they gone with their ships and flights ? It has not any answer.

For the unknown fear, the route through the Triangle has been rejected After all this incidents. no Flights and ships have gone through the Triangle yet. But till now, the mystery of the Bermuda Triangle known also as Death Triangle continues.

LOVE

Samirananda Deb Goswami
+3, 2nd Year, Arts

Love that is perfected
always trusts,
Love always hopes
always perseveres.
Love bears all things
believes all things
Love hopes all things
endures all things.
Love neverends,
Love never fails.

OH MY LOVELY ROSE

Manasmita Mal
+3, 1st Year, Arts

Oh my lovely Rose
How sweet are you
My heart dances with cheer
When I see you
Your sweet scent
and lovely colour
Fill us all
with joy and pleasure.
If God be kind
We all can be
As sweet and lovely
As bright as Rose is.

NSS REPORT 2013 - 14

B.B. College, Baiganbadia has three different NSS Units functioning effectively in adopted villages i.e. Kukuda Khumpi, Jampada and Andhari. The sole motto of these units is to create awareness and to uplift the social structure through selfless service of the volunteers keeping in view the needs of the edopted villages. The programme officers namely Mr. Subhendu Das, Dr. Shankarshan Nayak, Mrs. Alaka Manjari Bhuyan are actively engaged in discharging their duties to achieve the ultimate mission of the NSS units as has been assigned to them.

The NSS units are doing a lot of commendable work in the field of social service for the upliftment of the vulnerable living in deplorable condition. We organized Health Camp. Awareness meeting and rally for social awareness from time to time. The most innovative programme of the college is the introduction of kitchen garden for the first time not only in NOU, but also in Orissa as well. The college garden has been as renamed as NSS garden where spring comes every year with pleasant fragrance of enchanting beautiful flowers.

Besides the above normal performance of the NSS units, the major functions of different units for the year 2013-2014 are vividly elaborated below with dates.

On 15th August 2013 Independence Day was celebrated in the college campus. Principal Mr. P.K. Paira hosted the flag after pravatpheri by volunteers. Mr. C.C. Dandpat PET helped in this preparation. Mr Subhendu Das, Dr. S.S. Nayak & Mrs. A,M. Bhuyan inspired the student by their speech. Volunteers cleaned the School Campus and a health awareness programme was organized in the adopted villages Cultural programme and debate competition were organized among the volunteers.

On 17th August 13 Sadbhavana Diwas celebrated by, a one day camp was held on behalf of the NSS wing.

On 24th September 13 NSS day was celebrated in the college campus. Principal Mr. R.K. Mohanty presided over the meeting. P.O. Mr. S. Das. Mrs. A Bhuyan, Dr. S.S. Nayak & Chief Guest Adv. B.P. Das gave their valuable information regarding NSS Foundation Day and inspired the volunteers to be involved in social works. An essay competition was organised by the P.Os and prizes were distributed to the winners.

On 2nd October 13, B.B. College NSS units celebrated Gandhi Jayanti Principal Mr. R.K. Mohanty and the P.Os. of different NSS units highlighted the moral ethics of Gandhiji on that day a one day camp was organized to create awareness among the villagers by performing street plays.

On 27th Oct.' 13 a blood donation camp was organized in collaboration with Ama Odisha & Red Cross of our college, where 70 units of blood were collected with the assistance of Blood Bank.

On 1st Sept.2013, 4 No NSS volunteers to attend the Pre-RD parade selection Camp at Bhubaneswar and 02 no of volunteers were selected to participate at Kolkota.

On 11th and 12th November 2013, 14 no of volunteers were participate in Parasailing camp held at Rajabasa.

On 2nd December 2013 three no of volunteers were deputed to participate in Youth Camp held at Puri.

On 1st December 2013 AIDS day was celebrated in Baiganbadia. A cycle rally was organized in village Andhari to Kukudakhumpi to Baiganbadia and than to Jampada.

On 22nd December 2013 three no of volunteers had participated in Rongali competition held at collectorate campus at Baripada.

On 23rd December 2013 to 01.01.2014, Purnendu Kumar Panda of +3 final year Arts had attended the Special Adventure camp held at Hatikoti, Kharapather.

From 25th December to 31st December 2013 Winter Special Camp was organised by all the NSS units. The volunteers repair roads, constructed a sitting arrangement at the Baiganbadia bus stop, performed street plays against social evils to aware people etc. The important visitors were Mr. A. Mishra District Employment Officer, Mr. C. Behera, P.P.B.K.I viswavidyalay, Baripada Mrs. U. Satpathy, Dist. NSS Coordinator, Dr. U.N.Sahu,S.L.O. cum Dy.Secy. Dept of H.E. Odisha, Dr. P.K. Satpathy Prog Co-ordinator, NSS NOU and Dr. J.Sacan and R.K. Das Ex-P.O. were the visitors and resource persons of the special camp.

Youth day was celebreated on 12th January 13, in the village. A meeting was attended by the staffs of Vivekananda Kendra, Baripada. Debate competition was held in the morning, 50 volunteers of our college participated in the cycle rally at Baripada with P.O. Mr. Subhendu Das.

On 24th January 14 Five NSS Volunteers attended the State level Youth Convocation at Puri.

On 25th january 14. Voters Day was celebrated. Principal R.K. Mohanty, PO Mr. Subhendu Das, Dr. S.S. Nayak and Mrs. A. Bhuyan were present.The volunteers educated the villagers in their adopted villages with the help of their P.Os.

On 26th January 14 Republic Day was celebrated, hosted the flag. P.O. Mr. S.Das, Dr. S.S. Nayak & Mrs. A. Bhuyan were presnt. The volunteers participated in the cultural programme. Debate competition was held, plantation, kitchen garden, campus cleaning were done.

On 4th Feb. 9th February 2014 Mr. Bijay Dandpat of +3 2nd Yr Arts attended the State Level Youth exchange Programme held at Bangalore.

On 1st March 2014 a Mega Health camp was organized by the NSS units in the college campus where 182 no of local patients suffered from various diseases were treated by the reputed specialists of gynecology, Skin, Dental, Pediatric, and Medicine namely Dr. B.Baskey, Dr.G.P. Mohanta, Dr. S. Das. Dr. P.K. Das, and Dr. S. Behera at free of cost. The patients were supplied with free medicines and tiffin by the units.

All three P.Os had attended the disaster management Training during 2013-14 and completed successfully held in Gopabandhu Academy five days in Bhubaneswar.

A meeting of the advisory committee was held on 1st March 11, to discuss over the work of NSS for the next year 2014-2015.

DECLARATION FORM

FORM - IV

Rule - 8

Title of the Magazine	:	SHRADDHANJALI
Place of Publication	:	B.B.College, Baiganbadia, Mayurbhanj, Odisha
Period of Publication	:	Annual
Publisher's Name	:	Prof. Gangadhar Behera, Principal
Address	:	B.B. College, Baiganbadia, Mayurbhanj
Nationality	:	Indian
Chief Editor's Name	:	Manjulata Dash, H.O.D., Sanskrit B.B. College, Baiganbadia
Nationality	:	Indian
Printer's Name	:	Srikrishna Press, Baripada
D.T.P.	:	Bishwanath
Name & Address of individuals who own the publication	:	Prof. Gangadhar Behera, Principal B.B. College, Baiganbadia Mayurbhanj

I, Sri Gangadhar Behera, hereby declare that the particulars given above are true to the best of knowledge and belief.

Sri Gangadhar Behera
PRINCIPAL
B.B. College, Baiganbadia

PRIDES OF OUR COLLEGE

BEST - PO (MALE UNIT) STATE NSS AWARD - 2015

NSS ADVENTURE CAMP
PRADEEP KUMAR SAHU AT MONALI